VP MAGAZIN

25

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

România pitorească
numărul 25 - Martie 2016

Florin Purluca
Waffen 1944

NEW!

Michael Palmer
Frăția asistentelor
Episodul III

RYAN CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul I

NEW!

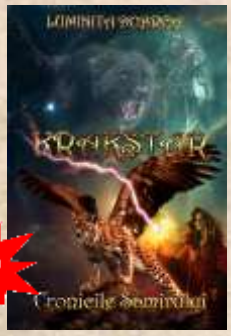

Luminița DOBREA
KRAKSTAR
Episodul I

NEW!

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul XIV

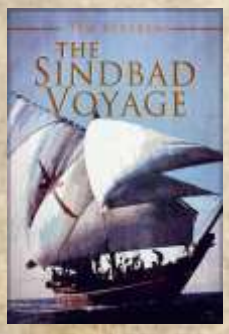

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 9

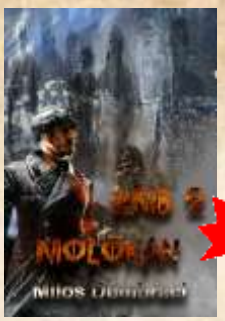

Milos Dumbraci
ZMB 2. MOLOKAN

NEW!

Jean de La Hire
Piraţii din
Singapore
Episodul V

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 14

Keith DOUGLASS
Numărătoare
inversă
Episodul VII

G. Dankworth-Chadwick
Furtună peste Staked
Plains
Episodul I

NEW!

BD
Team RAFALE
Operatiunea
Nexus One
Episodul V

VP Magazin

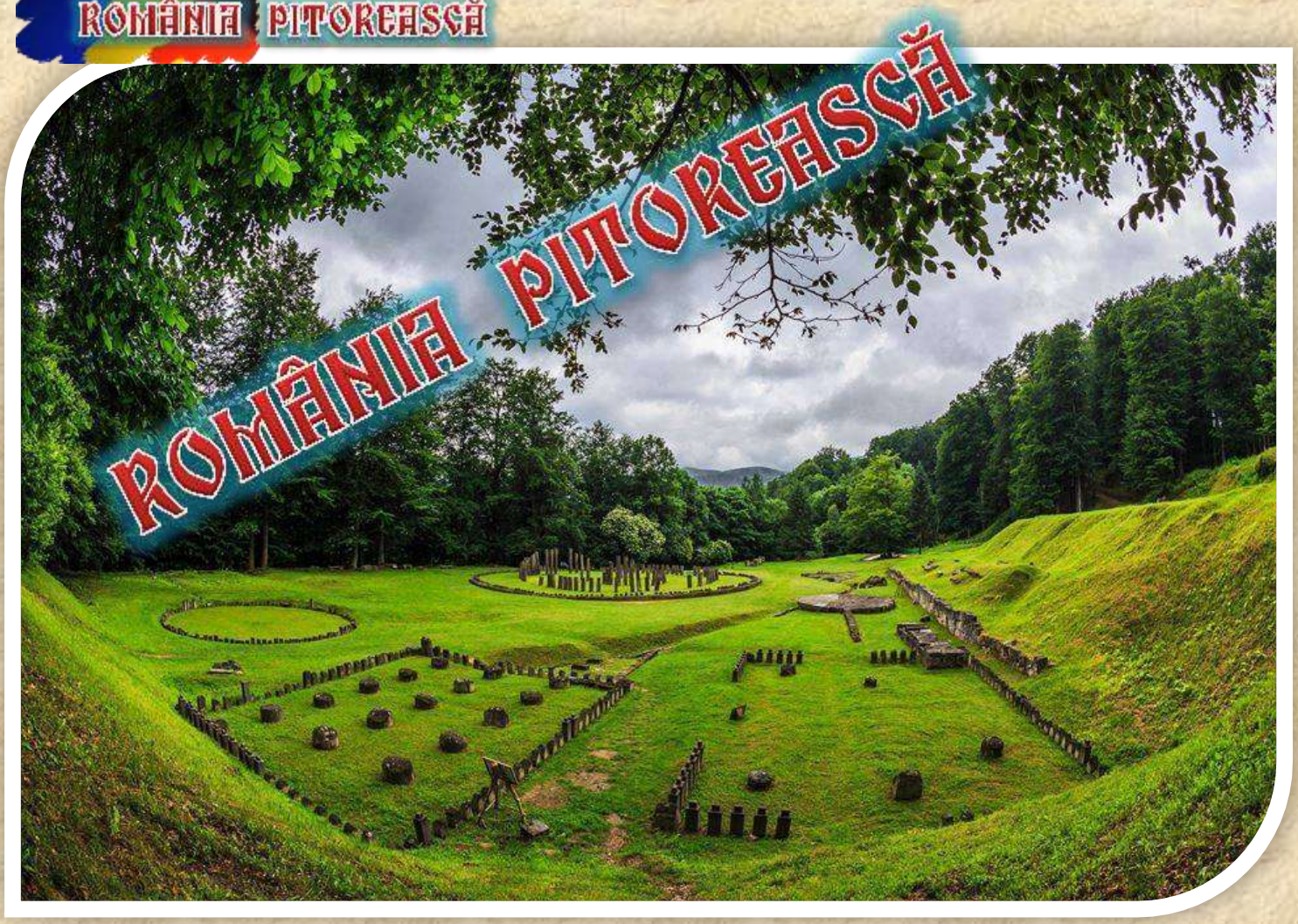
ROMÂNIA PITOREASCĂ

FLORIN PURLUCA
WAFFEN 1944

Military Science Fiction

FLORIN PURLUCA

WAFFEN 1944

Karlheinz își scoase un aboneu din pachetul de Haus Neuerburg. Îl tăbăci bine și-și pârli în câteva rânduri buricele degetelor, până reuși să-l aprindă. Inspiră adânc. Fumul de tabac îi răscoli pulmonii într-un cântec de plăcere. Soldatul avu un acces de tuse și rotocoalele de fum evadară fulgerător. Se despletiră în aerul rece. Mai sorbi din chiștoc, însetat, în cîteva rânduri, până când vârfurile unghiilor abia răzbiră să-l mai strângă. Se descotorosi de el printr-un bobârnac. Căzu într-un morman de zăpadă și topi câteva flori de gheață din pielea monstrului alb. După un timp fu învins.

Mănușile îmbrățișară cu ardoare pielea mâinilor, biciuite neîntrerupt de rafalele crivățului. *Sturmgewehrul*[1] fu aruncat în spinare, opintindu-se în centură și lipindu-i-se în cele din urmă de veston. Propti talpa cizmei în limba de fier a barierei. Se înălță, căutând să-și zărească camaradul. Manfred întârzia.

Vântul tăios, înfrățit cu fulgii uriași, făcea împrejurimile imposibile. Tot peisajul era învăluit într-o pânză lăptoasă de ger și zăpadă spulberată. Coborî în forță, aproape prăbușindu-se. Își găsi cu greu echilibrul în vreme ce un șuierat îi linguși auzul. Sări speriat, împleticindu-se. Căută să-și agațe automatul dar efortul se dovedi eșec total. Un bulgăre-i zdrobi falca dreaptă.

Pe jumătate orbit, complet debusolat, mătăhăind ca un bezmetic prin covorul de zăpadă afânată, desluși glasul strangulat de guturai al lui Manfred:

– Ai crăpat soldat! *Ivan*[2] ți-a zburat căpățâna!

[1] Armă folosită de forțele armatei germane în timpul celui de-al doilea Război Mondial.
[2] Nume generic atribuit pe frontul celui de-al doilea Război Mondial de către soldații germani.

Manfred izbucni în râs. Hohotele se contopiră cu vântul, rivalizând cu un rânjet debil. Karlheinz aproape că-și pierdu mințile. Se cufundă în furie.

– *Scheise!* urlă Karlheinz. Ce dracu' ai în țeasta aia?

Camaradul, indiferent la suferința rănitului, își continuă râsul sâcâitor, zdrobind nervii colegului din serviciul de pază.

– Aveau cu toții dreptate, bolborosi Karlheinz. Ești țicnit *mein herr*!

– Aș! Iei totul prea în serios. Ești mai rece decât nenorocita asta de iarnă. *Komm, her komerad*, și-ai să descoperi minunea ce m-a făcut să întârzii.

Luptând din răsputeri să dovedească marginea congelată și neuniformă a drumului, Karlheinz își opinti carâmbul cizmelor în colții de gheață. Ajuns lângă Manfred se opri. Făcu un pas îndărăt, defensiv.

– Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Karlheinz. Dacă-i vreun alt nenorocit de truc de-al tău, pe onoarea mea, îți fac vestonul sită.

Sturmgewehrul își zgâia buza metalică către Manfred, ca și cum ar fi fost pregătit să scuipe metal în orice clipă.

– Calmează-te *obersoldat*[3]! Ăsta-i modul de-ați arăta recunoștința față de-un distins *obergefreiter*[4]? hohotele înfundate ale lui Manfred despicară din nou liniștea seacă a iernii.

Veteranul desfăcu tacticos butonii vestonului și, dând dovadă de grația unei lebede, miracolul ieși la iveală. Zăcuse într-unul dintre compartimentele buzunarului improvizat pe fața interioară a hainei.

– *Oh, mein Gott*! jubilă Karlheinz. Cum mama dracului...?

– Obersoldat! urlă Manfred, arborând figura zeflemistă a Fuhrerului. Prezintă-ți onorul față de scumpul tău camarad!

Dinții gălbejiți ai obersoldatului se dezveliră într-o cunună de bucurie. Încântați într-un fel de nedescris, ambii camarazi dispărură sub o rafală de urale și înjurături, fiind înghițiți de gheretă. În doi timp și trei mișcări măsuța de campanie își găsi locul de drept. Obergefreiterul, încă dând dovadă de grația lebădoiului, plesni fundul unui *Ossi*[5] de blatul mesei. Karlheinz aproape că explodă de fericire. Se repezi către sticlă.

– *Nein*! răcni Manfred. Răbdare obersoldat. Răbdare!

Rănit în adâncul sufletului, încă privat de aroma licorii, râvnind cu patimă dup-o gură de rom, Karlheinz își retrase mâna boscorodind. Lebădoiul reluă jocul grațios și-și afundă, pentru a doua oară, vreascurile noduroase în buzunar. Când trase mâna îndărăt, scoțând la vedere sulul din pâslă, obersoldatul înlemni.

[3] Soldat cu o vechime mai mică de 12 luni.
[4] Soldat cu o vechime de peste 6 ani.
[5] Poreclă dată de militarii germani din perioada nazistă sticlelor de rom Oskar.

Crucea nazistă, imprimată pe bucata de material textil, căzu aidoma unei cortine, destăinuindu-și secretul. Sub fina peliculă de fum și praf de paprică radia o impresionantă halcă de kaizer. Mai îmbietoare decât aurul!

Cireașa de pe tort veni în clipa când Manfred aruncă pe blatul mesei, într-un sictir regesc, un pachet sigilat de *R6*. Mândria ofițerilor! Obersoldatul rămase paralizat de uimire. Maxilarul inferior căzu, etalând deschiderea unui sertar hodorogit.

– Poate ca-r trebui să nu mai stâmbi din cârnu' ăla atunci când încerc să-ți dreg ținuta la cărți, rânji Manfred. Câteva mâini sănătoase la pocheraș fac minuni, *mein herr*[6]!

– Păi? se încondoră Karlheinz. Ce mai așteptăm?

– Ai binecuvântarea mea! zise obergefreiterul mândrindu-se nespus de mult cu proaspetele achiziții.

Karlheinz se năvăli asupra romului. Nici măcar nu apucase ca gâtlejul să-i fie dezmierdat de băutură, căci sângele deja începuse să-i bolborosească în vene. Cele 24 de grade Celsius, cu minus, congelaseră peisajul, transformând totul în uriașe modele din cristal. Obersoldatul avea toate motivele din lume să tânjească după înmiresmatul Ossi.

Primele înghițituri le unseră gâtlejul. Abia de la cea de-a patra gâlgâitură romul începu să-și facă simțită aroma. Karlheinz dădu din cap, mulțumitor. Luna spăla ferestrele.

– Ce crezi c-ascund acolo? întrebă obersoldatul.

Imaginea castelului Hohenwerfen, cocoțat pe cea mai îndrăzneață creastă a Alpilor bavarieni, sclipea, întocmai ca un luceafăr. Proiectoarele de veghe săgetau împrejurimile cu fascicule nemiloase, despicând felii din întuneric. Drumul din buza porții fortificației se scurgea sinuos printre stânci, încolăcindu-se printre brazi și molizi, până-n inima barierei. De acolo, ocolind câteva coaste abrupte, cobora către drumul principal, aflat la câteva sute de metri de postul lor.

– Dracu' știe! zise sictirit Manfred. Am mai bine de un an de când fac plantoane în coteneața asta și n-am dibuit mare scofală. O dată pe săptămână vin și pleacă inspecții ale *Gestapoului*[7].

– Asta-i tot? Tot circu' ăsta? Servicii de 24 în doi oameni, de jur împrejur, doar pentr-o amărâtă de vizită pe săptămână?

– Cam da! spuse răspicat veteranul.

[6] Dragul meu! (tr.)
[7] Poliția secretă de stat din timpul regimului nazist (*Geheime Staatspolizei*).

– *Wolfie*[8], la dracu' cu tine! Uite cum îmi irosești timp prețios. În tot timpul ăsta aș fi putut să mă scald, bine-mersi, în fustele vreunei domnițe. Mai zii ceva! Ai mai pomenit așa lipsă de respect?

– Crede-mă, îi frânse Manfred aripile, mai bine plictisit aici decât hăituit în linia-ntâi. Două lăzi de coniac franțuzesc și-un cartuș de R6 am împins ca să fiu repartizat în echipele de pază ale bolovanului ăsta. Așa că, norocos ordinar ce ești, s-ajungi în coasta mea fără niciun efort, numai gândindu-mă la sticlele de coniac, îmi vine să-ți umflu mutra de pumni.

– Doar chestiune de fler, se hlizi obersoldatul.

– Auzi la el, fler! Capră fără dinți.

Buzele lui Karlheinz se despicară într-un rânjet șmecheresc, etalând șirul neuniform și rarefiat de colți gălbejiți.

– Nu, serios! deveni grav obersoldatul. Chiar nicio vorbă despre ce-i acolo? Nimic?

– *Meine freund*, umblă vorba c-ar fi un cuib comun al șerpilor din *SS*[9] și-al Gestapoului. Multe povești despre cercetare și scamatorii drăcești. Dar, la cât de țicnit e Wolfie, naiba mai știe. Zic *săru' mâna* să ridic și să cobor bariera și de restul sănătate!

O bubuitură, urmată de inconfundabilul huruit al motoarelor Rolls-Royce, trezi fiori în inimile înfrigurate ale străjilor. Mustangul englezesc, scuipat din inima văzduhului, aruncând cozi neîntrerupte de fum, trecu razant, cruțând postul de pază. Avionul frânse trunchiul unui brad și explodă în sute de limbi de foc portocalii.

Sticla de Oskar se clătină în urma bubuiturii, deodată cu întreaga construcție din scândură, forțându-i pe soldați să-și împleticească mâinile într-un efort comun de salvare. Încununată de succes, operațiunea desenă zâmbete largi pe chipurile lor. Ossi, împreună cu restul comorii, dispăru în buzunarul secret al vestonului.

Karlheinz, împleticindu-se prin zăpadă, apucă mânerul alarmei. În toată zarva aceea își rătăcise mănușile. Metalul manivelei îi linse palma, împroșcându-i mâna cu ace congelate. Săgetau antebrațul, izbind încheietura cotului. Vuietul alarmei se proiectă printre stele, singuratic și disperat, aidoma urletului unui lup; în vreme ce Manfred seceră văzduhul cu uitături încordate. Își fâțâia Sturmgewehrul de ici-colo, nemulțumit că nu-și descoperea ținta.

[8] Supranume folosit cu intenții ironice de către soldații germani, derivat din numele de cod al lui Adolf Hitler, *Der Wulf* - Lupul (tr.).
[9] Organizație paramilitară care a servit drept grupare de apărare pentru partidul nazist (*Schutzstaffel*, prescurtat *SS*).

Un amestec de sunete, o împletitură de șuierături ale câtorva interceptoare *Focke-Wulf Fw 190*, lupii de noapte ai *Luftwaffe's Jagdwaffe*[10], îl determină pe Manfred să se chircească. Trupul i se descongestionă atunci când avioanele trecură pe deasupra, fără să deschidă focul.

Urmară alte câteva bubuituri, explozii, țipete ascuțite de metal contorsionat. Unul dintre lupi plonjă în marea de zăpadă, urmat îndeaproape de-un alt North American Mustang. Ambele pocniră în rotocoale de foc și fum, în clipa când izbiră fundul hăului în care plonjaseră.

Karlheinz încă rotea de zor manivela alarmei. Prin țesătura perdelei de zăpadă două fascicule de lumină abia dovedeau să se facă văzute. În spatele farurilor croncănea isteric claxonul unui Mercedes-Benz. Sedanul tuciuriu se lupta din răsputeri cu drumul anevoios, neaua bătătorită chinuid în fel și chip anvelopele.

– Karlheinz! urlă din toți rărunchii obergefreiterul. Ridică bariera. Acum! Asta-i mașina Gestapoului.

Obersoldatul se aruncă asupra pârghiei și, trudind din răsputeri s-o acționeze, izbuti s-o aducă la jumătatea cursei, când plăcuțele de frână ale Mercedesului se poticniră în discuri, fără puterea de-al opri. Parbrizul izbi lemnul vărgat. Sutele de cioburi sclipiră caleidoscopic prin aer. Mașina trecu în derivă de linia barierei. Pneurile agățară colțurile congelate ale marginii de drum, imboldul conferit azvârlind Benzul peste malul abrupt. O cunună de accesorii se desprinseră din sedan, împrăștiindu-se în decorul de albuș.

– *Scheise!* urlă Karlheinz buimăcit.

Un alt raid aerian îi forțară pe soldați să-și azvârle trupurile încotro văzură cu ochii, de astă dată, Mustangul englezesc, descărcându-și muniția în crusta de gheață a drumului, ca și cum ar fi luat urma sedanului. Avionul plonjă, urcă brusc și, în vreme ce pilotul pregătea o piruetă, tirul unui Wulf îi sfârtecă aripa dreaptă. Frântă, mașinăria se zbătu neajutorată prin aer, o vreme, sângerând rotocoale de fum și uleiuri vâscoase. Izbi în plin stâncile.

Afundat în rotocoalele de întuneric, un huruit pătrunzător paraliză decorul. Noaptea fu invadată de sute de ciuperci. Soldații se legănau în chingile parașutelor, semiautomatele *Sten*[11] privind însetate de moarte spre sol. Sporadic, Stenurile urlau aidoma unor mâțe în călduri, brăzdând plapuma de zăpadă.

Manfred îl înhață pe obersoldat, damblagit de frică, aproape târându-l printre copaci.

[10] Forțele Aeriene ale Germaniei naziste.
[11] Armă semiautomată folosită de armata britanică între anii 1940-1970, apreciată pentru simplitatea ei și costurile extrem de reduse de producție.

– Nu-mi strica seara pufane! răcni veteranul, într-un amestec de furie și determinare. Noaptea-i tânără.

Ghemuiți sub poala unui molid bogat, urechile gustară și urletul mecanic al unei duble de *Shvetson*[12] supradimensionat. Pe coastele monstrului, sclipea, sângerie, steaua bolșevică. Bucăți grosolane de materie întunecată se scurseră din pântecul lui. O clipă noaptea se limpezi, doar zgomotul șters al transportorului rusesc necăjind-o. Parașutele industriale plesniră cu puterea unor tornade. *IS-2*[13]-urile își bălăngăneau nestingherite, prin aer, zecile de tone. Coborau implacabile, pregătite să respingă defensiva nazistă pe durata asediului.

Încă înfrigurat de uriașa pasăre sovietică de transport, care aproape că cuprinsese tot cerul cu sunetul ei asurzitor și dimensiunile ei de neînchipuit, obergefreiterul își împletici limba, fascinat și speriat deopotrivă:

– Numai Ivan putea să născocească așa ceva! Wolfie ascunde aici vreo comoară de-a stârnit interesul tuturor, apoi sări ca scos din transă. Hai s-o-ntindem cât nu se îngroașă gluma.

Se porniră prin valurile de zăpadă, înjurând și blestemând de mama focului. Îi puseră la colț pe toți. De la Wolfie și Ivan, până la *Zie British Bulldog* [14]. Cu mare greutate, dovediră drumul până la Benzul sfărâmat al Gestapoului, ceea ce-l făcu pe Karlheinz să ridice din sprânceană.

– Provizii *mein herr*! îl dojeni veteranul pe obersoldat. Wolfie va fi ocupat până peste cap cu apărarea fortăreței și am credința că va amâna salvarea noastră.

Îi azvârli camaradului o raniță, după care continuă:

– Vezi ce are bun în ea și descotorosește-te de restul. Pe urmă scotocim mașina.

Apucă la rândul lui la o altă raniță. Nu descoperiră mare lucru, ceea ce-i făcu să-și mute rapid interesul către Mercedes. Îl traseră într-o parte pe șofer. Țurloaiele fiindu-i blocate între scaun și blocul motor – ieșit prin podul pedalier în urma impactului –, nu putură decât să-l aplece atât cât să-i smulgă pistolul din teacă, și cele două încărcătoare.

– Nenorocitul a avut parte de-o moarte al dracului de chinuitoare. A crăpat după ce i s-a scurs bună parte din sânge, îndrugă distrat veteranul.

Din torpedou se aleseseră cu trei tablete de ciocolată și o sticlă de coniac franțuzesc, în mod miraculos, nevătămate. Locul din dreapa era liber. SS-istul zburase prin parbriz, proptindu-și țeasta într-un trunchi de brad. Zăcea mort, la baza lui, pe jumătate îngropat în zăpadă.

[12] Motor în nouă cilindri produs în Uniunea Sovietică
[13] Tancuri de mare tonaj folosite de Uniunea Sovietică în cel de-al doilea Război Mondial.
[14] Poreclă a primului ministru al Marii Britanii, Whinston Churchill.

– Porci fără obraz! mârâi Manfred. Soldatul de rând se închină la zeama de cartoafe și voi vă desfătați cu finețuri.

Îl izbi pe șofer cu patul armei. Acesta rămase țeapăn, impasibil la dojenelile veteranului.

– Ce-ți spuneam, adăugă obergefreiterul surâzând. Niște porci! Nici în ceasul de moarte nu se căiesc.

Karlheins privi tâmp, negustând gluma camaradului.

– Ce-i cu mutra asta gravă de parcă ți-au murit zece scroafe cu purcei cu tot? Ce, te-aștepți să le plâng zilele în pumni? Hai să vedem ce-i de șterpelit din portbagaj și nu mai fă pe îndoliatul.

La cea de-a treia lovitură de cizmă siguranța portbagajului cedă, fiind avariată în urma accidentului. Pocni precum o cutie de conservă. Interiorul nu le destăinui mare lucru – doar un sac de rafie, legat cu simț de răspundere. Îl traseră afară, chinuiți de greutatea conținutului.

Aproape când să-l dovedească, zvâcni atâta de puternic, încât ambii soldați se prăbușiră neajutorați. Din sac răzbeau zdrăngănitul unui lanț și-un amestec de mârâituri.

– *Oh mein Gott!* Ce mama dracului o fi? strigă Karlheinz.

– Vreun fel de jivină, după cum mârâie. Ori vreun porc, ceea ce n-ar fi rău deloc, jubilă Manfred.

Veteranul deja vântura prin aer un șuriu, mare cât toate zilele, visând la jambon și fleici fripte. Dădu ocol sacului, analizând mișcările spasmodice ale animalului.

– Cred c-ar trebui să vedem ce ascunde. Oricum, întări obergefreiterul, după cum zăngăne, cred că-i prins în lanțuri.

Obersoldatul dădu din cap, aprobator. Casca îi jucă stângace pe țeastă. Fața-i biciuită de rafalele de ger, mult prea înfierbântată cât să-l supere pe moment, găsi tăria să rânjească. Fripturile și jambonul îi furaseră și lui mințile. Își aruncă arma în spinare. Jonglă stângaci cu șuriul, proaspăt tras din teacă, fixând legătura.

– Cum l-ai lăsat slobod, l-am și articulat! îl asigură Manfred.

Un alt scuturat din caschetă și lama despică nodul, eliberând bestia înlănțuită.

Băiatul costeliv, uscat cât o coajă de pâine, se rostogoli prin zăpadă, împleticindu-se în lanțuri. Chircit, cu mâinile și picioarele fixate în noduri de fier, privi înfrigurat către soldați.

Karlheinz scăpă pumnalul din mâini iar Manfredă ridică o slavă de înjurături pâna la cer.

Purta doar o pereche de chiloți jerpeliți, scoarță de jeg. Picioarele-i stăteau învelite de neaua moale și, se îndoiau amarnic că încălțau ceva. Era încins cu zgardă

din fier masiv și cătușe pe mâini. După felul cum se împleticeau lanțurile, avea o pereche de zăvoare și peste încheieturile țurloaielor. Era uscat ca un drac.

– Asta le întrece pe toate, găsi obersoldatul puterea să vorbească. Ce facem cu el?

– În halul în care se găsește e ca și mierlit! Vai de steau lui. N-are nicio șansă pe gerul ăsta.

– Doar n-ai de gând să-l lăsăm aici? sări Karlheinz contrariat.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să-l carăm cu noi.

Băiatul stătea ghemuit, așa cum căzuse. Picioarele i se descoperiseră de zăpadă. Nu se înșelaseră în privința lor. Goale și prinse într-o pereche de fiare. Cu soiul ăla de cătușe ai fi priponit un cal, darămite un copil.

– În cel mult o oră crapă, căută Manfred să fie cât mai convingător. Cel mai apropiat sat nu-i decât la trei zile de mers.

– Nu-l las!

– N-ai decât!

– Ce dracu' omule! N-ai copii? Nepoți?

Veteranul își fremătă buzele, nehotărât.

– O oră și-ai să vezi. Mai bine-i tragem un glonț în ceafă. Tot una-i. Ba dimpotrivă, îl scutim de-un chin.

– O oră! se târgui Karlheinz. Nu mai mult...

– Ți-l agăți de fuste. Pe mine nu mă privește în niciun fel.

– Fără probleme! N-o să te deranjeze în niciun chip.

– Fără probleme pe dracu'! se încondoră obergefreiterul. Decât să bați câmpii mai bine te-ai pune să găsești un mod de-ai rupe lanțurile.

Karlhein aprobă tacit și se porni spre copil care, văzându-l că se apropie, se zburli ca un arici. Mârâi amenințător. Obersoldatul îngheță.

– Nici nu mă miră că se uită în halul ăsta la uniformele noastre, spuse Manfred. Nu vreau să știu prin ce-a fost nevoit să treacă pe mâna celor din Gestapo.

– Nu-ți vrem răul, căută Karlheinz să-l liniștească pe copil.

La următorul pas al obersoldatului, băiatul se neliniști și mai mult.

– N-u v-r-e-m s-ă-ț-i f-a-c-e-m r-ă-u! zise soldatul răspicat. Pricepi ce-ți spun?

Pușiul dădu din cap în semn că da. Câteva mitraliere lătrară în depărtare.

– Ai face bine să grăbești tratativele, interveni Manfred îngrijorat. Altfel ne trezim cu Ivan în spinare. Cât îl convingi mă pun să caut niște zdrențe. Tre' să-l învelim cu ceva pe prăpădit!

Veteranul se porni către SS-istul cu țeasta zdrobită. Ăștia au flanele sănătoase, gândi el. Nu jerpelituri de-astea de poartă numai talpa armatei. I-ar prinde bine puștiului să-l înfofolim în vreo două, trei.

Obersoldatul încă ducea muncă de lămurire.

– Fără lanțuri! se chinuia să-i explice. L-i-b-e-r!

Într-un final, băiatul găsi curajul să-și întindă mâinile. Lanțurile vorbiră, așa cum fac clopoțeii în Ajun. Dădu zâmbitor din cap. Liber ar trebui să fie un cuvând universal, se gândi Karlheinz și, câtă vreme el filozofa, opintindu-se în prinsorile lanțului, apăru și Manfred cu flanicele.

– Tragem în zale? zise obersoldatul nedumerit.

Lanțurile jucau jocul unei cobre voiase.

– Ai căpiat? Murim ca proștii p-aici. Adă-le-ncoace!

Le fixară de muchia portbagajului și, folosindu-se de un levier, pocniră metalul. După câteva lovituri zdravene se scurseră în valuri, așa cum face mătasea.

– De astea ne ocupăm mai târziu, îi spuseră băiatului arătând spre cătușe și zgardă. N-avem cum să le venim de hac acum. Până una alta va trebui să te descurci cu ele. Pe urmă, mai vedem.

Îi întinse puloverele. Copilul dădu din cap, refuzându-le. Alte trosnete de mitralieră, de astă dată mult mai apropiate, le atraseră atenția.

– Nu facem treabă cu el, spuse nemulțumit Manfred.

– Trebuie să le îmbraci, interveni Karlheinz ușor dojenitor, cât să nu-l sperie din nou. Gerul! și se puse să-și clănțănească dinții imitând o înfrigurare de nesuportat.

Obersoldatul realiză că nu era foarte departe de asta. Biciul gerului pocnea peste bucățile de piele expusă cu o așa ură, încât sângele încremenea în vene doar la șuieratul vântului. Miroasea a moarte. Aerul era rece și lipicios, de parcă fusese împroșcat cu vapori de aracet. Vestoanele, câtă vreme stătuseră în puterea crivățului, fuseseră încărcate cu pâlcuri de curnuți din gheață. Parcă nici aburul, ieșit din nările tremurânde, nu mai îndrăznea să zăbovească în tăria frigului.

În felul ăsta, ora despre care povestise Manfred, avea să se transforme în sfert de ceas. Trupul uscățiv al puștiului urma să cadă pradă iernii mai repede decât s-ar fi așteptat. Încă fusese o realizare destul de mare că nu tremura deja ca un apucat.

Mâinile băiatului dansară prin aerul tăios, refuzând vehement flanicele, când plumbii scuipați de-o haită de Stenuri mușcară din carcasa Benzului. Înnebuniți de frică, săltându-l pe copil pe sus, se apucară să coboare în josul coastei, printr-o pantă mai dulce. Se dovedi mai mult salt decât alergătură. Manfred scăpă băiatul din prinsoare, se învârti ca un titirez, ricoșă dintr-un dâmb și burta i se lipi de trunchiul

gros al unui brad. Simți ca și cum cordonul unui aspirator îi fusese îndesat în gât, pornit la intensitate maximă. Pierdu contactul cu realitatea.

În primă instanță Karlheinz câștigă lupta cu panta, ca mai apoi să capituleze sub povara copilului. Îl purtase în spinare și greutatea corpului îl făcuse să-și piardă echilibrul. Se rostogoli. Într-un final își regăsi echilibrul, dar ochii băiatului, căscați ca două luni, îi dădură de înțeles că ceva se repezise pe urmele lor. O bubuitură cutremurătoare izbi cascheta. O ceață de nepătruns acoperi totul, ca o cortină din fum roșu și gros.

Când Manfred dovedi să simtă din nou aerul lipicios – îi cresta nările avide de oxigen c-o insistență de neînchipuit –, bănui că nu căzuse pradă nesimțirii mai mult de câteva minute. Altfel ar fi fost pradă sigură gerului. Mijindu-și pleoapele, încărcate de turțuri minusculi, printr-o văruială ștearsă care se încăpățâna să-l lase să se dumirească, văzu o nălucă. O umbră care țopăia de ici-colo, urmată de sunetul ascuțit al unor mitraliere, urlete și plesnituri stranii. Leșină din nou.

A doua oară învie de-a binelea. La fel, după alte câteva minute, se dezmetici cât să-l descopere pe băiat cum îl scutura de zor pe Karlheinz. Trupul soldatului se opintea în smuciturile copilului. Cascheta îi fusese crăpată de-o rafală de gloanțe.

– N-ai ce să mai faci pentru el, murmură veteranul. S-a dus!

Speriat, puștiul sări în lături. Manfred se transformă într-un bloc de gheață.

Din cap până-n picioare, copilul era spoit cu sânge. Ochii-i luceau ca două felinare, radiind furie. Jur împrejur erau resturi de carne și zăpadă înroșită. O mână desprinsă aterizase în crăcile unui brad, un soldat murise cu mâinile afundate în pântec. Căutase șă-și oprească mațele să se împrăștie. Un altul zăcea în zăpadă, decapitat.

În spatele lor răsunară câteva voci. Băiatul începu să-și agite mâinile slăbănoage. S-o-ntindem! părea că i-ar fi spus copilul. Dispăru printre copaci și obergefreiterul porni pe urmele lui. Alergară un timp, până crezură de cuviință că nu mai erau în pericol. Se ghemuiră sub coasta unei stânci, cu mulți brazi în fața ascunzișului.

Abia după ce apriseră câteva vreascuri, imaginea băiatului îl lovi din nou pe soldat. În tot acest timp stătuse dezbrăcat. Gerul nu-l stingherea cu nimic. Stătea ghemuit. Genunchii la piept, mânile împreunate, fermecat de limbile focului. Nici urmă de frică pe chipul lui, ba mai curând descoperise goliciunea din înfățișarea unui om mare.

– Nu-ți este frig? îndrugă soldatul.

Copilul dădu din cap. *Nu!*

– Cum așa?

La început ridică din umeri, apoi scrijeli zăpada cu degetul.

Special, scrise el stângaci.

Manfred se scotoci prin buzunare și raniță. Avu parte de-o revelație. Cele două sticle de băutură scăpaseră nevătămate. Îl desfundă pe Ossi. Luă un gât sănătos. Simți cum mațele-i cântă o simfonie de Mozart. Un adevărat concert. Despică kaizerul în bucăți dreptunghiulare și mari și-i întise câteva pușțiului. Le hali numaidecât. Molfăi și el două, apoi turnă o altă gură de rom. Îi întinse sticla băiatului. Dădu din cap.

Nein!

– Ai perfectă dreptate, jubilă obergefreiterul. Mucoșii n-au voie la licori. *Zer Gutt!* Mai mult pentru mine.

Mai trase o dușcă. Își trecu mâneca peste buzele ceva mai înzdrăvenite după ospățul cu kaizer și rom. Puse proviziile la locul lor. Raționalizarea era mama supraviețuirii. Asta o știa orice amărât de soldat.

– Ce-i cu tine de nu scoți o vorbă? Wolfie ți-a furat limba?

Băiatul zâmbi. Veteranul avusese dreptate. Wolfie chiar îi furase limba. Pușțiul își căscă gura. Mișcă voios un ciot de carne, cândva limbă. Fața soldatului păli. Nu-și ceru iertare. Figura lui, văruită deopotrivă de milă și rușine, făcu asta în locul lui.

Pușțiul scrijeli zăpada.

Fără limbă, fără trădare!

– Pentru ce-au făcut asta?

La fel de tacticos, însă oarecum stângaci, băiatul scrise:

Soldat bun Siberia.

– Nenorocitul de Wolfie! boscorodi Manfred. Chiar crede c-o să-l înfrângă pe Ivan. Nu vrea să calce pe urmele lui Napoleon.

Cine Ivan? Cine Wolfie?

Veteranul zâmbi. Doi porci, ar fi vrut să-i spună, dar tăcu, ca și cum băiatul l-ar fi înțeles din priviri. Putea fi priceput la așa ceva, se gândise Manfred. În fond, ce-i omul fără grai, dacă nu un animal bazat pe instince? O trăise de zeci de ori pe pielea lui, pe front, în prima linie. Când moartea urla în gâtlejul mortierelor n-ai nevoie să-ți spună careva ce trebuie să faci. Fugi la fel de înspăimânatat ca un iepure. Ești în stare să sapi gropi până-n fundul pământului.

Foame. Mâncare?

Raționalizare, răsună în capul obergefreiterului. Doar că, figura chinuită a copilului doborî rațiunea. Scotoci prin raniță și-i întinse o tabletă de ciocolată. Pușțiul o devoră dominat de-o foamete atâta de sinceră și expresivă, încât veteranul făcu eforturi mari să nu-i ofere încă una.

– Sigur nu-ți este frig?

Molfăind la ultimul colț de ciocolată, puștiul scutură din cap. *Nop*, păru că-i spune încântat. Întinse mâna și-l atinse. Dogorea cât o sobă. Pentru o clipă bărbatul crezu că ferbințeala lui putea fi boală. Dar boala te doboară, te vlăguiește, gândi el. Imaginea soldaților rupți în bucăți îi tresări în minte. Deși văzuse totul cu ochii lui, mâini frânte și burți spintecate, totul păruse cumva, ireal. În fond, tot ccea ce văzuse nu fuseseră altceva decât umbre. Puteau fi...

– Ne-au atacat lupii?

Nu! scutură puștiul din cap, mirat.

– Atunci, soldații? Mai devreme? spuse, încă măcinat de nesiguranța percepțiilor.

Pedepsit. Palma moale a copilului căpătă o strânsoare de fier. *Oameni mult rău. Lichidat. Nu milă.*

Manfred muți. Tăria, și mai ales sălbăticia băiatului, îi treziră fiori de gheață. Alunecară pe șira spinării, mai ascuțiți și mai pătrunzători decât orice friguri îndurase până atunci. Să fie oare singurul? gândi el. Foarte probabil. Asta explică încercarea disperată de-al scoate cât mai repede din castel. Puștiul fusese unicul lor experiment, ori, mai curând, singurul care dăduse roade. Singurul! Restul, un munte de cadavre? Un munte de copii mâncați acum de viermi? Războiul, boala politicienilor și-a umerilor poleiți. Poate că, dacă nu s-ar fi prăpădit, Freud ar fi trebuit să scornească un soi de unealtă. Una care să vindece mințile bolnave de război. S-o lase slobodă prin lume. Să fie la îndemâna oricui.

– Ai un nume? susură Manfred.

Ja! Waffen nummer 1944[15].

Uriașul număr îl izbi cu tăia unui baros, zdruncinându-i creierii. 1943 de copii morți pentru un fruct al războiului. Asta îl făcu pe soldat să priceapă că, în fața lui, se găsea rezultatul unor minți intoxicate cu ură. Explica selecția din lagăre.

Departe, sus, în creierul munților, Ivan și Bulldogul izbeau zidurile castelului. Căutau din toate puterile să cucerească secretul, să-l găsească pe 1944. Cea mai râvnită creatură de pe fața pământului. Manfred paraliză. Gânduri de nesiguranță îi cristalizară sângele, mai uite decât o făcuse gerul.

– Nu suntem în siguranță! scuipă veteranul cuvintele. Tot balamucul ăsta-i pentru tine. Trebuie s-o-ntindem!

1944 încuviință, supus, pregătit să-l urmeze îndeaproape pe bărbat. Aruncară o mână de zăpadă peste foc și, cu băgare de seamă, trecură pe sub

[15] Da! Arma numărul 1944. (tr.)

încărcătura de nea a brazilor. Doar ca să-și descopere urmăritorii, care de puțină vreme plănuiau să-i ridice ca din oală. Planurile tuturor fură răscolite.

Stăteau înmărmuriți, unul lângă altul, purtând costumele lor de-un alb murdar. Șiroaie de apă se prelingeau pe combinezoanele mulate, încălzite, grație rezistorilor. Textura pielii din care fuseseră lucrate era brăzdată de sute de vinișoare. Stăteau prea departe ca Manfred să deslușească inițialele emblemelor. Erau însă prezente, dominând totul. Dacă le-ar fi știut – *TT!* Fantomaticele Trupe Tesla. Veteranul auzise despre ele cândva, însă totul rămăsese în negura ignoranței. Povești pentru adormit soldați. În felul ăsta le botezase atunci.

Spinarea alb-murdarilor era împovărată de-un dreptunghi uriaș. Inima costumelor electrice. Înțesată cu fire și furtunașe. Mutrele erau ascunse de un soi ciudat de măști de gaze. Strânse peste figură, cu două capsule de filtrare a aerului. Prin sticla întunecată a ochelarilor, parcă, arareori, scăpărau arcuri electrice.

Liniștea deplină refuza să moară. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mișca. De ambele părți. Manfred găsi răpunsul acelei tăceri înfrigurate, doar că, nu cuteza să-l accepte. Frică? îndrăznise el să cugete. În ceea ce-l privea, nu găsea niciun dubiu. Inima-i fusese înjunghiată adânc. Din ea curgeau șiroaie neîntrerupte de spaimă. Dar ei? O-ntreagă grupă speriată de-un copil?

Unul dintre TT-iști făcu un pas. Distruse semicercul perfect în care fuseseră dispuși. Aerul rece pocni, împroșcând cuvinte într-o germană stricată:

– Soldat! mugi alb-murdarul. Dă-ne copilul și-ți vei putea negocia moartea.

De parcă fusese vreodată atâta de important cum avea să se care din nenorocita asta de lume, abia îndrăzni veteranul să gândească și incertitudinea căpătă dimensiuni reale.

Răspunsul veni, ca un fulger, nu prin propria-i putere de-a cugeta, ci prin atitudinea puștiului. Nu-i necesar să fii important o viață plină, ci doar la momentul potrivit, pentru creatura potrivită. Obergefreiterul conta în ochii copilului. Era tot ceea ce 1944 nu cunoscuse vreodată. Era bunătate. Era înțelegere. Era, acum, parte din universul lui.

Iar universul unui copil este sacru!

Tod?[16] fulgeră delicata minte a băiatului.

Pulpele i se transformară în oțel, săgetând aerul, presurând groază în sufletele TT-iștilor, atunci când se izbi în unul dintre ei. Îi prinse capul. Smuci. Oasele trosniră precum vreascurile.

Deși tulburat, Manfred sări în lături, descărcându-și arma. Nu dovedi pe niciunul dintre adversari, în vreme ce plonjă în decor, însă fu suficient cât să-i

[16] Moarte? (tr.)

cumpere puștiului răgaz să zvâcnească din nou. Pumnul lui 1944 izbi în plin pieptul unui TT-ist. Alt trosnet de vreascuri. Copilul fu înghițit de zăpadă.

Ultimii trei atacatori se regrupau. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, pregătiți să-și descarce furia. Urmară pârâituri de neînțeles. Discrete. Mârșave. Comunicau între ei!

Veteranul își despleti mințile. Se ridică, îngenunchind. Ținti. Sturmgewehrul lătră întocmai unui câine turbat. Unul din trei căzu. Doi pivotară. Manfred, într-o frântură de timp nemăsurată, își mirosi moartea. Rășină!

Gogoloaiele de omăt vălătuciră nebune în clipa când 1944 țâșni din ascunziș. Despică aerul într-un urlet de fiară, apucând și izbind capetele alb-murdarilor. Inamicii se scurseră aidoma unor cârpe. Firavii pumni de fier ai copilului despicară cărnurile. Stătu așa, o vreme, nemișcat, cu inimile sângerânde zdrobite în pumni.

Alb și liniște! Roșu și moarte!

Băiatul se clătină. Nu din pricina rănilor, ci din pricina durerii. Nu a trupului, ci a sufletului. Slobozi inimile stoarse de viață. Făcu pași puțini. Grei, ca pe-un drum al judecății. Sângele, vechi și proaspăt, se contopise într-o foiță. Masca care-l ferea de realitate. Apărarea unui copil în fața lumii. Întinse mâna, cu degetele ei uscățive și pătate. Hârșâi zăpada, dârdâind. Resturile de cărnuri și sânge se transformară în cuvinte:

1944, ein freak[17]*!*

[17] 1944, un monstru! (tr.)

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL III

Capitolul 5

Ascunsă în spatele unei uşi, Christine privi cum David iese din aripa Patru Sud. Aşteptă până fu convinsă că nu se întoarce, înainte de a păşi pe coridorul slab luminat. Schimbul ei era aproape de final. În camera asistentelor, ca şi în camerele similare din tot spitalul, personalul aduna datele pregătind raportul pentru schimbul de la 11 seara la 7 dimineața. În mai puțin de o oră, 263 de asistente vor părăsi spitalul şi se vor îndrepta spre un restaurant sau un bar sau spre casă la parteneri care probabil vor fi deja prea obosiți. Vor fi înlocuite de alte 154, fiecare luptându-se să-şi mențină echilibrul biologic într-o meserie care cerea să iei decizii de viață şi de moarte în timp ce restul lumii dormea.

Un timp Christine a stat în holul gol ascultând sunetele spitalului în timpul nopții. Suspine şi tuse. Gemete şi respirații sonore. Oxigenul gâlgâind prin cele şase sticle de rezervă. Bip-ul unui monitor împreună cu zgomotul scos de aparatul de respirație. Şi în camerele întunecate, pacienții de la reanimare, 36 dintre ei în Patru Sud, blocați în propria lor luptă, nu o luptă pentru bogăție, putere sau chiar fericire, ci doar pentru a se întoarce în lumea de afară. O luptă pentru întoarcerea la viețile lor.

Noaptea, mai mult ca oricând, Christine simțea responsabilitatea copleşitoare a profesiei ei. Ca orice altă meserie, şi îngrijirea medicală îşi avea rutina ei. Dar dincolo de corvoadă şi plângeri, dincolo de înjosiri şi atitudinea depreciativă a multor medici, existau, mai presus de toate, pacienții.

Câteodată părea că există o conspirație tăcută printre medici, administratori şi chiar unele organizații ale asistentelor a căror singură dorință era să distrugă în asistente ideea că scopul principal al lor era să aibă grijă de acei pacienți.

Acestea le includeau şi pe asistente, multe total golite de sensul îngrijirii şi bunătății care le adusese inițial în această profesie.

Christine privi pe coridor către camera 412. În tăcere îşi reînnoi jurământul de a nu ceda în fața confuziei şi negativismului. Nu se va opri niciodată din a da îngrijiri. Dacă alăturarea la Frăția Asistentelor Vieții era singura cale să-şi respecte jurământul, atunci aşa să fie. Cumva ştia că atât timp cât făcea parte din Frăție era ferită de frustrările şi durerile de inimă care eliminaseră atâtea asistente din spital.

Pentru Christine angajamentul începuse într-o duminică. În afara spitalului era o furtună de iarnă. În camera asistentelor din aripa Patru Sud se iscase un alt fel de furtună. Mare parte din furie venea de la Christine şi se îndrepta împotriva unui medic numit Corkins care ordonase o traheotomie de urgență la o femeie de 81 de ani, victima unui atac de cord masiv, parțial oarbă şi incapabilă să vorbească. Christine petrecuse nenumărate ore îngrijind-o. Deşi femeia nu se putea mişca sau vorbi, comunica cu ochii. Pentru Christine, mesajul era clar „Te rog, lasă-mă să mor. Lasă acest iad să ia sfârşit.” Acum, cu operația, iadul va continua nu se ştie până când. Pentru o oră Christine a stat în camera asistentelor împărțind lacrimile şi furia cu Janet Poulos. Cu grijă, treptat, Janet i-a prezentat informațiile despre Frăția Asistentelor Vieții. După două zile Christine a petrecut multe ore discutând condițiile cu Janet în timp ce afla tot mai multe despre Frăție. În cariera de asistentă a fost capabilă să găsească bucurie chiar şi în aspectele cele mai dezgustătoare ale îngrijirii de fiecare zi a pacienților. Dar cu fiecare minut pe care şi-l petrecea prelungind agonia bătrânei, frustrarea Christinei creştea. La fiecare oră deconecta aparatul de respirație să-l curețe. Trebuia să o întoarcă frecvent. Să schimbe sonda urinară. Să facă injecții intramusculare dureroase. Încercarea frenetică să țină sub control o escară incipientă după alta. Şi totdeauna acei ochi privind-o, privind prin ea, mesajul lor fiind mai disperat de fiecare dată.

În final, li se alătură. Christine urmă calea arătată de Janet Poulos şi raportă cazul bătrânei la Comitetul Regional de Evaluare. O zi mai târziu primi aprobarea şi instrucțiunile. Către finalul schimbului ei intră în tăcere în camera femeii. Zgomotul aparatului de respirație se amesteca straniu cu zgomotul vântului de iarnă de afară. În întuneric simți că femeia o privea. Se apropie de pat, lipindu-şi obrazul înlăcrimat de tâmpla femeii. După câteva momente simți o aprobare din cap şi apoi încă o dată. Ştia! Christine o sărută uşor pe frunte. Îşi lipi buzele de urechea ei şi şopti „Te iubesc”.

Ridicându-se, deconectă aparatul respirator, apoi aşteptă în întuneric cinci minute înainte să-l reconecteze. Cam la patru ore după ce intră celălalt schimb o asistentă raportă că nu poate să-i găsească pulsul femeii sau să-i ia tensiunea. A fost chemat un rezident şi după ce linia electrocardiogramei era dreaptă, pronunță moartea femeii. Mai târziu în acea dimineață cei doi băieți ai ei, uşurați de terminarea suferinței mamei lor, au luat corpul şi l-au dus la o casă funerară.

La ora 11 în patul ei a fost internată o tânără divorțată pentru o operație de mărire a sânilor. Ca apa unui lac tulburată un moment de o pietricică, spitalul era la fel ca întotdeauna, ultimul murmur al existenței bătrânei dispărând rapid.

— Christine?

Tresări la auzul vocii. Era Janet Poulos.

— Eşti bine?

Christine aprobă din cap.

— Părea că pozezi pentru coperta la Frumoasa Asistentă.

— Mai mult ca Asistenta Problemă.

— Scena aceea cu Huttner şi Profesorul?

— Uh-huh.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu. Poate puțin. Eşti singura cu care…

Janet o opri ridicând mâna.

— Camera vizitatorilor este goală.

Arătă spre camera asistentelor.

— După cum arată lucrurile acolo mai ai cam zece minute înainte de raport. E nebunie acolo în seara asta, nu? Am auzit că au fost nişte probleme după ce domnul Chapman a fost găsit mort, adăugă Janet.

În timp ce mergeau spre camera mică Christine îi descrise reacția soției îndurerate a lui John Chapman. Janet dădu din cap cu neîncredere.

— De ce crezi că a aruncat florile prin cameră?

— A aruncat şi alte lucruri, nu numai florile.

Christine se ghemui pe o canapea şi Janet îşi trase un scaun lângă ea.

— Deci a spart totul?

— Aproape. Am reuşit să salvăm două vaze.

— Oh?

Janet se foia în scaunul ei.

— Da şi una din acele vaze chiar era puțin stranie.

— Ce vrei să spui?

Întrebarea fusese pusă ca un fapt divers, dar postura şi expresia lui Janet sugerau mai mult decât un interes trecător. Christine se uită neliniştită la ea. Mai aveau doar cinci minute până la raport.

— Oh, mai nimic. Doar că florile din vază erau crini şi biletul ataşat de ele era ceva de genul „Salutări de la Lily”, asta-i tot.

— Oh, spuse Janet cu o indiferență care nu i se reflecta şi în ochi.

Se scărpină absentă apoi schimbă rapid subiectul.

— Te gândeşti să trimiți cazul soției lui Thomas la Comitetul de Evaluare?

— Am făcut-o deja.

Christine se simțea dezechilibrată psihic.

— Şi?

— Şi nimic, Janet. Nu mi s-a spus încă dacă a fost aprobat. Vezi, eu şi Charlotte am devenit foarte, foarte apropiate.

— Aş spune bravo pentru tine, o întrerupse Janet.

— Ce?

— Sper că e aprobată.

— Janet, tu nici nu cunoşti femeia… sau situația. Cum poți să spui…

— Poate că n-o cunosc pe ea, dar îl cunosc pe Huttner. Dintre toți înfumuraţii, îngâmfaţii, autosuficienții care se ascund în spatele nenorocitului de titlu de medic, Huttner e cel mai rău.

Izbucnirea lui Janet fusese total neaşteptată. Christine a rămas mută. Desigur că agresivitatea medicilor, egoismul lor dăduse naştere Frăției Asistentelor, dar Christine crezuse întotdeauna că era un conflict al filosofiilor, nu ceva personal.

— Ce… ce are de gând îngâmfatul de Huttner să facă cu Charlotte?

Se simțea confuză şi avea o presimțire rea. Janet o linişti cu un zâmbet larg.

— Hei, calmează-te, spuse, atingând-o pe genunchi. Eu sunt de partea ta. Îți aminteşti?

Christine aprobă, dar incertitudinea rămase.

— Cred în Frăție şi în ceea ce face la fel de mult ca şi tine. Dacă nu ar fi fost aşa de ce te-aş fi recrutat? Tot ce încercam să spun e că în cazuri ca cel al doamnei Thomas avem un… beneficiu dublu. Satisfacem dorința femeii şi a soțului ei restabilind demnitatea vieții ei şi, în acelaşi timp, le reamintim celor ca Huttner că nu sunt Dumnezeu. Bine?

Christine evaluă cuvintele, apoi se relaxă şi zâmbi.

— Da… cred că asta facem.

Se ridică să plece.

— Dacă ai nevoie de susținere, spuse Janet, te poți baza pe mine. Cred că ai făcut ceea ce trebuia când ai prezentat cazul acestei femei şi acum depinde de Comitetul de Evaluare să-şi facă treaba.

Christine dădu din cap în semn de aprobare. Janet continuă.

— Ştii, Christine, spuse făcând o pauză pentru a studia fața tinerei, e în regulă să ai un beneficiu făcând ceva în care crezi. Frumusețea oricărei munci nu e diminuată cu nimic de faptul că ai putea, în unele cazuri, să profiți de asta. Înțelegi?

— Eu… cred că da, minți Christine. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. Te voi anunța ce a hotărât comisia.

— Chiar te rog. Şi Chris? Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Nesimțindu-se încă în largul ei, Christine se grăbi către camera asistentelor. Se opri la uşă, încercând să-şi revină. Explozia lui Janet în legătură cu Wallace Huttner o uimise, dar nu o deranjase chiar atât de mult cum părea la prima vedere. Janet făcea parte din Frăție de mult timp şi în mod sigur avusese de-a face cu multe cazuri. Să propui şi să ajuți pe cineva să moară, chiar prin eutanasie, era o încercare emoțională grea, o afacere care-ți crea un nod în stomac. De-a lungul anilor, necesitatea de a lua asemenea decizii iar şi iar, probabil că lăsase urme în vreun fel. În cazul lui Janet, hotărî Christine, era o

amărăciune îndreptată împotriva celor care făceau ca aceste decizii cumplite să fie necesare.

Îşi aruncă o privire pe hol, exact cât să o vadă e Janet intrând în lift. Femeia era un supraveghetor excelent şi, mai important, o asistentă dedicată idealurilor adevărate ale meseriei. În momentul în care intră în camera asistentelor, Christine simți cum reînvie sentimentul de mândrie pentru secretul pe care-l împărtăşea cu „surorile” ei.

Capitolul 6

Carl Perry se oțeli singur împotriva durerii care ştia că-i va săgeta gâtul ca un cuțit, apoi, cât de uşor putu, înghiți. Durerea, aproape orice durere, era mai bună decât nenorocita aia de salivare pe care o avea de când polipii sau excrescențele sau ce-o fi fost acolo îi tăiase corzile vocale. Mai trebuia să stea două zile în pat, să primească fluide intravenos şi să scrie ca să comunice, înainte ca pericolul de a i se tăia corzile vocale să fi trecut. Cel puțin aşa-i spusese doctorul Curtis.

Se ridică şi dezlipi banda adezivă care-i ținea tubul intravenos lipit de braț. Câteva fire de păr se prinseră de bandă, iar el blestemă asistenta care nu i-a ras părul cum trebuie. „O să scriu o plângere către Administrația Spitalului” mâzgăli el pe un bilet pe care-l aruncă într-un dulap plin cu asemenea însemnări făcute pentru a-i aduce aminte. Luă oglinjoara din tava de spital şi se admiră în ea. Chiar şi cu rănile lăsate de instrumentele lui Curtis la colțurile gurii, îi plăcea ceea ce vedea. Ochi adânci albaştri, pielea închisă la culoare, fălci pătrate, dinți perfecți. Arăta aşa cum mulți bărbați de 48 de ani puteau doar visa să arate. Şi femeile vedeau asta, cel mai des cele tinere. Se luptau pentru şansa de a petrece câteva ore cu el în apartamentul pe care-l avea la Ritz. Şi plecau acasă satisfăcute. Ce idee perfectă fusese să lanseze prin barurile pentru persoane singure zvonul că în fiecare an cea care-l va satisface cel mai bine va primi un Porsche de la Perry’s Foreign Motors. Chiar ar putea să facă asta dacă va sosi ziua în care nu va mai fi atât de atrăgător.

Plictisit şi simțindu-se incomod în cearşafurile transpirate, dădu drumul la televizor, apoi la fel de repede îl opri. Nimic în afară de ştirile de la ora 11 pe toate canalele. Îşi masă partea din față a pantalonilor albaştri de pijama şi simți începutul unei erecții. Nu, încă nu, decise el. Aşteaptă până vei fi cu adevărat pregătit să te urci într-un pat.

În acel moment o asistentă intră în cameră, închizând cu grijă uşa în urma ei. Era aceeaşi care se aşezase pe patul lui şi vorbise cu el în noaptea dinaintea operației. Puțin cam bătrână, probabil 40 de ani, gândi el, dar cu un corp care nu era de lepădat. Perry simți o reacție rapidă a organului în mâna lui şi începu din nou să-l maseze pe sub cearşafuri, imaginându-şi formele asistentei întinsă goală în camera lui de hotel, aşteptându-l.

— Cum vă simțiți, domnule Perry? întrebă ea încet.

Stătea foarte aproape de el. Invitându-l, el ştia asta. Un moment avu dilema dacă să se elibereze în loc să scrie note. În final, scrise „Bine, iubito, tu?”

— Pot să vă aduc ceva înainte de pregătirile pentru noapte? întrebă ea, apropiindu-se şi mai mult.

Perry îi cercetă mâna stângă să vadă dacă are verighetă. Nu avea, dar asta mai conta foarte puțin la fantezia lui debordantă. „Depinde”, scrise.

— De ce depinde?

Îl tachina, îl provoca, asta era ceea ce făcea ea. Se decise să-şi încerce norocul. „Dacă o facem acum sau după ce ies din spital”. Se gândi dacă să scrie despre Porsche, dar consideră că nu e necesar.

— O facem singuri sau o invităm şi pe soția ta?

Noul lui gând frivol fu la ea cu picioarele ridicate şi tocurile înfipte în peretele de deasupra patului. „Soția nu mă înțelege” scrise el şi adăugă o față zâmbitoare în josul paginii.

— Ei, o să vedem când vei fi puțin mai bine, spuse ea. Recunosc că ideea de a petrece puțin timp cu tine mi-a trecut prin cap.

Se jucă cu nasturele de sus de la uniformă şi un moment Perry crezu că se va dezbrăca pentru el. „Tu spui când” scrise el, în timp ce îşi trecu mâna în jurul coapselor ei.

— Curând.

Ea zâmbi şi se desprinse din îmbrățişare.

— Întâi, am două cadouri pentru tine. Unul este de la medicul tău şi unul e de la mine. Pe care îl vrei primul?

Perry se gândi apoi scrise „cel de la tine”.

Femeia părăsi camera şi se întoarse ținând ceva la spate. Perry studie atent uniforma care era întinsă peste sâni. Sigur mărimea C, gândi el. Absolut. Treizeci şi patru C. Ridică privirea spre fața radioasă şi observă, pentru prima dată, o cicatrice subțire, aproape paralelă cu o parte a nasului. Un defect minor, gândi el. Lumina lumânărilor, puțin machiaj şi cicatricea dispare. După ce îl lăsă în mod deliberat să o studieze, cu un gest teatral îşi aduse brațele în față. Ținea un buchet de flori. Flori roşii, strălucitoare.

„Frumoase” scrise el.

— Sunt zambile, spuse el.

După o scurtă căutare a unei vaze puse florile într-un borcan pe care-l găsi lângă pat. Lui Perry nu-i plăcu prea tare faptul că ea întrerupsese în mod crud momentul romantic. Poate că are obiceiuri sexuale ciudate, gândi el, nefiind deloc sigur că e dispus să joace jocul altcuiva.

„Al doilea cadou?” scrise.

— Doar un medicament nou.

Se mută puțin din fața lui în timp ce scoase din buzunar o seringă plină cu un lichid limpede şi îl injectă în tubul de perfuzie. El se apropie şi din nou îi îmbrățişă şoldurile. De data asta nu se mai retrase.

Dintr-o dată simți o strângere în piept. Strânsoarea slăbi, apoi, în mai puțin de un minut, dispăru complet. Cu dificultate şi cu o panică crescândă întoarse

capul şi se uită la asistentă. Stătea nemişcată, zâmbindu-i binevoitoare. Încercă să strige, dar ieşi numai un sâsâit din corzile lui vocale inflamate, paralizate. Aerul devenea lipicios şi greu ca melasa. Indiferent cât se străduia nu-l putea face să intre în plămâni. Brațul stâng îi atârna neputincios pe pat.

— Se numeşte pancuronium, spuse asistenta mulțumită. O formă de curara care acționează rapid. Ca o suliță otrăvită. Vezi, soția te înțelege mai bine decât ai crezut, domnule Perry. Te înțelege atât de bine încât e dispusă să împartă cu noi o parte mare din asigurarea ta pentru a te elimina din viața ei.

Perry încercă să răspundă, dar nu putu nici să clipească. Un film prost părea să acopere toate obiectele din cameră, în timp ce treptat panica dispărea şi îi lua locul o stare detaşată de euforie. Cu ochii nemişcați o văzu pe asistentă cum îşi desface primii doi nasturi ai uniformei, expunându-şi partea superioară a sânilor.

— Nu-ți fă griji pentru flori, domnule Perry. Voi avea grijă să aibă apă, fură ultimele cuvinte pe care le auzi.

Janet Poulos aşează brațul lui Perry pe pat, verifică coridorul întunecat al aripii Trei Vest şi, calmă, părăsi etajul. Când uşa de la scări se închise în urma ei pe față îi apăru zâmbetul care fusese reținut din momentul în care ultima picătură de pancuronium fusese injectată. Fusese o zi incredibil de profitabilă pentru Grădină. Exact cum promisese Dalia că va fi. Prima dată, un spectacol plin de măiestrie dat de Lily, şi acum ea, Frezia, o făcuse cel puțin la acelaşi nivel. Râse şi ascultă ecoul care reverbera în casa goală a scărilor.

În biroul ei din aripa Unu Nord, Janet se aşează în spatele biroului ei, apoi închise ochii şi revăzu scena petrecută în camera lui Carl Perry. Sentimentul puterii dat de control era la fel de pătrunzător cum fusese şi când era lângă pat. Era o senzație pe care ea, ca şi toate celelalte membre ale Grădinii, o descoperiseră prima dată prin Frăția Asistentelor Vieții. Frăția, cu idealurile sale nobile, era bună pentru câteva, reflectă Janet, dar creația Daliei, Grădina, fusese adevărata realizare. Aşa puteau fi plătite, şi plătite bine, pentru efortul lor de a îndulci jocul. Janet o binecuvântă pe Dalia că o crease pe Frezia.

Apoi, ca de obicei când rezolva un caz al Frăției sau al Grădinii, Janet începu să se gândească la primul bărbat din viața ei, singurul pe care-l iubise vreodată. Era acum profesor de chirurgie aşa cum plănuia? De ce nu o sunase niciodată după acea noapte? Acum sigur o va vedea într-o altă lumină. Şi ea avea putere. La fel de multă ca cel mai puternic chirurg din lume. Dacă ar putea-o vedea ar… Janet ridică din umeri.

— Cui îi pasă? spuse cu voce tare. Cui naiba îi mai pasă?

Ridică telefonul. Era momentul să împartă emoția acestei zile cu Dalia.

Va urma…

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 01

Un roman care stimulează imaginația…
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat…
dar altele nu…
…sau au existat…?

„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de semeni ai lor"

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

PROLOG

Norfolk, Anglia
Vara 1972

Elizabeth Reynolds, Secretara Onorifică a Filialei Taunton a Societății pentru Conservarea Avioanelor Spitfire, ședea tăcută în rulota sa uzată din micul sătuc Litcham, de lângă Dereham, Norfolk. Făcea notițe cu descrierea progresului făcut de mica sa echipă în timpul anualelor săpături din timpul verii.

Tatăl ei fusese pilot pe Spitfire în *Treble One* (111) *Squadron*[1] în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial și a fost doborât de două ori în misiuni deasupra Canalului Mânecii. Drept consecință, Elizabeth și soțul său erau arheologi amatori entuziaști și-și petreceau fiecare clipă disponibilă căutând și cercetând potențiale locuri unde s-au prăbușit avioane Spitfire. Acesta din Norfolk era consemnat în documentele bazei RAF[2] Marham și în arhivele Muzeului Războiului Imperial. S-a raportat prăbușirea unui Spitfire la sfârșitul verii 1940, iar Elizabeth a organizat o echipă de opt prieteni hotărâți să participe la cercetare timp de șase săptămâni pe timpul vacanței școlare. Ea și soțul ei erau amândoi profesori cu experiență la școala primară din localitate.

Principala problemă a acelui loc era că se afla în mijlocul unei mlaștini cu multă apă, ceea ce făcea ca excavațiile să fie dureros de lente și foarte, foarte, *ude*. Totuși, s-au făcut oarece progrese și detectorul lor de metale, nou-nouț, a semnalat ceva aflat nu foarte adânc îngropat; așa că ea considera că se aflau aproape. Trebuiau să fie, pentru că erau nevoiți să se întoarcă sâmbătă în Somerset, la timp pentru începerea noului an școlar.

Era vremea prânzului și săpăturile trebuiau să se reia curând, așa că și-a terminat de făcut însemnările în jurnal și a ieșit din rulotă ca să se alăture colegilor ei la masă.

— Crezi că vom găsi ceva înainte e pleca, Jake? și-a întrebat soțul, care supraveghea săpăturile.

— Nu sunt sigur, Liz, dar mi se pare că suntem al naibii de aproape. Detectorul a înnebunit toată dimineața, deci trebuie neapărat să fie ceva acolo unde săpăm. Cel mai probabil un motor de avion.

---

[1] Squadron – subunitate operațională în forțele aeriene, formată din două sau mai multe *flights* de avioane și personal necesar întreținerii acestora.

[2] RAF – Royal Air Force – Aviația Militară Regală (a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord).

— Fantastic, a replicat Elizabeth, hai să continuăm – n-are rost să stăm și să pălăvrăgim doar.

Toți cei opt amici s-au ridicat și au mers încet de-a latul câmpului, în partea opusă celei în care erau parcate cele patru rulote. Proprietarul terenului a fost de mare ajutor și le-a permis să campeze gratis pe toată perioada cât investigau locul. În timpul războiului a zburat pe bombardiere Blenheim – așa că era extrem de interesat și emoționat de perspectiva găsirii pe terenul său al unui avion de vânătoare din WW II.

Săpatul a mai continuat cam un ceas. Făcuseră un soi de zid protector al zonei principale, astfel încât noroiul să nu se scurgă înapoi în groapa urât mirositoare pe care o degajaseră deja.

Iar pe la ora trei după-amiază au dat de „aur”!

— Liz, gașcă – am găsit ceva! Sigur e din metal! Veniți să mă ajutați, a cerut Jake.

Trei dintre ei au coborât folosindu-se de scările proptite pe trei dintre laturile gropii. Au curățat cu grijă cât de mult noroi au putut punându-l în găleți ce le ridicau apoi celor rămași sus, pe margine. După vreo cincisprezece minute începu să se contureze o formă solidă în mocirlă. Cu siguranță nu era un motor și nici ceva din lemn – așa cum au avut Spitfire sau Hurricane.

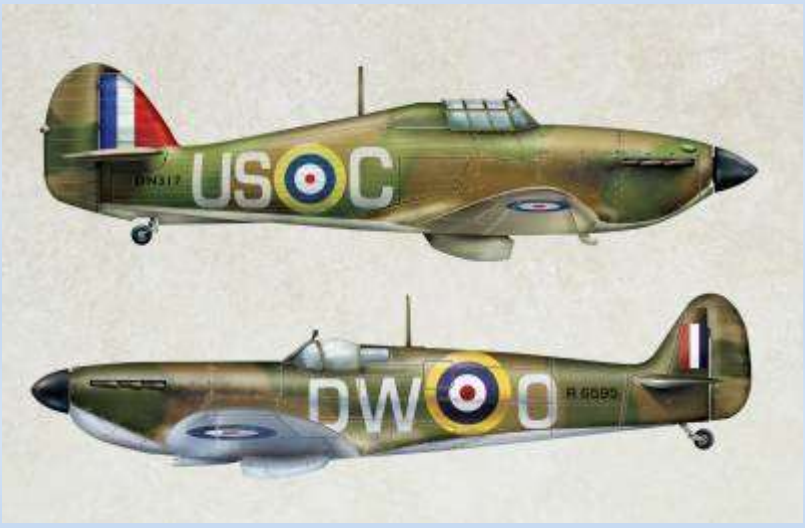

Pe măsură ce partea metalică ieșea la vedere, Jake a început să observe o inscripție – cu majuscule mari, roșii. Ceru un burete ud pentru a șterge mâlul și a scos la iveală ceva absolut neașteptat:

A ZECEA ANIVERSARE

Era blocat. A zecea aniversare a ce? Trebuia să vadă mai mult, așa că a continuat să sape, după ce a făcut câteva fotografii și a continuat să comenteze pentru ceilalți membri ai echipei, rămași sus.

După încă douăzeci de minute de râcâială și curățare a decopertat litere care l-au lăsat complet confuz, șocat chiar.

— Liz, coboară și tu să vezi asta. Eu nu pricep nimic.

Elizabeth a coborât scara în timp ce cei trei se trăgeau mai deoparte pentru a-i face loc.

— Ce ai găsit? a întrebat.

— Ăă… aruncă și tu o privire. În viața mea n-am mai văzut așa ceva. Dacă asta e un avion – și fără îndoială că este dacă crezi ceea ce scrie – atunci nu seamănă cu nici un avion construit în prezent!

Elizabeth păși înainte ca să poată citi cuvintele curățate de Jake:

A ZECEA ANIVERSARE
A RĂZBOIULUI DIN
INSULELE FALKLAND
SQUADRON XXX
1982 – 1992

Nu-și putea crede ochilor.

Erau în 1972 iar mesajul era datat 1992. Douăzeci de ani în viitor.

Era extrem de uimită și destul de speriată.

Ce naiba au găsit?

Cabinetul de Război
15 mai 1940

— *Gentlemen*, v-am convocat astăzi, înainte de reuniunea Cabinetului complet, pentru a vă afla punctul de vedere asupra unui pericol specific și imediat pe care *Luftwaffe*[3] nazistă l-ar putea reprezenta pentru securitatea acestei țări.

Primul Ministru a pronunțat *nazi*(st) – "*narsee*" așa cum făcea de obicei.

Cei patru omeni prezenți au rămas tăcuți, pentru ca noul Prim Ministru de numai cinci zile, Winston Spencer Churchill, să continue în stilul său gângăvit, cu voce adâncă.

— Sunt convins că pericolul imediat al unei invazii pe mare în acest moment este neglijabil și că naziștii vor încerca să ne frângă prin bombardamente aeriene. Sunt sigur că principalul lor obiectiv este superioritatea aeriană asupra Marii Britanii și cred că trebuie să ne pregătim cât se poate de bine pentru acest imediat și masiv pericol.

[3] Luftwaffe – Aviația Militară Germană.

Archibald Sinclair, Noul Ministru al Forțelor Aeriene și Sir Cyril Newall Șeful de Cabinet al acestuia, au așteptat intervenția curajoasă a lui *Air Chief Marshal*[4] Sir Hugh Dowding care a încercat să pună problema Aviației de Vânătoare.

— Domnule Prim Ministru, sunt absolut de acord cu afirmația Dvs, dar sunt extrem de preocupat în legătură cu numărul de avioane de vânătoare ce sunt trimise în Franța. Nu-mi mai pot permite să pierd alte *Hurricane* pentru ceea ce eu consider a fi o cauză pierdută. Am nevoie de fiecare avion pe care-l pot obține, iar trimiterea lor în Franța va provoca o „gaură" serioasă în abilitatea de a ne apăra pe noi înșine în perspectiva unui atac hotărât al *Luftwaffe*. Cele 52 *squadrons* ce mi s-au promis au fost reduse deja la 36, iar la rata de pierderi din Franța, în două săptămâni nu voi mai avea nici o Aviație să comand. Și, desigur, pentru fiecare avion de vânătoare ce-l pierdem în Franța adesea pierdem ceva chiar și mai valoros și aproape de neînlocuit – pilotul.

— *Air Chief Marshal*, mi-am dat cuvântul lui Reynaud, Premierul francez. I-am promis atâtea avioane cât are nevoie ca să-şi apere ţara împotriva naziştilor. Acum te aștepți să nu-mi respect cuvântul dat? Beaverbrook, aici de faţă, construieşte noi avioane la o rată prodigioasa, iar în fiecare lună ies din programul de antrenament câte 200 piloți. Ce vrei mai mult?

Dowding vedea că duce o bătălie pierdută. Forțele sale de vânătoare se aflau cu mult sub minimul necesar pentru a face față cu succes a unui atac al *Luftwaffe* staționată în Franța. Totuși, Churchill era evident gata să satisfacă cererile patetice și total egoiste ale guvernului francez pentru și mai multe avioane.

Comandantul Aviației de Vânătoare l-a privit pe Șeful de Cabinet al Ministrului Forțelor Aeriene, care-și exprimă acordul dând din cap aproape imperceptibil. Dowding s-a uitat din nou la Churchill și a jucat ultima sa carte.

— Domnule Prim Ministru, n-am decât aproximativ 500 avioane cu care să apăr sudul Angliei împotriva atacurilor aeriene venite din Franța. Suntem cu totul depășiți de către *Luftwaffe*, care este mult mai bine antrenată și echipată. Dacă ne atacă în următoarele trei luni nu avem nici o speranță să învingem dacă vom mai trimite avioanele noastre să lupte pentru o cauză pierdută în Franța. Vă rog insistent, domnule Prim Ministru, nu subțiați rezerva noastră de avioane de vânătoare.

Churchill s-a lăsat pe spate, și-a pus un trabuc între buze și a tras adânc din el. Nu era prea sigur dacă îl plăcea pe omul acesta, Dowding, dar ara al naibii de sigur că nu va permite să i se impună ceva în asemenea manieră. Privi în jurul încăperii la fețele oamenilor care acum așteptau ca el să pună piciorul în prag.

— *Gentlemen*, mâine voi traversa Canalul pentru a continua discuțiile cu cei ce conduc Franța. Dacă voi considera că e necesar, atunci vor fi trimise în Franța mai

[4] Air Chief Marshal - grad militar în RAF (cod NATO OF-9); echivalent *general* (4 stele).

multe avioane, dacă și când vor fi cerute. Am fost bine înțeles, *Air Chief Marshal*? – a întrebat privindu-l în ochi pe Dowding.

— Oh, desigur, înțeleg. Înțeleg că această țară se așteaptă să fie atacată de o forță masivă a aviației Germane cândva în viitorul foarte apropiat, iar Dvs. propuneți să eliminăm singura linie de apărare pe care o avem. Vă spun acum, domnule Prim Ministru, dacă insistați cu acest plan de irosire a resurselor noastre în Franța, până în toamnă, cerul acestei țări va fi dominat de *Luftwaffe*. Și aceasta nu este o amenințare, domnule Prim Ministru, este un fapt!

Churchill rămase neclintit, dar plin de mânie, și s-a văzut această furie în răspunsul prompt la atacul insistent venit din partea *C-in-C*[5] *Fighter Command*.

— Ei bine, *Air Chief Marshal*, va trebui să vă descurcați cât de bine puteți – sau să vă rugați pentru un miracol.

* * *

A doua zi, Churchill a călătorit într-adevăr în Franța, iar după patruzeci și opt de ore a dăruit alte zece *squadrons* de vânătoare.

Acum Dowding va avea nevoie de acel miracol pentru ca Britania să supraviețuiască.

Kretinga, Lituania
Iulie 1938

— *Nein, Herr Feldmarschall*[6].

— Înseamnă că ne putem aștepta la oarece progrese, *Herr Professor*. *Führer*-ul pretinde un răspuns. Extrem de multe lucruri depind de succesul proiectului.

— Sunt deplin conștient de acest fapt, *Herr Feldmarshall*.

— Trebuie să înțelegeți, *Herr Professor*, că nu putem aștepta la infinit. Sunt planuri de făcut și *Führer*-ul devine tot mai nerăbdător.

— *Ja, ja, ja, Herr Feldmarschall*, a intonat profesorul.

— Deci când să ne așteptăm la ceva rezultate, *Herr Professor*?

Binecunoscutul șarm al lui Hermann Göring părea să dispară pe linia telefonică. Adolf Hitler tocmai subliniase timp de patruzeci și cinci de minute importanța *Proiectului Kretinga*. Ample fonduri și timp au fost investite în dezvoltarea acestui aspect vital al planurilor sale pentru Europa, iar Hitler a devenit nerăbdător și a început să pună la îndoială cuvântul lui Göring. Acesta promisese că

[5] C-in-C - Commander in Chief Fighter Command – Comandantul Aviației de Vânătoare engleze.
[6] General Feldmarshall – grad militar în Wehrmacht și Luftwaffe (cod NATO OF-10); echivalent general (5 stele).

prototipul și modelele de pre-producție vor fi gata până la sfârșitul lui 1939, iar acum acest termen părea cu adevărat nesigur. Întârzierea punea o presiune imensă pe umerii șefului suprem al *Luftwaffe*, iar el se asigura din plin că nici oamenilor de știință din Lituania nu le era mai ușor.

— V-am spus și mai înainte, *Herr Feldmarschall*, vom termina cât de curând posibil. Dar în această fază, nu ne putem permite să fim supra-zeloși. Proiectul a ajuns într-o fază critică. O greșeală – un act de impetuozitate – și ne va da înapoi cu trei ani. Britanicii țin aproape de noi – și până acum doar lipsa de viziune a propriului lor guvern i-a împiedicat să aibă succes.

— Ei bine, vă avertizez, *Herr Proffesor*, *Führer*-ul nu poate aștepta prea mult – dacă nu vă puteți îndeplini sarcina avem întotdeauna soluții alternative.

Era o mică amenințare voalată, făcută de multe ori până acum. Dar, în realitate, nu avea nici o alternativă. Junkers[7] fusese deja falimentat și îndepărtat de către Milch[8], în 1935.

— Ne mișcăm cât de repede este posibil și sigur să o facem, răspunse *Herr Professor* pe un ton rugător, și mi-ați dat doar treizeci și cinci de ingineri – dacă *Proiectul 1065* este atât de vital, de urgent, de ce ați redus bugetul?

— *Ja*, *ja*, *Herr Professor*, poate că ne-am cam grăbit reducându-vă numărul de ingineri. Poate că putem să vă asigurăm mai mulți tehnicieni; și aveți nevoie de mai mulți nenorociți de muncitori – spuneți-mi de ce aveți nevoie, iar eu am să încerc să vă dau.

— *Herr Feldmarschall*, singurul lucru de care avem cu adevărat nevoie este timpul.

— *Herr Professor*, timpul este singurul lucru pe care nu-l puteți avea. Germania are nevoie ca proiectul dumneavoastră să reușească și încă repede. Ce să-i spun *Führer*-ului?

Ofițerul șef al proiectului științific de la Complexul de Dezvoltare Kretinga și-a ținut respirația. Mereu a primit apeluri „mobilizatoare" precum acesta și de fiecare dată a trebuit să-i mintă pe acești idioți de la Berlin. El lucra în avangarda tehnologiei iar bufonii ăștia voiau o *machetă de carton*. Avea nevoie de timp. Încă vreo doi sau trei ani poate. Deja îi trebuise patru ani ca să ajungă aici și nu putea – nu, *nu voia* – să fie grăbit de către Berlin. Motorul cu reacție s-a dovedit a fi extrem de greu de perfecționat – aliajele pentru el constituiau principala problemă. A apropiat telefonul de buze spunând:

— Poate că încă trei ani, *Herr Feldmarschall*.

---

[7] Junkers Flugzeug und Motorenwerke AG – un producător major de avioane germane. Fondator Hugo Junkers, în 1895, îndepărtat de naziști în 1934.

[8] Erhard Milch (1892–1972) – Feldmarschall german care a supervizat dezvoltarea aviației germane ca parte a reînarmării de după WW I; director-fondator al Lufthansa (Aviația civilă germană).

Trecu o pauză lungă de zece secunde înainte ca Göring să replice.

— Aveți douăsprezece luni, *Herr Professor*. Un an. Acest proiect va fi terminat până la întâi iulie 1939 și mă aștept să-l văd zburând chiar în aceeași zi! Nici o zi mai târziu, pentru că veți regreta. M-am făcut bine înțeles? Milch și Udet[9] vor veni peste două zile pentru a inspecta Complexul și pentru a-mi prezenta un raport precis referitor la progresele făcute.

Un an! Era imposibil!

De ce dracu nu putea să înțeleagă? Nu puteai grăbi genul acesta de lucruri. Totul putea fi pierdut. Dar… nu avea de ales. Acum, amenințarea era pe față.

— *Jawohl*, *Herr Feldmarschall*, *verstehe*.[10]

Înainte ca *Herr Professor* să poată continua, convorbirea s-a întrerupt. Göring a transmis amenințarea lui Hitler și acum vor urma și mai multe reduceri bugetare. Munca sa viitoare – viitorul său – depindeau de asta.

Geniul tehnic german s-a așezat în scaunul rotativ uzat, precum toate cele din biroul său vetust. Era bolnav și obosit de acest *verdammdt*[11] *Projekt 1065* și de acest loc îngrozitor. Ar fi trebuit să se afle la sediul principal din Germania – ceea ce i-ar fi permis să facă progrese mult mai rapide, într-un loc mai propice cercetării, unde avea dotări corespunzătoare. Cum era posibil să finalizeze acest proiect într-un loc uitat de Dumnezeu? Pur și simplu nu avea tehnologia și resursele adecvate. Securitatea și aspectele secrete erau cele ce cauzau întârzieri care nu erau necesare.

Prin comparație, îmbunătățirile planificate pentru Me-109[12]; aceasta era o chestiune diferită. Era un proiect fezabil și mai vital important decât putea pricepe acest ignorant de la Berlin. Dacă ar putea completa upgrade-ul la 109 și să-l facă competitiv cu britanicul Hurricane – atunci *Luftwaffe* ar stăpâni cerul. Acest proiect pentru un avion cu reacție a fost într-adevăr un concept grozav, dar avea nevoie de mai mult timp pentru a-l perfecționa.

Cu toate acestea, până la urmă nu avea de ales. Hitler voia să arate lumii acest avion reactiv ca să sublinieze superioritatea tehnologiei naziste. Era o blestemată de manevră publicitară. Totuși, indiferent de motive, era obligat acum să-și concentreze mintea și resursele asupra lui Me-262[13]. Adevărul era că probabil că ar fi putut respecta termenul impus de Göring, dar s-a gândit că devansarea planificării era benefică reputației sale – și *sănătății* sale pe termen lung.

Eșecul nu era o opțiune acolo unde *Führer*-ul era preocupat!

---

[9] Colonel General Ernst Udet (1896–1941) – al doilea as al Aviației de Vânătoare germane din WW I (după Manfred von Richthofen, comandantul său) cu 62 victorii. S-a sinucis în '41.

[10] Jawhol – da, afirmativ; verstehe – am înțeles (germ).

[11] Verdammdt – al naibii (germ).

[12] Me-109 – unul dintre cele mai bune avioane de vânătoare germane din WW II.

[13] Messerschmitt Me 262 Sturmvogel (petrel) – primul avion de vânătoare cu reacție operațional.

Iar acum va fi controlat de băgărețul bastard jidan Milch și de pușlanul pilot-vedetă Udet. Chiar n-avea nevoie de așa ceva, mai ales acum.

Se lăsă pe speteaza scaunului și-și frecă ochii obosiți. *Herr Professor* Willy Messerschmitt[14] se simțea la capătul puterilor.

Norfolk
La mijlocul lui iulie 1940

Willie Hutch era echipat la patru ace. A așteptat aproape două săptămâni această întâlnire cu *Sir* Peter. Era agitat și ar fi vrut să aibă ceva de făcut ca să-și ocupe mâinile, care-i transpirau din ce în ce mai mult. Încercă să și le țină la spate. Știa că *Sir* Peter Andrews era tipicar în ceea ce privește manierele, așa că voia să-i facă o impresie bună.

Trebuia să-l convingă.

Sir Peter era un om ocupat cu datoria ce și-o făcea la Ministerul Agriculturii plus toate presiunile aduse de război. Aceasta era singura șansă a lui Hutch și trebuia să-și prezinte versiunea sa asupra evenimentelor cât putea mai bine.

Nu era deloc sigur că *Sir* Peter îl va crede și cu atât mai puțin să ia vreo acțiune. Însă, el trebuia să încerce să facă ceva ca să oprească pierderile din fermă. Începuseră acum aproape trei săptămâni. O da, acum era mult mai bine ca la început, dar animalele continuau să moară iar el nu-și permitea să mai moară nici una. Ministerul nu a răspuns la nici una dintre scrisorile sale, iar Consiliul local nu era interesat de problemele sale.

— Este război, domnule Hutch, și trebuie să te descurci așa cum poți, a fost tot ce au putut spune.

Prin urmare, a cerut să vorbească cu *Sir* Peter. Era ultima sa speranță.

Apăru majordomul lui *Sir* Peter.

— Intrați, domnule Hutch.

Willie l-a urmat pe majordom în camera de lucru a lui *Sir* Peter, unde acesta ședea în spatele unui birou enorm. Era plin cu teancuri de dosare, documente și scrisori. În mod evident, *Sir* Peter era ocupat și Hutch a înțeles că ar fi mai bine să se exprime scurt și la obiect.

Pe când majordomul închidea ușa, *Sir* Peter s-a răstit la Willie.

— Ei bine, Hutch, ce este – vezi bine că sunt ocupat până peste cap?

Lui Willie i s-a golit mintea. Încăperea s-a prăbușit peste el, iar gura i s-a uscat. A început, bâlbâindu-se, să-și spună discursul pregătit.

— *Sir* Peter, vă mulțumesc foarte mult că m-ați primit, este…

[14] Wilhelm Emil "Willy" Messerschmitt (1898 – 1978) – proiectant și constructor german de avioane.

— Treci la subiect, omule, n-am la dispoziție toată noaptea. Acolo se moare!

— Deci! se răsti iarăși *Sir* Peter.

— *Sir*, se întâmplă de aproape trei săptămâni și nu-mi mai pot permite să continue. Familia mea… ei sunt înspăimântați ca și mine – și nu e drept, *sir*.

— Ce se întâmplă de trei săptămâni – vorbește, omule! – răbdarea-i era vizibil pe sfârșite.

— Zgomotele, *sir*, și luminile de pe cer. Cam de trei, patru ori pe săptămână. Chiar deasupra fermei mele – două lumini strălucitoare pe cer – albăstrii, albe și galbene - precum coada unei rachete de artificii. Și zgomotul, *Sir* Peter, este teribil, precum tunetul. Durează numai câteva secunde, dar toată casa se scutură și copii se trezesc și nevasta țipă și oile mor, *Sir* Peter, *sir*.

Willie își dăduse drumul pe deplin, încât până și Andrews a ridicat ochii de la hârtiile sale.

— Unde-ți este ferma, Hutch?

În fine, o urmă de interes, se gândi Willie.

— Cam la douăzeci de mile de aici, *sir*, lângă Fleckney.

Sir Peter puse jos stiloul. Fleckney… iarăși.

— Credeam că zona aceea este proprietatea Ministerului de Război, Hutch, spuse pe un ton mai puțin agresiv.

— Da, *Sir* Peter, este, dar familia mea deține fermă acolo de peste două sute de ani și am primit permisiunea să continuăm când a izbucnit războiul. Suntem singura fermă pe o rază de câteva mile, ceea ce face ca lucrurile să fie și mai înfricoșătoare.

Acum, Hutch acaparase întreaga atenție a lui *Sir* Peter.

— Stai jos, Hutch, și povestește-mi totul… de la început.

* * *

Hutch a plecat după un ceas, deplin convins că *Sir* Peter Andrews îi va rezolva problema. *Sir* Peter a promis că va prezenta situația la Londra, în următoarea sa vizită, iar Hutch va fi complet despăgubit pentru pierderile avute. Hutch se simțea aproape fericit.

Pe când Hutch pedala voios spre casă, *Sir* Peter a dat un telefon scurt.

Se părea că toate grijile sale se vor termina curând.

* * *

Hutch a ajuns acasă trei ore mai târziu. Făcuse un drum lung cu bicicleta și se oprise pentru câteva halbe la *Vaca Roșie*, care se afla convenabil în drum. Era nerăbdător să-i spună nevestei sale Mavis veștile bune. Ce Dumnezeu, avea nevoie

de așa ceva după ultimele luni. A muncit din greu ca să ridice ferma după ce s-au căsătorit. Ea merita ceva mai bun.

Pe măsură ce se apropia de fermă, nu vedea nici o lumină.

Ciudat; probabil s-a culcat, s-a gândit Willie. *Nu contează. O să se trezească, iar eu am să-i dau veștile bune*.

Și-a dus bicicleta în magazie, a încuiat-o și a mers către ușa din spate. Era larg deschisă.

— Mavis, a strigat-o, cu un prim licăr de îngrijorare.

— MAVIS!

Nimic.

Se gândi să se întoarcă ca să-l cheme pe polițistul Merryweather, dar asta ar dura prea mult – Mavis ar putea avea nevoie de el acum.

— MAVIS, unde ești, ce se-ntâmplă?

Intră pe ușa din spate și se opri brusc.

Nu-și putea crede ochilor.

În raza singuratică de lună ce strălucea trist prin ochiul de geam al bucătăriei, își putea vedea familia măcelărită, pe jos în fața mașinii de gătit, toți morți. Erau îmbrăcați în cămăși de noapte.

Făcu doi pași șovăitori către soția și copiii săi și îngenunche cu lacrimi în ochi,

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine a putut face așa ceva? a murmurat.

O voce înfundată venită din spate a replicat încet, pe un ton aproape înțelegător.

— Nu vei afla niciodată, Willie.

Willie Hutch și-a întors capul și numai ce-a prins imaginea unui om în haine stil militar și cu o *balaclava*[15] neagră pe cap. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost *flash*-ul de la gura țevii, iar ultimul lucru auzit a fost împușcătura venită din arma pe care omul o ținea cu gentilețe în mâini.

Într-adevăr, problemele lui Willie erau rezolvate.

* * *

Sir Peter Andrews stătea în camera de primire, degustând un cognac. Soția sa Rose se afla lângă dânsul.

— Trebuia făcut, Rose.

— Știu Peter, nu este vina ta, nu puteai face altfel, aveai de protejat propriile tale interese, ca să nu mai vorbim de ale întregii țări.

— Și Constance, i-a reamintit Sir Peter după câteva clipe.

[15] Balaclava – cagulă, mască de schi.

— Știu, dar putem doar să sperăm că se va recupera complet când toate astea se vor sfârși. Nu-ți poți petrece mai mult timp cu ea?

— Nu pot, Rose, știi asta. Churchill se bazează pe mine să rezolv toată această afacere blestemată. Cum puteam să știm că va lua o asemenea turnură?

A rememorat totul pas cu pas, dar nu a putut vedea o altă cale de urmat.

A mai revăzut o dată totul împreună cu Rose. Au vorbit despre tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Trebuia să fie limpede atunci când va vorbi mâine cu Primul Ministru.

Într-un târziu, au fost cuprinși amândoi de o tăcere stânjenitoare.

Și atunci, neștiută de nici unul dintre ei, Constance Andrews în vârstă de nouă ani, s-a strecurat de pe scări înapoi în pat.

– Va urma –

LUMINITA DOBREA

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

SF&Fantasy

Luminița Dobrea

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

Prolog

Umbrele lungi ale înserării se aştern peste ierburile uscate ale stepei. Soarele alb-albăstrui dispare, puțin câte puțin, înghițit de orizontul plin de pulberi. Amurgul pare să ardă în dănțuiri violet de cristalită.

— Ia te uită, surioară, aşa un asfințit nu am mai văzut de multă vreme.

Îmi trec domol palma peste blana întunecată a uriaşei feline care toarce tihnit lângă mine. Îi pieptăn cu degetele coama înspicată şi simt cum îi creşte neliniştea în trup. În depărtare, un vârtej răzleț îşi poartă pâlnia peste tufişurile rare stârnind un nor de praf.

— Uşurel, Aripă. Nu-i decât un vârtej, un pui de furtună, nimic mai mult... Ştiu, ştiu... Şi mie îmi aminteşte de marea furtună a Samirului. A trecut tare mult timp de atunci... Şi totuşi încă îi mai aud vuietul în urechi. Cumplite vremuri, surioară... cumplite...

Un fior puternic îi străbate muşchii. Îşi pierde răbdarea şi se ridică pe labele masive. Îşi întinde aripile şi porneşte în zbor tăcut spre cer de parcă ar vrea să salute sosirea îngemănată a celor două luni, Echo şi Galatheea. O privesc şi mă minunez cu câtă uşurință se înalță spre cerul pe care încep să sclipească primele stele ale nopții.

În puzderia de licăriri caut strălucirea cât un vârf de ac a soarelui sub care m-am născut şi pe care l-am lăsat în urmă cândva. Nu ştiu dacă îmi

lipseşte. Îl port în fiecare celulă aşa cum port şi mirosul sărat al mării. Închid ochii şi-i aud valurile şi pescăruşii. Aş putea sta aşa o veşnicie.

O adiere caldă îmi mângâie obrazul. Mă trezesc din visare sub privirea azurie a unei fetişcane curier.

— Cronicare Sonje, iar te-ai ascuns. Te-am căutat peste tot. Începe sărbătoarea... S-a adunat lumea... Nu putem începe fără dumneata. Nu putem începe fără legendele cu care ne încânți de fiecare dată.

Îşi strecoară brațul pe sub cotul meu şi mă poartă cu grijă pe potecă până pe vârful muntelui unde mii de ochi se ațintesc asupra mea. O voce subțire de fetiță întreabă „Oare ce ne va povesti?”

Urcuşul m-a obosit. Mă aşez pe o piatră să-mi trag sufletul. Un murmur de uimire trece prin mulțime. „Aaaaa, a venit şi krakstarul cel negru... Uite ce mare e... Ai văzut cum a coborât... Nu s-a clintit un fir de praf...”. Fiara ca tăciunele îşi înghesuie capul sub brațul meu şi se tolăneşte leneşă în aşteptarea poveştii. Toarce. Îmi dreg glasul şi încep cu salutul-rugăciune pe care îl aşteaptă toți cu nerăbdare:

— *Ari’onthe varshti kiamas!*

Peste adunare se coboară liniştea. În văzduh zboară fire argintii care se împletesc în milioane de țesături unduitoare. O mână nevăzută îmi alege una. Una singură. Revăd imaginile brodate pe vălul diafan şi zâmbesc.

— În astă noapte, Mărita Țesătoare mă pune la grea încercare.

Ochi mari, rotunzi, mă privesc cu mirare.

— În astă noapte vă voi spune povestea pământeanului pe care Samirul l-a ales să-i fie cronicar. Numele lui este Sonje...

Stânca celor o mie de fețe

Motto:
„Stâncă vrăjită cu har de luminare
Azi vin la tine cu dor de-nchinare.
Rătăcit sunt prin viață ca noma pe câmp
Orbecăi prin beznă, acum sunt prea tâmp.
Ascultă-mi tu ruga şi chipu-ți arată,
De mine te-ndură şi-ntoarce a mea soartă.
Clădeşte în mine noua mea cale
Şi fă a mea umbră de folos sub ăst soare.”

Rugă săpată în Stânca Sadriei de un pelerin anonim

După şase zile înterminabile de călătorie pe un teren neverosimil de plat, în mijlocul stepei pârjolite de vara clocotită, am observat o aglomerare de stânci întunecate. Combinația bizară de neted şi ascuțit îmi provoca o stare de neliniște. Simțeam cu intensitate crescândă apropierea de cea mai importantă etapă a studiului meu.

Locul spre care mă îndreptam deținea cheia întregii civilizații a stepei. Era nodul tuturor firelor care legau trecutul, prezentul şi viitorul. De modul în care îmi jucam cartea depindea însăşi reuşita misiunii mele.

Din Conurh mă aciuasem pe lângă o caravană care se întorcea cu barjele goale de la platformele de încărcare şi Palistra, starostele cărăuşilor, deşi îşi conserva cu mare grijă energia răspunzând mai mult monosilabic, se dovedise o călăuză bună.

Masivul muntos care se contura din ce în ce mai clar în fața noastră nu era dintre cei mai înalți munți ai Samirului, iar situarea în mijlocul stepei îl făcea să pară mai degrabă un deal ceva mai pricopsit. Cărăuşii erau din ce în ce mai agitați şi vorbeau cu însuflețire arătând spre punctul cel mai înalt al masivului.

— Stânca Măritei Sadria – mă anunță cu încântare un tânar costeliv.

— Binecuvântat să-i fie numele în veci – adăugă cu smerenie Palistra al cărui chip părea luminat de o aură de fericire.

— Ia spune, *noma*, ce vezi? – mă întrebă o femeie căreia cu greu i se distingea chipul de sub gluga pelerinei de călătorie.

De când coborâsem pe suprafața Samirului, apelativul „noma” mă urmărea ca o piază rea. În dialectul local s-ar fi tradus ca „dezrădăcinat” sau „om fără trib, fără căpătâi”. Oricât aş fi încercat să mă amestec printre localnici eram imediat reperat şi etichetat: „noma”.

— Ei, ce să fie … nişte creste… stânci… pietroaie – i-am răspuns iritat.

— Ai ochi, dar eşti orb! Îți lipseşte credința! – îmi replică tăios şi se îndepărtă scârbită.

— Femeie, lasă omul în pace. Ce te-aşteptai să-ți spună? Eşti habotnică.

Palistra îşi struni velsanul solzos şi mi se alătură.

— Nu pune la suflet. Se aştepta ca tu, un străin, să descoperi încă o față a Stâncii. Fiecărui om, fie că este pelerin sau simplu călător, Stânca i se dezvăluie purtând o altă față. De aceea i se spune *Stânca celor o mie de fețe*. Prima dată când am fost aici mi s-a arătat ca un velsan în poziție de luptă. Atunci am ştiut care-mi va fi soarta.

Ca orice muritor de rând, dornic să-şi afle soarta, mi-am concentrat întreaga atenție asupra Stâncii. Vederea îmi juca feste: ba vedeam un moşneag adus de spate, ba un krakstar ghemuit. Oricât m-aş fi concentrat de tare nu-mi puteam clarifica viziunea. Până am ajuns la baza ei, Stânca avea să mă urmărească obsesiv, ca un coşmar nechemat. Bucuria din vocile cărăuşilor mă chinuia cumplit. Ei vedeau tot soiul de ființe fantastice care aveau să le poarte noroc în călătorie, ori să le aducă belşug, iar eu nu vedeam decât nişte biete stânci fără noimă.

Ajuns în umbra muntelui am simțit o uşurare de parcă scăpasem de cea mai crâncenă corvoadă. Presupunerile nu erau punctul meu forte, cu atât mai puțin identificarea vizuală a unor posibile tipare în imagini neclare sau prea aglomerate. Pentru mine limpezimea însemna stabilitate,

echilibru. Aveam nevoie de limpezime, de claritate ca de aer. Ambiguitățile mă sufocau de-a dreptul.

Popasul de la piciorul Stâncii ar fi trebuit să-mi dea acel sentiment de siguranță şi confort la care tânjeam după o călătorie istovitoare de peste şase zile prin stepă, doar că soarta îmi pregătise o cu totul altă cale după cum aveam să aflu în scurtă vreme.

Spre marea mea suprindere hanul despre care-mi povestise Palistra nu era altceva decât un lanț de peşteri pe care un samirean întreprinzător le transformase ingenios în loc de popas pentru cărăuşi, călători şi pelerini deopotrivă. Din încăperea de la gura peşterii făcuse o tavernă joasă, cu mese lungi, flancate de bănci înguste. Mi-au trebuit câteva minute bune să mă acomodez cu lumina slabă şi uşor prăfuită. Pulberea de cristalită era prezentă oriunde ajungeau minerii sau cărăuşii. În lumina lămpilor cu inducție, suspensia violet-argintie producea o irizație stranie ce învăluia totul într-o aură misterioasă.

Mi-am eliberat fruntea de sub gluga întunecată şi cu un pocnet sec am desfăcut catarama pelerinei de soare. Sunetul neaşteptat de puternic a atras privirile curioase ale mesenilor. Dornic să scap de bombardamentul indiscret, am căutat un loc mai ferit, în spatele unui stâlp ciolpit neglijent în roca dură. Am aruncat pelerina vinovată pe bara ce servea drept spătar băncii pe care m-am aşezat.

Hangiul cu ochi ca de viezure m-a abordat fără să-mi acorde măcar o clipă de tihnă. Simulând dorința de a-mi fi de folos, părea mai degrabă dornic de căpătuială. Mi-a recomandat specialitatea casei, un soi de tocană din cine ştie ce vietate a stepei şi o cană de ruberiol, un vin făcut din fructele unei plante asemănătoare cactusului pământean. Ruberiolul se servea de obicei fierbinte, amestecat cu mirodenii ce aminteau de nucşoară şi chimen. Nu avea un gust prea grozav, însă efectul aparent revigorant era cel care îl făcea să fie preferat după un drum lung. Nu voiam să-mi amețesc simțurile aşa că am refuzat vinul şi am cerut un ceai de buruieni.

În aşteptarea hangiului, am scos carnetul de însemnări şi am parcurs grăbit ultimele pagini pline de note şi desene. Erau multe aspecte pe care voiam să le consemnez, mai ales că misiunea mea era departe de a fi facilă. Poporul stepei îşi dezvăluia cu zgârcenie secretele şi atunci când aveam ocazia să aflu câte ceva, nu făceam decât să mă afund mai mult în mister.

Firi ascunse, obişnuite cu obscuritatea minelor şi izolarea cauzată de vastitatea stepei, samirenii îşi evocau trecutul întocmai ca popoarele Evului Mediu pământean prin legende şi balade. Problema cea mai mare de care mă lovisem până în acel moment al călătoriei era lipsa de informație scrisă sau stocată în vreun fel. Traiul simplu, departe de lumea tehnologizată

accentua senzația de arhaic. Obişnuița de a accesa arhivele electronice, căpătată la Institut, se dovedea complet inutilă într-o lume ce părea lipsită de orice mijloc de stocare a informației.

Pe Samir, tehnologia era privită cu suspiciune fiind asociată cu invadatorii fără suflet. Îmi era practic imposibil să găsesc răspuns la întrebările mele ori să studiez vreo statistică. Trebuia să mă bazez exclusiv pe intuiție şi analogii făcând apel doar la memorie şi un mic cititor de minidiscuri.

Totul îmi părea o aventură într-un trecut obscur, dar în acelaşi timp simțeam că am în față o civilizație mult superioară celei din care proveneam. Forța ei nu consta în instrumente fizice, ci mentale şi spirituale. Aura mistică a poveştilor pe care le auzeam ascundea practici şi obiceiuri ce se ridicau mult peste puterea de înțelegere a celor dependenți de îngrădirea şi confortul tehnologiei.

Creierul exersat al unui om crescut în stepă era capabil să distingă tipare acolo unde alții nu vedeau nimic. De pildă Batisor, vraciul unei aşezări din sud, îmi stârnise interesul pentru faimosul loc de pelerinaj evocând cu adâncă evlavie ceea ce văzuse cu ochii lui: „Privită dinspre răsărit Stânca pare o domniță gătită de nuntă. Dinspre apus ai zice că-i o cotoroanță cu trupul contorsionat de bătrânețe şi răutate. Razele argintii ale lunii Echo o dezvăluie pe însăşi Sadria, mama krakstar ce veghează veşnic asupra stepei, pe când lumina însângerată a lunii Galatheea o face să semene cu o amazoană în toiul luptei."

Toate aceste interpretări aveau darul să clarifice dilemele şi întrebările din mintea privitorilor. Pentru sutele de mii de pelerini Stânca nu era altceva decât un oracol mut ce-şi dezvăluia secretele numai celor care îşi deschideau suficient de mult mintea încât să vadă ceea ce alții erau incapabili să perceapă. Eşecul meu, taxat atât de aspru cu câteva ceasuri în urmă, mi-a umplut sufletul de ciudă. Deprinderile căpătate pe Pământ nu-mi serveau la nimic, mai mult chiar, nu făceau decât să mă încurce.

Rememorând spusele lui Batisor îmi înghițeam năduful cu noduri, ca pe un medicament amar. Cu gâtlejul inundat de gustul cumplit al înfrângerii, am căutat din priviri ceaiul pe care hangiul viezure mi-l strecurase în față de ceva vreme. Un glas domol mi-a atras atenția:

— E mai bun cald, alungă oboseala…

Un bătrânel cu privire ascuțită şi sprâncene stufoase îşi lungise gâtul peste umărul meu şi încerca să desluşească însemnările din carnet.

— Jurnalist, spion sau aventurier? – a întrebat chițăind amuzat.

— Mai degrabă cronicar – am încercat eu o traducere a ocupației mele în limbajul arhaic specific Samirului.

Interesul bătrânelului sporea cu fiecare cuvânt pe care i-l adresam. A dat un ocol mesei şi s-a instalat mulțumit în fața mea. Fără a cere vreo încuviințare, a întors carnetul spre el şi l-a răsfoit hulpav mormâind în barbă vorbe de neînțeles. A zăbovit mai mult la paginile cu schițe şi desene, a citit însemnările mărunte de pe marginile foilor. A ridicat ochii de un cenuşiu spălăcit spre mine şi a început să mă descoase cu glas domol.

— Văd că ai aflat multe despre Sadria, binecuvântat fie-i Cuibul cel Sfânt. De unde vii, *noma*?

— De pe Faros – am răspuns încercând să-mi maschez accentul într-o tărăgănare a vorbelor.

— Pe cine încerci să prosteşti, tinere? Tu nu te uiți la mine? Eu ştiu că tu vii de pe Planeta Mamă, de pe Pământ. Ai călătorit mult, dar încă îți simt mirosul mării sărate adânc în piele.

Descumpănit de atacul direct, am încercat o eschivă arțăgoasă.

— Şi ce dacă vin de pe Pământ, am încălcat vreo lege?

— Şezi blând, copile! Nu te ocărăşte nimeni! Doar că nu-mi place să fiu mințit. Îmi port de prea multă vreme desagii pe spinare ca să mă mai las îmbrobodit de careva. Eu sunt Kayam. Cândva, în tinerețile mele, am avut bucuria să calc pe nisipul Terrei şi să las marea străbună să-mi mângâie pielea. Mirosul ei îmi sfredeleşte şi acum amintirile.

A rămas fără cuvinte preț de câteva clipe adulmecând năluca mării adorate.

— Cronicar zici? Grea meserie ți-ai ales. E rost de multă umblătură. Pe Samir, oamenii trăiesc împrăştiați prin stepă şi prin hrube. Era bine dacă nimereai la Evocarea Epopeii. Atunci ne adunăm cu toții. Atunci se leagă prieteniile şi se dezleagă limbile. Atunci se spun poveştile şi curg ştirile... Dar e tocmai peste jumătate de an. Mă uit aşa la tine şi gândesc că nu ai să răzbeşti singur prin stepă atâta amar de vreme.

Am dat să-mi exprim indignarea. M-a oprit ciocănind cu un deget descărnat şi strâmb în foile carnetului ce zăcea aruncat pe masă.

— Ai har! Însă bag de seamă că-ți lipseşte îndrăzneala. Eu caut de ceva vreme un ucenic, un om căruia să-i las moştenire meşteşugul meu. Hoinar cum sunt, nu m-am putut statornici în vreun loc să-mi încropesc şi eu o familie, să mă îngrijesc de un prunc pe care să-l pot învăța tot ce ştiu.

S-a oprit din turuiala amețitoare şi m-a țintuit cu o privire ca de vultur de parcă voia să-mi citească până în străfundurile sufletului.

— Sunt prea bătrân pentru ucenicie, am replicat rece încercând să nu-mi dezvălui interesul pentru oferta neaşteptată.

— Ascultă, flăcău! Dacă tu eşti bătrân, eu ce sunt? Fosilă? Relicvă antică? Moaşte sfinte?

Strălucirea ghiduşă din ochii cenuşii îmi risipi orice urmă de neîncredere şi rezistență. Mulțumit de reacția stârnită, se lăsă pe spate aşteptând răspunsul meu.

— Despre ce fel de ucenicie vorbeşti, onorabile Kayam?

— Păi nu spuneai că eşti cronicar?

— Pentru asta mi-am făcut deja ucenicia pe Pământ. Sunt cercetător de rang doi cu toate acreditările.

— Aiurea, la vârsta ta abia puteam scrijeli trei vorbe pe o bucată de hârtie. Eu vorbesc aici de cronicat serios, nu studiile jalnice însăilate de piţifelnicii împăratului. Sunt sătul de bicisnici înveşmântați în mătăsuri fine care se tem să nu-şi rupă unghiile în mărăcinii stepei ori să-şi sfâşie pielea străvezie a palmelor pe stâncile ascuțite ale Samirului. Cronicarii adevărați sunt oameni destoinici care nu se trag înapoi când vine vorba de aventură. Îi afli în mijlocul bătăliei scriind despre actele de vitejie, creionând scene aprige de luptă. Îi întâlneşti pe vârful munților completând hărțile albe ale necunoaşterii. Îți dau binețe în pasajele secrete dintre oraşele săpate sub munți.

— Văd că eşti tare pornit împotriva străinilor, de ce nu ți-ai ales un samirean?

A mijit ochii cercetându-mă ca prin tăişul unui cuțit. A zăbovit o vreme citidu-mi chipul ca pe o carte după care a oftat adânc şi a continuat pe un ton molatic.

— Am nevoie de o minte care să judece fără părtinire. Oamenii stepei îşi cresc pruncii într-o credință adâncă. Pentru ei cercetarea prea atentă şi tălmăcirea legendelor poate suna a sacrilegiu. Noi vrem adevăr, nu mituri. Noi suntem cei care despicăm miturile şi le aflăm sămânța.

— Noi? Faci parte dintr-o organizație?

A rotit capul încercând să depisteze persoanele indiscrete din jur şi cum ceilalți meseni erau la distanță, a continuat cu însuflețire.

— Noi, cronicarii, suntem ochii şi urechile Căutătorului-Arhivar. El este cel care cercetează tot ce adunăm noi. În stepă nu vei găsi arhive electronice ca pe Pământ. Expunerea îndelungată la cristalită distruge orice fel de aparat de memorare. Până şi minidiscurile devin inutile după prea multe utilizări. Singura speranță este memoria oamenilor, transmiterea peste generații, prin învățare, şi prea puțina hârtie pe care o putem fabrica...

Buimăcit de avalanşa de informație am rupt contactul vizual cu bătrânelul guraliv şi mi-am abătut atenția asupra cănii din fața mea în care ceaiul se răcise fără ca eu să fi avut răgazul de a-l gusta. Aveam nevoie de timp să diger toate informațiile şi mai ales să dau un răspuns propunerii bătrânului cronicar. Cel care cu câteva clipe în urmă părea un izvor nesecat de cuvinte a simțit ceața din mintea mea şi s-a oprit.

Propunerea lui îmi deschidea perspective nebănuite şi în acelaşi timp putea ascunde capcane cumplite. Cu pas neauzit, hangiul a adus un blid de mâncare aburindă pe care mi l-a aşezat în față şi o cană cu vin fierbinte care-şi răspândea aroma ascuțită a mirodeniilor pe care a înmânat-o ceremonios lui Kayam. Cu o mişcare discretă, acesta i-a făcut semn hangiului şi în câteva clipe cana mea cu ceai rece a dispărut făcând loc uneia cu vin fierbinte.

Îndoiala îmi rodea creierul ca un vierme. Oricât de mare era tentația, mintea mea organizată urla din toți rărunchii să-mi iau catrafusele şi să-mi continui drumul aşa cum am stabilit la Institut. Pe de altă parte sufletul dorea să exploreze, să zburde liber, să pătrundă în toate cotloanele şi să găsească răspuns la toate întrebările. Fără prea mare tragere de inimă am înghițit mai bine de jumătate din mâncarea ce-mi părea fără gust. Vinul, în schimb, şi-a făcut treaba cu prisosință. După vreun sfert de oră vedeam mai limpede totul de parcă un pumnal nevăzut sfâşiase vălul care-mi acoperea nemilos viitorul. Kayam a primit cu mare bucurie hotărârea mea de a-l urma şi s-a jurat că nu voi regreta.

La ceasul acesta, când îmi aştern gândurile pe hârtia aspră plămădită cu trudă de fiicele stepei, văd limpede că Stânca Sadriei şi-a dezvăluit chipul hărăzit mie. Nu l-a dezvăluit ochiului nevolnic ci sufletului flămând de aventură.

Va urma...

Keith DOUGLASS

ATTACK DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 14

50

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 2145
La bordul navei USS George Washington
Estul Mării Mediterane

Lui Blake Murdock iar fi plăcut să prindă un pui de somn. Dar se regăsea întins gol, pe burtă, pe o masă medicinală din infirmerie. Iar un doctor se ocupa de el.

— Nu, nici nu mă gândesc să te anesteziez, spunea doctorul, dând din cap – era un *lieutenant*, echipat într-o uniformă kaki impecabilă. Nu în condiția dumitale prezentă.

Ciupi ușor pielea de pe antebrațul lui Murdock. Când i-a dat drumul aceasta a rămas cutată.

— Vezi cât de deshidratat ești? Nu, am să-ți administrez doar o anestezie locală cât caut fragmentele. Pe cele mari, doar. Cele mai mici vor ieși singure, până la urmă.

— Mă bucur, a spus sec Murdock și îi dădu recipientul unuia dintre sanitari. Îmi mai dai niște apă, Doc?

— Asta-i a treia, spuse sanitarul uimit – era un vas gradat de laborator, de un litru. Sunteți sigur că n-aveți nevoie să mergeți la budă?

— Ai să fii primul care ai să afli, l-a asigurat Murdock.

Doc Ellsworth a intrat în compartiment, proaspăt ieșit de sub duș și echipat cu o salopetă de zbor curată și fără semne distinctive. Aruncă o privire profesională asupra dorsalei picioarelor lui Murdock.

— *Hey, Lieutenant,* va trebui să-ți dăm un permis special de trecere pentru aeroporturi. De-acum înainte n-ai să mai poți trece fără el prin detectoarele de metal.

— Care-i situația? a întrebat Murdock.

Doc a devenit serios.

— Profesorul se află încă în operație. E în stare critică. Razor e și el tot în operație. I-am văzut radiografiile, glezna e spartă rău. Aici o să-i curețe doar rana. După ce ajungem în CONUS[1] au să reintervină ca să-l repare așa cum trebuie.

— Pare a fi ceva „medical"? a întrebat Murdock referindu-se la o eventuală trecere în rezervă pe motive medicale, sau cel puțin, o pierdere a calificării ca SEAL.

Doc a dat din umeri.

— Vedem ce va fi… în timp. Fractura lui *Mister* DeWitt nu ridică probleme. Acum e în ghips. S-ar putea să aibă afectate unele organe interne; o să stăm cu ochii pe el. Cât despre ceilalți, e vorba de arsuri de gradul I și II, contuzii, julituri și rupturi musculare. Deocamdată am să le administrez Motrin[2].

— Ai făcut o treabă a dracului de bună, Doc. *Shit,* numai gândire pozitivă.

Doc i-a întors zâmbetul.

— Eu vă tot repet, *sir,* dar cred că trebuia să vă convingeți pe propria piele. Acum că v-ați convins că are efect, veți gândi extra pozitiv data viitoare și nu veți mai fi rănit deloc.

— Probabil că l-ai convertit pe Jaybird. Cred că n-are nici măcar o zgârietură.

— E aura sa, a explicat Doc. Afurisitul are o aură atât de strălucitoare că poate citi la lumina ei.

După fețele dezorientate pe care le aveau, nimeni dintre ceilalți aflați în compartiment habar nu avea despre ce vorbesc cei doi.

— Trage un somn bun, Doc. Ne vedem mâine.

Doc Ellsworth a mai aruncat o privire la rănile lui Murdock și a dat din cap cu tristețe.

— V-aș ura distracție plăcută, *Lieutenant,* dar n-o să aveți parte de așa ceva.

L-au înțepat de atâtea ori pentru a-i administra anestezic local, încât Murdock a început să se gândească dacă n-ar fi mai bine să folosească singur încă o *syrette* cu morfină și să-l lase apoi pe medic să caute fragmentele.

Don Stroh a intrat. Murdock se gândi că probabil a dat cu banul împreună cu Kohler și a pierdut.

— Blake, ce-aș putea spune în afară de faptul că-mi pare rău pentru tot…

Murdock n-a dat nici un răspuns. Apoi, Stroh a continuat.

---

[1] CONUS – partea continentală a S.U.A.
[2] Motrin – Ibuprofen, medicament analgezic.

— Concluzia trasă din studiul fotografiilor din satelit este că depozitul este absolut distrus. Comunicațiile și semnalele interceptate indică faptul că ați scos din luptă cam cinci sute de sirieni și Hezbollah, atât la depozit cât și după aceea.

Murdock se gândi că s-au răzbunat zdravăn pentru atentatele de la Beirut. Dar, ceea ce a spus, a fost:

— Am pierdut un om bun și n-ar fi trebuit. Oamenii mei sunt răniți degeaba.

— Blake, eu…

— Uite care-i treaba, Don, știu că n-a fost decizia ta să nu lansezi elicopterele. Dar le poți spune avortonilor de la Langley că mai bine s-ar ruga să nu ne luăm un concediu și să pornim la vânătoare după ei. *Fuck*!

Murdock se uită peste umăr.

— *Jeez*, Doc, ce folosești, o baionetă?

— Vorbim mai târziu, Blake.

— Sigur, Don.

Stroh a plecat, iar un întreg pluton de SEAL au năvălit înăuntru.

Doctorul a ridicat privirea de la fundul lui Murdock și a spus ultragiat:

— Scoateți-i pe toți ăștia de aici!

Sanitarii s-au uitat la masivii SEAL, apoi unul la altul, ca și cum ar fi spus: *„Cine, noi?"*

— E OK, Doc, a spus Murdock. Ei fac parte din familie.

— Salut, *Sir*! spuse Jaybird Sterling, ca de obicei, purtătorul de cuvânt. Tocmai am vorbit cu Doc Ellsworth. A spus că fundul dumneavoastră merită privit, așa că am venit să verificăm personal.

Murdock îl auzea pe doctor cum bombăne în spatele său.

— E OK, Doc. Bine că nu s-au dus în sala de mese ca să vândă echipajului bilete de intrare aici.

Apoi s-a întors către SEAL ai săi.

— Mă bucur că ați venit. Voiam să vă spun cât de mândru sunt de fiecare din voi.

SEAL aveau destul *sânge-n-instalație* ca să facă tot imposibilul ce li s-ar fi cerut, cu excepția primirii complimentelor fără a-și face de cap precum niște puștani hiperactivi.

Au rânjit, au săltat pe picioare și-au dat capetele pe spate, s-au bătut unii pe alții pe umeri și au făcut remarci de genul: *„Știm că spuneți asta doar din cauză că sunteți cu curu' la vedere, sir"*

— OK. Eu v-am arătat curu' meu, acum valea de-aici. Jaybird, tu și Magic mai rămâneți o clipă.

Toți ceilalți au plecat.

— Băieții de pe elicopter au făcut fotografii cu *păsărica* noastră din hangar. Ei zic că probabil e un record, cele mai multe lovituri încasate de un Blackhawk care a continuat să zboare încă, spuse Jaybird.

— Mai spun că dacă mai dura doar câteva minute motorul ar fi luat foc, a adăugat Magic.

— Mulțumesc că m-ați tras sus pe scară, amândoi, a spus Murdock. Rămăsesem fără „benzină”.

— Nici o problemă, *sir*.

— Așa se întâmplă când încerci să duci în spate un ditamai fizicu’ ca al lui Razor, precizează Jaybird.

— De fapt, ceea ce voiam să vorbesc cu voi, este alegerea pe care trebuie să o fac pentru înlocuitorul lui Razor ca *platoon chief.*

— Nu vă bateți capul, *sir*, a continuat Jaybird cu seriozitate. Suntem noi puțin *defecți* acum, dar până ce vă reveniți o să fim toți sută-la-sută funcționali.

Încercând să-și rețină râsul, Murdock se scutura atât de tare încât doctorul, destul de iritat deja, a trebuit să se oprească.

— Mă bucur să aud asta, spuse Murdock abia abținându-se să nu izbucnească. Pentru că tu ești noul *platoon chief.*

Falca lui Jaybird a picat până la podea. Părea lovit de trăsnet.

— În nici un caz, *sir*.

Murdock a izbucnit râs.

— Ba da, i-a răspuns printre hohote.

Magic Brown se tăvălea pe jos de râs.

— Glumiți, sir, nu-i așa? a întrebat Jaybird cu speranță.

Murdock a trebuit să se țină de masă ca să nu cadă. Scutură din cap încercând să redevină serios.

— Vechimea în grad. Ești cel mai vechi *first class*[3]. N-am ce să fac. *Hey*, Magic, i se adresă lui Magic Brown, care încă mai era pe jos de atâta râs. Ia ghici? Ești noul *petty officer* ajutor de comandant.

— Așa să fie, sir, spuse Magic uimit, dar continuând să se țină de burtă. De fiecare dată când se uita la expresia feței lui Jaybird, reizbucnea în hohote isterice.

Murdock își șterse lacrimile de la ochi.

— O să-ți placă prestigiul funcției. Și am auzit ce spuneai înainte. Un *chief* doar se dă mare și ordonă tuturor.

Jaybird a deschis gura ca să protesteze.

— Nu, nu, e OK, i-a tăiat-o Murdock. Vreau să o consideri ca pe o recompensă pentru o treabă bine făcută. Poți începe cu echipamentul. Asigură-te că tot ce am adus la bord este curățat, inventariat și ambalat pentru debarcare. Ia listele de inventar ale lui Razor. Am abandonat o grămadă de echipament în Liban, inclusiv câteva extrem de scumpe carabine pentru lunetiști. Întocmește o listă cu numerele de serie ca să putem începe hârțogăraia de declarare ca fiind „pierdute în luptă”. Și în timp ce te ocupi cu asta, poți începe să faci o

[3] first class (Petty Officer 1st Class) – grad militar în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*.

cronologie a evenimentelor și declarațiilor tuturor, inclusiv ale lui Miguel și Red, pentru raportul de după acțiune.

Jaybird era în continuare cu gura căscată.

— Dar mai întâi mănâncă ceva, i-a spus Murdock binevoitor. Și dormi bine la noapte. Poți să te ocupi mâine dimineață de toate. Apoi vino după amiază să ne vedem și am să-ți spun atunci ce mai trebuie să faci.

— Mai sunt și altele de făcut? a întrebat Jaybird cu voce anemică.

— Mai sunt, a confirmat Murdock sec. Și vreau să știi că am toată încrederea în tine. Acum du-te și nu-i mai distrage atenția doctorului, altfel îmi coase bucile una de alta.

Magic, chicotind, l-a tras afară din compartiment pe încă amețitul Jaybird Sterling.

Murdock a lăsat să-i scape încă un hohot sănătos. Se simțea cu treizeci de kilograme mai ușor.

— Scuze pentru ce s-a întâmplat, Doc. Poți reîncepe treaba.

Apoi se uită spre sanitar.

— Cred că va trebui să-mi dai *plosca* și să mă ajuți să mă întorc pe o parte. Acum chiar mă presează bășica.

— Ce grup de zurbagii ai dom'le…, a bombănit doctorul în spate.

— Eh, ar fi în stare să-ți spargă vesela și să se pișe pe podeaua ta, spuse Murdock. Dar merită tot deranjul.

51

Marți, 14 noiembrie
Miercuri, 15 noiembrie
În tranzit

Murdock s-a asigurat că Razor încă mai este sub influența medicamentelor atunci când i-a spus pe cine a numit în funcție în locul său. Nu voia să riște a-i provoca un embolism sau altceva asemănător.

Zâmbetul lui Razor era el nițel adormit, dar își păstra aerul sarcastic.

— Ca să mă aducă înapoi în slujbă, Jaybird ar fi în stare să plece el la recuperare în locul meu.

Murdock și-a petrecut următoarele trei zile șchiopătând peste tot, cu o expresie serioasă care se străduia să-i acopere zâmbetele, în timp ce mai degrabă responsabilitatea decât autoritatea îl copleșea pe Jaybird Sterling. La fel ca și pe Razor Roselli. Sau pe George MacKenzie înaintea lui.

Jaybird a organizat, a lingușit, a convins și ocazional a amenințat.

Echipamentul a cost curățat, inventariat și împachetat, hârțogăraia a fost începută. Plutonul era gata de plecare.

Au decolat de pe navă pe data de 14. Plutonul s-a aflat într-unul dintre elicopterele Chinook, cu Razor și Higgins bine legați pe tărgi și o echipă medicală din Navy pregătită pentru o eventuală intervenție de urgență. Celălalt Chinook transporta echipa de întreținere din Army și Blackhawk avariat ancorat dedesubt. Blackhawk supraviețuitor a zburat pe cont propriu.

Au aterizat la Sigonella după lăsarea întunericului. Avioanele cargo C-5 așteptau să preia elicopterele pentru a le duce la Fort Campbell, Kentucky.

SEAL și echipa medicală s-au transbordat din elicoptere direct într-un Air Force C-9 Nightingale. Acesta era un avion de linie McDonnell Douglas DC-9 special dotat pentru evacuarea aeromedicală a răniților din zonele de operațiuni. Echipa Navy s-a debarcat lăsându-i pe Higgins și Razor în grija echipajului medical de pe Nightingale.

Avionul a decolat imediat și a zburat de la Sigonella la aeroportul Rhein Main din Frankfurt, Germania. Higgins a fost dus la spitalul de acolo pentru alte intervenții chirurgicale. Era încă inconștient, iar din motive de securitate plutonul nu l-a putut însoți afară din avion. Dar un *lieutenant commander* SEAL și un *senior chief*[4] de la Comandamentul Operațiunilor Speciale din Europa se aflau acolo pentru a avea grijă de unul de-al lor.

La Rhein Main SEAL l-au transbordat pe Razor Roselli și echipamentul lor din C-9 într-un C-141 de transport. Și acesta a decolat imediat.

C-141 a realimentat la Shannon. SEAL au servit o masă preambalată și s-au uitat pe ferestre în direcția unui magazin *duty-free*.

După Irlanda au mai făcut o escală de realimentare în Newfoundland. Nici aici SEAL nu au avut permisiunea să coboare din avion. C-141 a traversat în zbor Statele Unite, în final aterizând la Baza Aero-Navală North Island.

Razor Roselli a fost preluat de o ambulanță și dus la Spitalul Marinei din San Diego, iar restul Plutonului 3 – istoviți și amețiți de traversarea a atâtor fuse orare – s-au ambarcat în mașini pentru scurta deplasare la Coronado.

52

Epilog

[4] Senior Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO OR-8); echivalent *plutonier major*.

Plutonul 3 a avut o foarte respectoasă primire când s-a întors la Cartierul General al SEAL Team-7. Nimeni nu cunoștea detaliile operațiunii, deși ar fi vrut, dar umbla zvonul că Plutonul 3 a dat lovitura.

În testamentul său Kos Kosciuszko l-a numit pe Blake Murdock executor al averii sale. Dar acesta n-a avut prea multe de făcut. Părinții lui Kos erau morți. Așa cum scrisese acesta în scrisoarea atașată testamentului, *„Celorlalte rude ale mele nu le-au păsat de mine, iar sentimentul a fost reciproc."* A fost căsătorit o dată; un divorț în stil SEAL și nici un copil. Navy i-a fost casa, iar *Team* viața sa.

„Nici unuia dintre voi să nu-i pară rău de mine", scria în scrisoare. *„M-am bucurat de fiecare minut trăit!"*

Kos și-a lăsat cea mai mare parte a banilor pentru Navy Relief[5]. Posesiunile materiale, amintiri din călătoriile sale și iubita sa colecție de arme a fost lăsată unor anumiți SEAL.

Blake Murdock a primit un Remington calibrul 12 cu auto încărcare pentru că niciodată nu a reușit să-l învingă la scor pe Kos în tragerile din poligon. Lui Razor Roselli i-a lăsat un foarte frumos personalizat Colt.45 deoarece: *„Mereu se bagă în câte un bucluc și are nevoie de ceva care să-l scoată"*. Magic Brown a primit un Winchester pre-1964 30-06 model 70 cu un admirabil pat din lemn de nuc. Când a luat carabina, a fost pentru prima și singura oară când Magic a fost văzut plângând.

Jaybird Sterling s-a ales cu o statuetă din mahon a unui demult uitat zeu păgân al fertilității, dotat cu un penis de dimensiuni fantastice. Mult timp după aceea Jaybird a umblat având în ochi expresia dusă a unei amintiri îndepărtate.

Și ceilalți SEAL din Pluton au primit ceva. Restul posesiunilor lui Kos, atât de „multe" încât încăpuseră într-un vestiar metalic pe timpul detașărilor, au fost donate unei Societăți de Binefacere.

Contrar celor gândite de Murdock, nu a fost nici o ceremonie funebră în cadrul căreia să fie îngropat un coșciug gol, cu onoruri militare complete. Kos participase la prea multe asemenea, scrisese în scrisoare. Le-a urât întotdeauna.

---

[5] Navy-Marine Corps Relief Society (NMCRS) – organizație non-profit fondată în 1904. Asigură asistență financiară, educațională și de altă natură, membrilor Serviciilor Navale ale SUA, membrilor familiilor acestora și urmașilor aflați în nevoie; fondurile necesare susținerii acestor programe provin din donații.

Ca o profeție stranie ce a făcut să se ridice părul de pe ceafa lui Murdock, Kos a scris că dacă se va întâmpla să fie doborât în luptă, spera că nimeni altul nu va fi rănit în încercarea de a-i salva trupul. *„Odată ce ai terminat cu viața, trupul este doar un ambalaj gol. E o prostie să-ți faci griji pentru ambalaj, ci doar pentru conținutul său."*

Dar, dacă nu va fi prea mare deranjul, Kos voia să fie incinerat, iar cenușa împrăștiată în mare. Nu voia o slujbă funerară *„citită de vreun fâță de capelan militar din Navy. O spun cu hotărâre, sir. Trebuie să fie un SEAL Master Chief. Dacă George MacKenzie nu este disponibil, puteți să-l înlocuiți oricare dintre voi. Și fără elogii și cuvântări. Urăsc ideea de a vă auzi pe voi toți cum minți ți ce tip grozav am fost. Țineți-vă palavrele pentru voi."*

Au fost atât de mulți SEAL și *chiefs* din *Special Boat Squadron*-1 care au dorit să urce pe marea și bătrâna LCU-navă de debarcare. Era o zi cenușie, noroasă și cu valuri îndesate de mare agitată. SEAL purtau ținuta albastră. Razor Roselli avea piciorul în ghips până sus și era susținut de ambele părți de către Jaybird și Magic.

Camarazii din Plutonul 3 a făcut un pachet cu scrisori, amintiri și insigne Budweiser. George MacKenzie a citit slujba, veche de sute de ani, pentru cei pierduți pe mare. Pachetul a alunecat peste bord. SEAL din celelalte *Teams* au aruncat în ape coroane de flori. După care LCU a virat spre țărm.

Kos a lăsat bani pentru o tratație la barul său favorit. Un loc unde proprietarul nu se simțea deranjat de grupul de SEAL, fiecare dând peste cap o dușcă de Bacardi 151 din paharele flambate ce erau aliniate pe blatul barului. Era o tradiție SEAL – versiunea lor de funeralii vikinge. Apoi au devenit cu toții gălăgioși, piliți și au depănat povești cu Kos Kosciuszko până târziu în noapte.

Zilele de beție ale lui George MacKenzie se sfârșiseră demult. Când paharul a scăpat din mâna lui Blake Murdock chiar când înghițea băutura, Mac s-a gândit că e timpul să-l ducă acasă pe *lieutenant*. Dar înainte de a o face, a controlat buzunarele tuturor SEAL din Pluton și le-a confiscat cheile. I-a lăsat barmanului bani pentru taxi care să-i ducă pe toți, odată cu o străvezie amenințare că ar fi bine chiar să folosească întreaga sumă pentru taxi.

— Hai să ne cărăm de aici, îi spuse lui Murdock.

— OK, a fost acesta de acord.

Deja era într-o pronunțată stare de zombi. Dacă cineva i-ar fi spus să sară în foc, tot „OK" ar fi răspuns. Se ridică de pe scaun… iar Mac l-a prins înainte să cadă la podea. În mașină, i-a poziționat cu grijă capul, astfel încât dacă i-ar fi venit să vomite să o facă pe geam, afară. Nu degeaba era Mac *Master Chief*.

— Am făcut-o, George, spuse Murdock mormăind beat.

— Sigur că ești făcut, a aprobat Mac (întotdeauna de acord cu un beț iv).

— L-am ucis pe Kos.

— Ce-ai făcut?

— L-am ucis pe Kos.

— Despre ce mama dracu' vorbești?

L-am ucis. Am intrat drept în ambuscadă.

MacKenzie aflase povestea de la Roselli. L-a cărat pe Murdock în apartament, a tras o pătură peste el și i-a pus un coș de gunoi lângă cap, în caz de…

A așteptat până a doua zi după-amiaza ca să-i dea un telefon lui Murdock și să-l invite la cină.

Murdock s-a ivit la timp, arătând încă nițel zdruncinat. Soția și copii lui Mac (familie de SEAL) ieșiseră în această seară în oraș pentru a-i lăsa singuri.

Mac a pus două cotlete pe grătar și i-a oferit o bere lui Murdock, dar acesta a refuzat.

— Încă mai sunt mahmur.

Au mâncat, apoi s-au întins în șezlonguri și au ascultat bâzâitul gângăniilor.

— Crezi că ești responsabil pentru moartea lui Kos, spuse MacKenzie. Bați câmpii.

Murdock își mută ochii la el.

— Dacă ești responsabil de faptul că e mort, atunci ești responsabil și pentru că ceilalți șase sunt vii.

— Sigur. Pentru Higgins care se află în spital pentru următoarele șase luni. Pentru Razor care poate că nu va mai fi niciodată capabil să se parașuteze sau măcar să alerge pe glezna rănită.

— Sfântul Murdock, spuse MacKenzie disprețuitor.

— Încerci să mă scoți din sărite, George?

— Tu mă enervezi. Ai mai pierdut oameni și înainte. *Noi* am pierdut oameni și mai înainte. Așa că ce e cu aiureala asta?

Murdock s-a ridicat ca să plece.

— Este pentru că Kos a murit iar tu ai ținut la el mai mult decât la ceilalți? Sau e din cauză că tatăl tău este un nenorocit de politician, deci tu trebuie să fii cavalerul pe cal alb căruia îi pasă de fiecare decizie pe care o ia de parcă a-i purta o cruce grea de două tone? Șezi, încă n-am terminat.

Murdock se făcuse livid. Dar s-a oprit lângă valurile de iederă.

— Ți-am citit raportul post-acțiune, spuse Mac. Ce mai dans de salon… Crezi că acest raport trebuie să fie răzbunarea ta împotriva CIA pentru că v-au părăsit acolo. Să-i pironești la zid. Kos a murit înainte ca ei să vă abandoneze, deci e greșeala ta. Iar ceilalți care au fost răniți… a fost greșeala lor.

MacKenzie a pufnit în derâdere.

— Chiar ești un amărât de puștan, un Cercetaș, naiv în ale vieții, știi asta?

— Știi la cine ajunge raportul ăsta? a strigat MacKenzie. La *admiral*, care se va îndoi de discernământul tău, dacă ai fost în stare să scrii așa ceva. Apoi va ajunge la nenorociții de la CIA! Iar ăia îl vor clasifica *Top Secret-ești-un-măgar-Lieutenant-Murdock.* Și se vor asigura că singura persoană autorizată să-l citească este Directorul CIA, dar vor „uita” să-l informeze despre asta. Și-așa are prea multe de citit. Iar ei doar vor râde!

— Lasă-mă să-ți spun ceva, a adăugat Mac. Și o fac doar pentru că ești un ofițer al naibii de bun și nu mi-ar place ca ai noștri să te piardă sau să scape de tine. Generalii și amiralii urăsc Forțele Speciale pentru că nu le plac operațiunile sub acoperire. Politicienii iubesc forțele Speciale pentru că le plac operațiunile acoperite. Visezi dacă crezi că un Pluton de șaisprezece SEAL poate fi stăpân pe soarta sa. Vom continua să fim folosiți, ocazional în mod prostesc. Și aceeași prostie îi va cuprinde și pe unii dintre noi. Hai să-ți dau un indiciu. Suntem luptători profesioniști. Primim bani de la rege și luptăm în războiul regelui. Când tu, eu, Higgins, Razor și Kos ne-am pus Budweiser-ul în piept, am semnat un contract pe viață. Kos știa. I-ai citit scrisoarea. Doar că n-ai înțeles.

— Am înțeles.

— Să lăsăm toate prostiile deoparte. Faci treaba asta pentru că-ți place să lupți. Și mie. Ai un adevărat permis de ucis, dar nu tu ești cel ce alege – ei o fac. Acum, astea-s realitățile vieții. Ai făcut o alegere. Și eu am făcut, și Razor, chiar și *Admiral* Raymond. Fie îți faci treaba, fie îți iei pălăria și pleci.

— Nu pot, spuse Murdock cu disperare. Ai dreptate, îmi place. Urăsc partea despre care ai spus, dar îmi place *job*-ul.

— Nu poți separa părțile. Îți spunem să ai grijă de oamenii tăi, să-i iubești ca pe proprii copii. Îți spunem să îndeplinești misiunea. Dar dacă tu sau oamenii tăi trebuie să muriți ca să o îndepliniți, atunci ne așteptăm să muriți. De ce crezi că sunt atât de puțini SEAL? Iar printre ei sunt și mai puțini care știu cu adevărat ce au de făcut.

— Atunci… cred că va trebui să trăiesc cu acest adevăr.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Va trebui să trăiești și cu Kos, pentru că un om nu poate schimba ce s-a întâmplat în viața sa. Acum, vreau să-ți pui în cui uniforma de Cercetaș și să revii în lumea reală. Ai făcut treaba pentru CIA. Ei sunt mulțumiți și sunt gata să vă răsplătească. Am văzut citațiile. *Navy Cross*[6] pentru tine și postum pentru Kos. *Silver Star*[7] pentru restul. *DFC*[8] pentru echipajele elicopterelor. *Bronze Star*[9] *cu Combat V*[10] pentru Miguel și Red.

---

[6] Navy Cross – cea mai înaltă decorație ce poate fi acordată de US Navy (după Medal of Honor acordată de Congresul SUA)

[7] Silver Star – este cea de a treia decorație, ca importanță, ce poate fi acordată unui militar al SUA pentru acțiuni împotriva inamicului.

[8] DFC - Distinguished Flying Cross - decorație militară ce recompensează un ofițer sau un subofițer din US Air Forces care se distinge în timpul operațiunilor de luptă prin *„eroism și rezultate extraordinare în timp ce participă la o misiune aeriană”*.

[9] Bronze Star – medalie acordată militarilor Forțelor Armate ale SUA pentru acte de eroism în zone de combat.

[10] Combat V –("V" Device sau Combat Distinguishing Device) – un V mic din bronz sau aur care se atașează la panglica altei medalii, și care este în sine o decorație ce poate fi acordat numai prin citare, pentru eroism *„personalului militar direct implicat în operațiuni de luptă”*.

E ceva bun pentru carierele voastre. Iar dacă treci prin biroul lui *Admiral* Raymond și vorbești cu el înainte de a uita cu totul de tine, probabil că vei obține postul acela la *Kampfschwimmers*.

— Deci asta vrei să fac.

— Nu, poți să fii Sfântul Murdock și să fii ars pe rug odată cu restul sfinților. Iar în timp ce vei face asta, vreun pupincurist de politicieni va ajunge *admiral* în locul tău.

Murdock a răsuflat zgomotos.

— Ia masa cu *Master Chief* și niciodată nu vei mai avea nevoie de un psihanalist. Ar trebui să fii *admiral*, George.

— Acum vorbești ca un ofițer. Un *admiral* poate să o dea în bară în fiecare oră și nici nu se va observa. Fără *Master Chiefs* întreaga Navy ar înceta să mai funcționeze. Deci, ce ai să faci?

— Cred că am să o sun pe Inga diseară și am să mă duc luni să-l văd pe *admiral*.

— Acum ai făcut un plan, spuse MacKenzie.

Uneori este nevoie de un *Master Chief* pentru a face lucrurile să meargă.

DISMISS !

SINGURA ZI UȘOARĂ A FOST IERI

EXPEDIȚIA SINDBAD

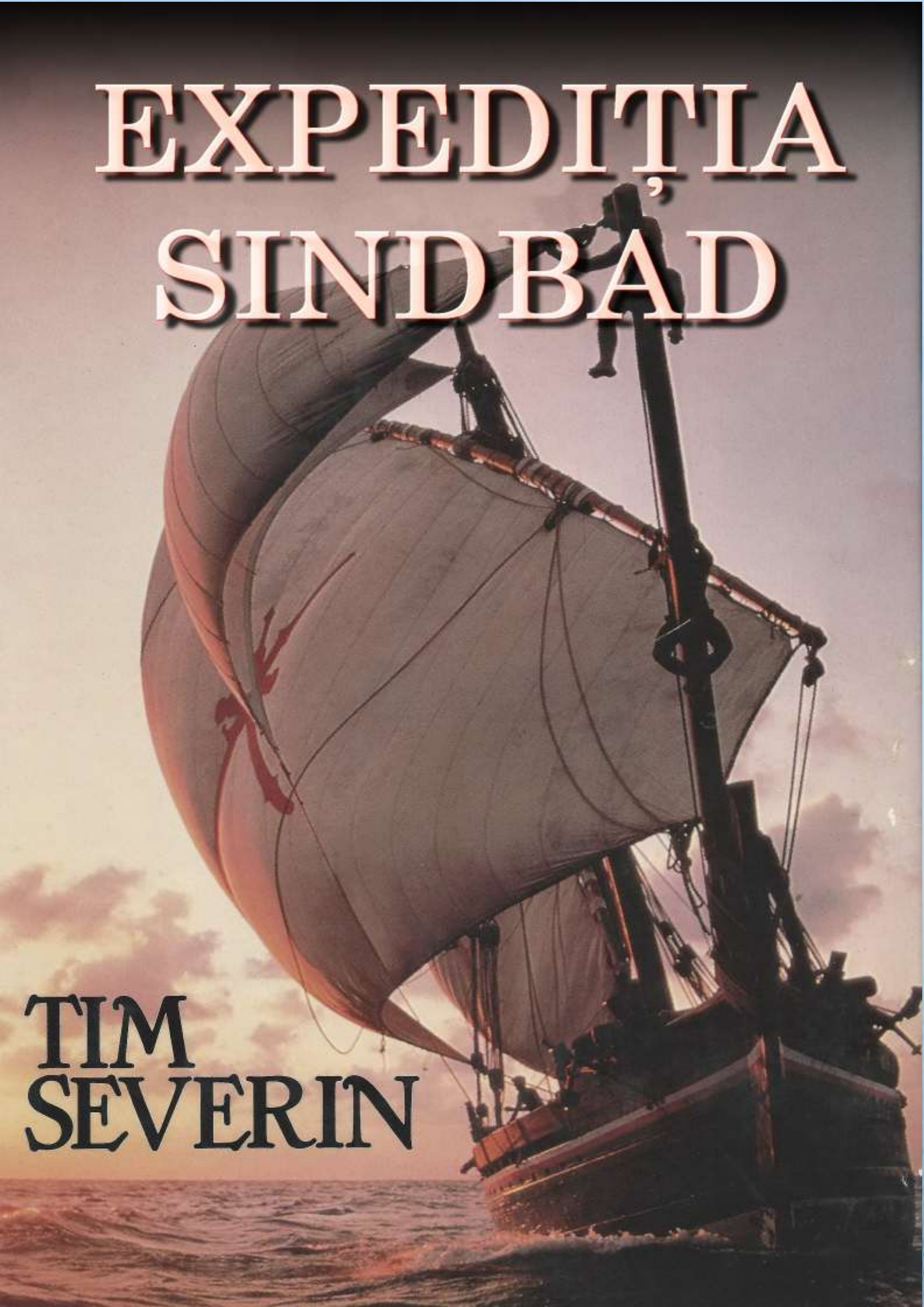

TIM SEVERIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

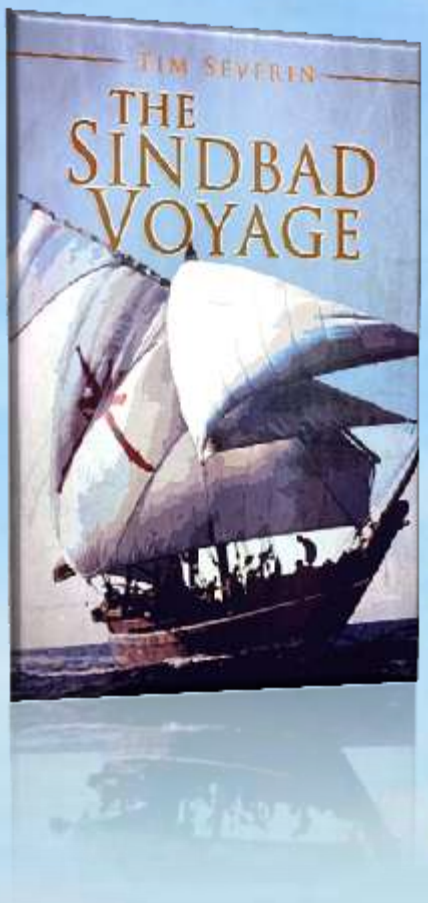

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

Capitolul IX

CALMURI TROPICALE

Sohar a plecat din Sri Lanka cu un nou fotograf la bord, Richard Greenhill. Acesta a sosit de la Londra pentru a-l înlocui pe Bruce Foster care participase mai mult de un an la Expediția Sindbad şi simțea acum că ar fi timpul să se întoarcă în Noua Zeelandă pentru a-şi vedea soția şi fiica. Şi fiica mea s-a întors la şcoală, în Anglia.

Când l-am văzut pentru prima oară pe Richard Greenhill, cu greu mi-aş fi putut imagina pe cineva mai puțin potrivit pentru a naviga. Era un tip înalt, deşirat ca un bâtlan, stângaci şi şleampăt. Avea un nas ca un cioc de pasăre şi ochi cercetători. Adus de spate, când umbla pe punte cu picioarele lui lungi, cu laba îndreptată în afară, părea că păşeşte anevoie printr-o apă mică, căutând să prindă peşti. Era foarte pasionat după fotografii şi aparate de fotografiat. Nu fusese însă niciodată până atunci pe o navă. Habar nu avea despre navigație şi se îndoia că ar putea învăța ceva. Dorea să-şi consacre fiecare minut fotografiatului. A apărut cu cea mai ciudată colecție de aparate şi accesorii fotografice, multe dintre ele făcute în casă, şi cu un asortiment de bucățele de lemn de balsa, clei, gheme de sfoară, arcuri de ceas, ace de siguranță, benzi de

cauciuc şi pungi de plastic, până şi baloane de jucărie, cu care spera să născocească încă alte şi alte accesorii fotografice. Tot ceea ce făcea pe navă, cu excepția fotografiatului, era sau un dezastru, sau o comedie. Când mergea pe punte, în mod regulat se împiedica de vreo ramă de bocaport. Dacă stătea jos, adesea se întâmpla ca un capăt al unei parâme care se balansa să-i zboare pe dată pălăria de pai. Când cobora sub punte, se lovea cu capul de vreo traversă. Dacă bea ceai şi îşi punea cana jos, cât ai clipi, când era cu spatele întors, cana luneca într-un orificiu de scurgere a apei. Era atât de neîndemânatic, încât chiar şi pe un calm plat puteai să crezi că nava se legăna pe o mare furtunoasă. Totuşi Richard nu capitula niciodată în fata conspirației urzite de *Sohar* contra lui. Zi de zi umbla în jurul punții, împleticindu-se şi alunecând. manevrându-şi aparatul de fotografiat. Printr-un fel de operații chimice magice, el developa filme de probă în mici tuburi cu lichid şi nu înceta nicio clipă să mai născocească alte completări pentru asortimentul lui uimitor de dispozitive şi mecanisme ingenioase. Avea aparate de fotografiat împodobite cu baloane asemenea unor veste de salvare confecționate în casă, aparate aşezate în cutii de lemn de balsa, altele ataşate la capătul unor prăjini de bambus pe care le controla cu ajutorul unor sârme lungi, altele prinse de catarg ori legate de sfoara unor zmeie sau prinse de telescoape. Nici bezna nu-l împiedica să acționeze. Întunericul nopții era străbătut de repetatele străluciri ale blițului său şi de zgomotele produse atunci când se împiedica de obiecte nevăzute în întuneric.

În primele trei zile după ce *Sohar* a ridicat ancora de la Galic la 22 februarie, Richard a suferit cumplit de rău de mare. Ne îndreptam spre Sumatra şi strâmtoarea Malacca. Era o distanță de 900 de mile în linie directă peste Oceanul Indian şi speram să o parcurgem în mai puțin de o lună, dacă vântul avea să fie favorabil. Aceasta era calea directă cea mai scurtă spre țărmul din sud-estul Asiei, drumul folosit de vasele arabe încă din secolul al VIII-lea. Dar totul depindea de felul cum avea să bată musonul. Luna martie este timpul când musonul îşi inversează direcția, cel de la nord-est dispare treptat şi este înlocuit de un altul mai puternic, de sud-vest. În drumul spre Sumatra orice vânt de la nord-est avea să fie un vânt din prova, devenind şi mai primejdios datorită curentului care se îndreaptă spre vest. Combinația dintre acest vânt şi curent însemna prea mult pentru ca *Sohar* să poată înainta, dar îndată ce începea musonul de sud-vest totul avea să se schimbe. Vântul va sufla în favoarea noastră, curentul îşi va schimba în cele din urmă direcția şi o navă îndreptată spre est va putea naviga uşor şi repede. Regula de aur pentru acest sector al călătoriei fusese definită de primii navigatori arabi. Trebuia să se aştepte musonul de sud-vest înainte de a porni spre Sumatra, țara pe care arabii o numesc ”Pământul Aurului”.

Dar în acest an musonul de sud-vest întârzia în mod dezastruos. Am părăsit Sri Lanka când ultimul dintre vânturile din nord-est ar fi trebuit să scadă şi am ridicat ancora sperând că vom prinde musonul de sud-vest. Teoretic ar fi trebuit să avem o vreme instabilă, vânturi schimbătoare, perioade scurte de calm care urmau să se transforme într-o briză caldă, umedă, din sud-vest. În schimb

continua vântul nefavorabil din prova. Zi de zi vântul sufla dinspre nord-est cu răstimpuri de calm. *Sohar* naviga în volte, câştiga puțin teren, dar îl pierdea imediat când vânturile scădeau, iar curentul aducea nava înapoi pe drumul ei. Privită pe hartă, calea parcursă de noi reprezenta o serie de zigzaguri şi cercuri nefolositoare, care nu ne apropiau de Sumatra pe măsură ce săptămânile treceau. Eram zădărniciți în planurile noastre. Căutând să prindem musonul de sud-vest mai devreme, am riscat ducând nava tot mai spre sud, aproape de ecuator, dar nu ne-a fost de niciun ajutor. Condițiile nefavorabile au continuat: vânturi din prova, întrerupte de acalmie, curent contrar, niciun semn de schimbare.

Ultima izbitură a musonului de nord-est a fost foarte brutală. Cartea pilot avertiza că anotimpul când musonul îşi schimbă direcția de la nord-est la sud-vest este o perioadă periculoasă. Exista riscul unor furtuni puternice, al unor schimbări rapide ale direcției vântului şi condiții instabile. În ziua de 3 martie, la amurg, plutea în aer un suflu rău prevestitor. Toată ziua fusese o căldură apăsătoare; acum atmosfera devenise întunecată şi încărcată, iar la orizont era o desfăşurare spectaculoasă de nori de seară, o masă de nori cumulus adunându-se în mari piramide şi valuri ondulate. Marea în jurul nostru căpătase o culoare argintie neplăcută, dar mai departe, sub norii încărcați de tunete, era de culoarea plumbului.

Prima vijelie a lovit când s-a lăsat amurgul. Şocul a fost asemenea unei lovituri date brusc cu toată palma întinsă. Nava s-a deplasat, iar velele au tremurat. Un moment mai târziu, forța principală a rafalei ne-a lovit direct. Fiind dezechilibrată de la prima lovitură, *Sohar* a început să se clatine. Velele imense, împinse de creşterea bruscă a presiunii, forțau prova pe direcția vântului şi nava a început să se aplece foarte mult. Totul devenise instabil. Nu ne mai puteam ține pe picioare pe puntea alunecoasă. Oamenii căutau să se apuce cu mâinile de parâme pentru a-şi menține echilibrul. Toate obiectele înşirate în dezordine pe punte, pe când marea fusese calmă, au alunecat cu un zgomot puternic în orificiile de scurgere a apei, într-un talmeş-balmeş de farfurioare, căni, farfurii de aluminiu, lanterne şi coşuri cu fructe, în timp ce curmalele se rostogoleau ca bilele de sticlă. *Sohar* se afla într-un unghi nefavorabil. Forța exercitată asupra velaturii era enormă. Nava se banda, iar vântul a adus o perdea şuierătoare de ploaie peste noi.

Acum băieții din Oman erau neîntrecuți. Ştiau cum să facă față situației. Toți opt au alergat spre pupa de duduia puntea. Agitați, urlau cât îi ținea gura, debordând de energie. Abdullah a luat echea din mâinile lui Andrew şi, cu ajutorul lui Musalam, a forțat cârma în aşa fel, încât prova a început să se mişte trecând prin vânt. În acelaşi timp Khamees Marină şi Saleh au apucat vela artimon şi au slăbit-o puțin din legături. Ceilalți s-au dus la şcotele duble grele ale velei mari. Strigând ca să-şi facă curaj, le-au slăbit şi au mascat astfel vela principală, încât presiunea foarte mare asupra navei a scăzut şi vela mare a început să fluture. Loviturile masive ale pânzei pline de apă se suprapuneau peste zgomotul ploii şi vâjâitul vântului. *Sohar* şi-a ridicat prova în vânt şi, ca un acrobat care îşi relaxează muşchii, legăturile velaturii s-au slăbit. A venit

apoi o altă rafală. *Sohar* a încercat să-şi continue drumul. Băieții din Oman au echilibrat din nou echea şi pânzele pentru a feri nava de solicitare. Au jonglat cu dirijarea navei recalcitrante, readucând-o într-o poziție sigură. Omanii erau în culmea bucuriei, ceea ce le plăcea era tocmai provocarea mării, riscurile răsturnării, ale schimbării balastului, riscul ca velele să se sfâşie sau vreo vergă să se desfacă şi să cadă pe punte, toate pericolele şi bucuriile unui *boom* solicitat din cauza vremii.

Se aşternuse întunericul când prima serie de rafale a trecut de noi lăsând în urmă o noapte cu stele strălucind ici şi colo şi mase de nori. Eram ca cineva care se joacă de-a baba-oarba, trebuind să facă față unei duzini de adversari într-o cameră întunecată. *Sohar* era victima, iar rafalele schingiuitorii ei. Ne-am forțat privirea în direcția din care bătea vântul, încercând să detectăm petele mai întunecate ale celor mai rele rafale. Stăteam cu urechile ciulite pentru a auzi zgomotul vântului care se apropia. Dar tumultul valurilor, care acum erau mult mai mari, a camuflat orice posibilitate de avertizare, nu mai auzeam nimic. În schimb nasurile noastre erau foarte sensibile, ca şi pielea. Puteai să miroşi înaintea vijeliei ploaia revărsându-se peste noi. Cu câteva minute înainte de a lovi cu toată forța, pielea noastră a detectat în mod distinct o scădere a temperaturii, un frig brusc înaintea ploii. O altă rafală ne-a izbit din întuneric. Din nou *Sohar* s-a clătinat, greementul şi vergile protestând sub noua povară. Am crezut din nou că ni se taie respirația pentru o clipă, când nava s-a înclinat tare, transversal.

„Se va răsturna oare? mă întrebam eu. Am lăsat velele ridicate prea mult, ca măsură de siguranță? Ar fi oare foarte periculos să coborâm verga velei mari în aceste valuri atât de agitate? Verga va porni cu o furie ucigătoare şi va răni pe cineva, sau vreo parâma udă se va învârti ca un harapnic şi va ciunti pe vreunul. Mai bine să rezistăm vijeliei şi să vedem cum se comportă echipajul.”

În acea noapte toți băieții din Oman, indiferent dacă erau de veghe sau nu, au rămas pe punte şi au guvernat nava. Unii dintre ei şi-au pus mantalele de ploaie. Abdullah a continuat să-şi păstreze doar pânza din jurul şoldurilor şi o vestă, în ciuda ploii torențiale care izbea cu forță la fiecare rafală. Între o răbufnire şi alta a vântului, toți glumeau şi râdeau. În timp ce stăteau gata pentru un alt atac, pregătiți să sară repede pentru a mânui parâmele biciuitoare, evitând cu abilitate scripeții care se balansau, putând oricând să-i trântească la pământ. Cei de veghe se schimbau. Europenii veneau şi plecau. Unii îşi aşteptau rândul la cart, alții se duceau să doarmă jos sub punte în cuşete, unde apa şiroia pe ei, sau pe puntea inferioară, ca Peter Dobbs, pentru că locul lui obişnuit deasupra lădiței cu scule era acum sub o cascadă care se revărsa prin pardoseala de lemn. Cei din Oman au rămas totuşi pe punte tot timpul, nu pentru că nu ar fi avut încredere în felul în care ar fi manevrat nava occidentalii, ci pentru că *Sohar* era nava lor, ei formând echipajul şi era de datoria lor să fie pregătiți.

Aşa că a fost cu atât mai nedrept că accidentul a avut loc în zori, când băieții din Oman lucraseră 12 ore fără nicio pauză cât de mică pentru odihnă. O altă vijelie s-a năpustit asupra lui *Sohar*. Atunci, tocmai când vântul bătea în vele şi

nava îşi recâştiga echilibrul, un val nefericit a trecut pe sub prova, iar *Sohar* a tangat, venind apoi în concavitatea valului cu o zguduitură. Cutremurarea a dislocat cavila grea care susținea funga landei artimon. Aceasta a cedat la momentul nepotrivit şi cavila a căzut, dând astfel drumul fungii. Nemaifiind susținute, verga şi vela de pe arborele artimon s-au prăvălit pe punte. Era al doilea accident serios de care mă temeam, numai căderea arborelui mare ar fi fost mai grozavă. Verga şi vela trebuie să fi cântărit aproape vreo trei sferturi de tonă şi acum au căzut asemenea unei ghilotine drept spre oamenii de la pupa. Din fericire erau numai trei, cârmaciul, cartul şi Ibrahim, bucătarul, care tocmai se strecurase afară pe punte pentru a începe să pregătească micul dejun. Au avut mare noroc. Venind jos, verga şi-a încetinit căderea, poate tocmai datorită forței vântului care a tras vela într-o parte. Verga încetinindu-şi viteza, dispozitivele care o țineau legată de arbore au acționat ca o frână uşoară şi ca printr-un miracol au atenuat prăvălirea. Dacă n-ar fi fost aşa, verga ar fi făcut țăndări maşina de gătit şi cadrul fragil al suportului de ghiu, venind peste cârmaci şi rănindu-l grav. Aşa cum s-au întâmplat lucrurile, verga a căzut lângă Ibrahim cu un zgomot puternic, zguduind întreaga navă, de la catargul principal la chilă.

Am auzit de jos pocnitura prevestitoare de rele şi am simțit cum s-a cutremurat *Sohar.* O clipă mai târziu s-a auzit dăngănitul pătrunzător al clopotului de alarmă care era tras cu furie. „Toată lumea pe punte! Pericol !" Am luat-o la goană pe scară şi am văzut o scenă de adevărat haos. Verga căzută era răsturnată pe puntea de la pupa, înconjurată de un talmeş-balmeş de parâme şi scripeți. Ibrahim era alb ca varul şi emoționat că scăpase ca prin urechile acului. Vela era răsucită la bord. Acum au apărut şi ceilalți, repezindu-se spre puntea de la pupa în frunte cu omanii. Khamees Poliție şi Eid au sărit pe vela care flutura. Abdullah şi Jumah au prins capătul din față al vergii şi au început să-l dirijeze, legându-l de baza arborelui principal. Khamees Marină a aruncat o altă parâmă peste suportul de ghiu pentru a lega astfel capătul de sus. Mâini iuți au desfăcut vela periculoasă şi au împăturit-o pe punte. Situația era stăpânită.

Cu o excepție: sus, deasupra capetelor noastre, chiar în vârful arborelui artimon, se bălăbănea acum macaraua mare de fungă, un adevărat monstru, cioplită dintr-un buştean masiv. Balansându-se, lovea din când în când puternic catargul, ceea ce făcea ca întreaga punte să se cutremure sub picioarele noastre. Chiar dacă macaraua nu ar fi stricat arborele, era clar că în curând avea să se desprindă. Era o piesă esențială a echipamentului, fără de care *Sohar* ar fi fost inutilizabilă. Am sărit pe copastie şi am început să mă cațăr pe sart, încercând să ajung la macara şi să tai legăturile care țineau funga principală. Legăturile fiind desfăcute, macaraua putea fi adusă jos pe punte. M-am urcat cu prudență pe greement. *Sohar* era purtată în sus şi în jos de valuri, iar faptul că velatura se legăna în mod amețitor făcea încercarea mea riscantă. Nu era deloc greu să mă trezesc aruncat de acolo în mare. Când parcursesem aproape două treimi din distanța până sus, mi-am dat seama că nu eram singur. Am aruncat o privire de partea cealaltă a catargului.

Cățărându-se în întrecere cu mine era un alt marinar. Şi dintre toți, era tocmai Jumah! Jumah, bunicul grupului, omul calm, fumător de pipă. Până atunci nu încercase niciodată să se cațere pe greement. Stătea liniştit pe punte şi-i lăsa pe Eid şi pe cei mai tineri să facă acrobații la înălțime. Dar acum, dacă-l văzuse pe căpitanul lui urcându-se, nu putea să rămână inactiv. Jumah se cățăra ca o maimuță, cu fesul lui croşetat acoperindu-i cârlionții cărunți, cu brațele şi picioarele musculoase încârligate în jurul corzilor. În mai puțin de un minut, Jumah trecuse pe lângă mine şi ajunsese chiar în vârful arborelui şi, făcând o săritură îndrăzneață în aer, trecu de cealaltă parte; acum stătea călare pe macara, arătând mai mult ca oricând ca o maimuță şireată. Tot ce am putut face a fost doar să rămân cu gura căscată.

Cățărându-mă mai departe pe ultimii metri, l-am ajuns şi i-am întins cuțitul meu, apoi m-am lăsat să alunec în josul greementului pe puntea solidă. Jumah a folosit cuțitul pentru a tăia de-a curmezişul parâma de amaraj, după care, cu o săritură, a ajuns pe greement şi de acolo a alunecat în jos pe punte. Mi-a înapoiat cuțitul cu un licăr în ochi. *”Shabash.* Bravo, Jumah”, i-am spus pe nerăsuflate, plin de recunoştință.

Acum venea rândul lui Peter Dobbs. cel mai greu şi mai voinic dintre noi, să tragă jos macaraua, căci nici Jumah, nici eu n-am fi reuşit. Aşa că Peter s-a cățărat, şi-a luat locul pe macara cu cele vreo 90 de kilograme ale sale şi a potrivit parâma pe şanțul roții macaralei, în timp ce pe punte Abdullah, Eid şi Andrew trăgeau un strângător de velă pentru a aduce încetul cu încetul macaraua jos. Şi aceasta era o încercare riscantă. Pe măsură ce macaraua cobora mai jos, balansul devenea mai mare şi mai periculos. Peter trebuia de nenumărate ori să lovească cu piciorul în catarg, când macaraua amenința să-l izbească ca pe o marionetă legată cu ață. În cele din urmă, Peter a ajuns aproape de grupul de pe punte. Oamenii au apucat macaraua. Peter a coborât pe punte şi s-a aşezat jos, în mod vizibil vlăguit de efortul depus. Am respirat în fine uşurat.

Cu vântul care sufla acum cu o forță de 6-7, musonul de nord-est, ultimul, s-a pornit cu o furie nemaipomenită. Toată ziua următoare vântul a suflat aspru, producând o mare cu valuri scurte, abrupte, o mare foate agitată care îmi amintea mai mult de Atlanticul de Nord în preajma coastei irlandeze, decât de apele Oceanului Indian. Nori cenuşii treceau în viteză, fără sfârşit, deasupra capetelor noastre. Ploaia răpăia peste acoperămintele bocaporturilor. Balansarea continuă şi mişcările inegale ale vergii velei mari începuseră să destrame pânza. Apoi s-a produs o sfârşiere lângă parâma care lega capătul de jos al velei şi terța principală a velei s-a prefăcut în zdrențe.

Noaptea următoare a fost plină de tunete şi fulgere şi, cu toate că nava se ridica mai uşor de când avea vele mai mici, era evident că în curând vom fi obligați să facem voltă. Vântul sufla din ce în ce mai mult dinspre est tot mai nefavorabil, împingându-ne prea departe spre sud. Întregul echipaj se străduia să tragă vela mare de cealaltă parte a catargului. *Sohar* începuse din nou să se afunde în valuri înspre nord, spuma talazurilor unei mări cenuşii trecând peste bord. După-masă am tras pe punte vela mare, numărul unu, care era

zdrențuită, şi fiecare se apucă de lucru vesel, cosind şi cârpind, refăcând parâmele şi sacheții. Mă gândeam în sinea mea că era ciudat să vezi cât de repede se pot adapta oamenii chiar şi celor mai neplăcute împrejurări. În acea dimineață, în toiul unei alte vijelii, era la cârmă Terry, operatorul de sunet. Nici el şi nici tovarăşul său, David Bridges, operatorul cinematografic, nu fuseseră până atunci pe o ambarcație cu pânze. Acum, prin muncă susținută şi entuziasm, deveniseră marinari de primă clasă. În timp ce furtuna mugea deasupra navei, o ploaie înspumată de lungă durată spărgea şi împrăştia crestele valurilor, inundând puntea lui *Sohar* până la orificiile de scurgere a apei.

Nu încăpea nicio îndoială că Terry se simțea bine. Râdea cu gura până la urechi, părul îi era lipit de cap, iar de pe manta apa curgea şiroaie. Terry manevra nava perfect, întorcând prova în direcția vântului ori de câte ori valurile o izbeau.

— Cine ar fi putut să-şi imagineze, cu trei luni în urmă, că voi fi la cârma unei nave în asemenea condiții, urla el fericit, acoperind răpăitul ploii.

Până şi Richard, fotograful, începuse să se adapteze. Nimic nu l-ar fi putut însă convinge să-şi arunce pantofii din antilopă, asemănători unor corăbii, cu care lipăia în jurul punții. Ciorapii lui caraghioşi dispăruseră, însă, ca de altfel şi pălăria de soare uluitoare, cu picățele, care îi fusese smulsă de pe cap de o parâmă afurisită. Purta o pânză de şale legată pe jumătate, care tot timpul aluneca, de parcă ar fi fost costumul unui personaj comic dintr-o pantomimă. Începuse în fine să se bronzeze şi el. Acum era cu totul diferit de prima noapte de furtună când, îngrijorat că ar fi putut să se împiedice de ceva şi să cadă pe puntea alunecoasă, am trimis o echipă să-l caute, pentru a mă asigura că totul era în regulă cu el. Cei care-l căutau l-au descoperit ghemuit în ghereta unde gătea Ibrahim, ținându-se agățat cu amândouă mâinile, având pe el o vestă de salvare umflată complet. În dimineața următoare, m-a întrebat cum se aruncă o plută de salvare.

Timp de încă o săptămână musonul de nord-est ne-a mai chinuit, combinând furtunile cu un calm plat. *Sohar* naviga în volte şi înfrunta vânturile din prova. Schimbam mereu bordul din care primea vântul. *Sohar* putea naviga contra vântului ca oricare iaht modern de croazieră, dar terenul câştigat era pierdut în timpul calmului plat, când curentul ne purta înapoi.

Plecasem de trei săptămâni din Sri Lanka şi începusem să mă îngrijorez de ritmul în care consumam proviziile de alimente şi apă. Cu douăzeci de oameni la bord, apa potabilă de pe *Sohar* era raționalizată, fiind folosită numai pentru gătit şi băut. Pentru spălat se întrebuința apa mării, j

O bună cantitate din apa de gătit era acum diluată cu apă din mare, jumătate-jumătate. Provizia de apă dulce era păstrată în patru cisterne jos în chilă, unde servea şi ca balast. În fiecare zi se pompau circa 100 litri de apă, cu mina, în două butoiaşe păstrate pe punte. Această cantitate reprezenta rația noastră zilnică de apă dulce. Când se golea o cisternă, o umpleam cu apă de mare pentru a menține greutatea balastului. Calculasem că aveam apă suficientă în cele patru cisterne ca să ne ajungă din plin o lună, poate chiar şi

două săptămâni în plus. Dar acum nu mai eram tot atât de sigur. Pe măsură ce musonul de nord-est slăbea, intervalele de calm plat deveneau din ce în ce mai lungi. În timpul primelor furtuni a fost greu să strângem apă de ploaie pe puntea în pantă, fiind prea ocupați ca nava să nu fie avariată sau răsturnată. Acum furtunile nu mai aduceau ploaie, iar soarele începuse să pârjolească puntea şi echipajul. După trei săptămâni în larg consumasem jumătate din rezerva noastră de apă de băut şi totuşi nu ne aflam mai aproape de Sumatra decât în ziua când am părăsit portul Galle. Ceea ce devenea mult mai îngrijorător era faptul că *Sohar* fusese astfel purtată încât ne aflam la 400 mile depărtare de Sri Lanka, cu vânt din pupa. Efectiv, dacă musonul de nor-est continua, nu exista nicio posibilitate să ne întoarcem pentru a ne reaproviziona cu apă dulce. Ar fi fost mai uşor să ne îndreptăm spre Maldive sau spre arhipelagul Chagos, la 600 mile depărtare, totul depindea însă de direcția vântului. M-am uitat din nou pe hartă.

Să risc să navighez, nu spre Sumatra de Nord, ci spre sud, via Java şi Strâmtoarea Selat, aşa cum făceau navele cu pânză din secolul al XIX-lea? Dar aceasta nu era calea urmată de arabi şi mai exista un risc încă şi mai mare că aş fi putut duce nava în regiunea periculoasă a calmului plat din vest de Sumatra unde, nemaibătând vântul, am fi rămas în pană luni de-a rândul şi în cele din urmă ne-am fi trezit pe o coastă de sub vânt în musonul de sud-vest.

Nu, am hotărât că era mai bine să rămânem acolo unde ne aflam şi să reducem încă şi mai mult rația zilnică de npă. Fiecare începuse să țină o socoteală a numărului de căni cu apă pe care le consuma zilnic. Rezultatele erau interesante, unii se mulțumeau cu vreun litru şi ceva de apă, pe când altora le trebuia de două ori pe atât. Se părea că nu exista nicio legătură între consumul de apă şi statura sau constituția persoanei, deşi se observa că cineva bea mai mult dacă lucra şi stătea în soare, decât dacă s-ar fi odihnit la umbră. Pentru moment situația apei era mai mult îngrijorătoare decât gravă. Era suficient să ceri fiecăruia să bea cât mai puțin posibil şi să țină o socoteală atentă a consumului său zilnic.

La un moment dat a fost o clipă de alarmă. Andrew, care avea sarcina să pompeze zilnic apa din cisterne în butoiaşele de pe punte, a raportat că a doua cisternă era goală. Nu mai putea trage deloc apă şi pompa aspira în gol. Mi-am verificat însemnările. Era ceva în neregulă. Ar fi trebuit să mai fie apă în cisternă pentru încă patru sau cinci zile. Să se fi scurs apa? Sau poate socotelile mele au fost greşite cu privire la capacitate? Şi într-o situație şi în alta celelalte două cisterne ar putea de asemenea să fie goale sau să conțină mai puțină apă decât credeam, aşa că am cerut ca cisterna suspectă să fie controlată. Aceasta însemna mutarea tuturor alimentelor, demontarea sectorului cu provizii, scoaterea panourilor de santină şi ridicarea capacului cisternei. În cele din urmă cisterna a fost degajată. În timp ce-l urmăream pe Pete Dobbs ajungând jos pentru a ridica capacul cisternei, mă gândeam că urma un moment de adevăr. Sau indusesem în eroare echipajul, calculând greşit provizia de apă şi ne aflam acum într-o situație critică, sau poate exista o explicație mai simplă. S-a ridicat capacul. Pe fundul cisternei mai erau încă vreo 200 de litri de apă

dulce, atât de prețioasă. Conținea sedimente, era călduță, dar era totuşi apă dulce. Tubul de aspirație al pompei fusese blocat şi nu ajunsese până în fundul cisternei. Pentru moment totul era în regulă, aveam apă suficientă. M-am simțit uşurel şi tot aşa se simțeau şi oamenii mei. Nimeni nu a suflat un cuvânt, dar privirile de pe chipurile lor mi-au arătat că şi ei au fost îngrijorați.

În a treia săptămână din martie suprafața mării nu avea absolut niciun fel de unduire, încât *Sohar* se contura în licărirea propriei sale reflectări. Era cea mai perfectă imagine a unei stări statice. Doar o foarte slabă unduire părea că se propagă din cocă, care avea acum unele pete mai întunecate, acolo unde dunga albă de var se mai jupuise. Pânzele atârnau moi, lăsate în jos de pe vergi şi nu exista nicio adiere de vânt care să le umfle. Marea era ca oțelul forjat, iar în apă, în jurul cârmei, se vedeau peşti cu dungi, mişcându-şi aripioarele, fără niciun efort aproape pentru a-şi menține poziția sub nava neclintită. La bord era atât de cald, încât nici măcar cele trei luni petrecute la tropice nu ne pregătiseră pentru această fierbințeală arzătoare a calmului ecuatorial. În fiecare zi soarele se înălța atât de sus, încât stătea vertical deasupra catargului, iar pânzele care atârnau în jos abia aruncau o slabă urmă de umbră pe care echipajul o căuta încercând să fugă de căldură. Puntea era atât de arsă de soare încât frigea şi toți cei care până atunci umblaseră desculți mai mult de douăsprezece săptămâni şi-au pus sandale. Numai pielea de pe tălpile băieților din Oman era atât de tăbăcită încât putea suporta atingerea cu lemnul înfierbântat.

Aveam puțin de lucru la bord. Cârpisem velele, înlocuisem parâmele dezrăsucite, controlasem şi unsesem motoarele exterioare ale micilor ambarcații de salvare, ambalasem din nou toate proviziile până în adâncurile santinei, îndeplinisem cele o sută şi una de mici corvezi care ajută să-ți omori timpul. Nu mai rămăsese nimic de Ifteut.

Cu o săptămână în urmă reuşisem, în fine, să punem la punct cârma slăbită. Era atât de dezmembrată, încât devenise o amenințare pentru cârmaci. De câte ori nava avea ruliu, cârma se izbea cu violență în cablu şi articulațiile sale din piele şi producea un zgomot puternic, iar echea masivă se bălăbănea fără a mai putea fi controlată şi amenința să intre în coastele timonierului, dacă nu era atent. Şi când apa curgea de-a lungul cocii, împingea întregul ansamblu al cârmei lateral, fâcându-l nefolositor, guvernarea devenind aproape imposibilă. Privind peste pupa puteam să văd unde benzile de piele şi legăturile care țineau fixată cârma de pupa se întinseseră sau erau în derivă. Mă îndoiam că ar fi putut supraviețui cârma unui vânt puternic. Încă o săptămână de ruliu şi avea să cadă.

— OK. Hai să o facem, i-am spus lui Peter. Vreau să fixezi mai întâi legăturile cele mai de jos. Foloseşte funii dacă crezi că pielea este mai greu de potrivit în timpul navigației. Dar ai grijă să nu te foarfece vreun crustaceu.

Peter împreună cu doi din echipaj au umflat barca pneumatică, au lansat-o la apă şi au legat-o ca pe o platformă de lucru lângă cârmă. Peter şi-a pus masca şi flotoarele şi s-a lăsat în jos pe o parte a bărcii. Îl puteam vedea pe sub apă, începând să lucreze la legături.

În timp ce *Sohar* abia se mişca prin apă, Peter se legase de navă cu o centură de siguranță, aşa că era remorcat ca o sanie sub apă. Era o după-masă fierbinte, apăsătoare. Atmosfera era relaxată. Dintr-o dată Peter a apărut la suprafață, lângă barca de cauciuc.

— Rechin, strigă el, scoateți-mă afară repede.

După o secundă de ezitare, cei doi din ambarcația din cauciuc l-au tras pe Peter în barcă, echipamentul lui de scafandru a produs mare zgomot, iar el s-a dat peste cap pe pardoseala bărcii, într-aşa o învălmăşeală, încât unul din flotoare i-a căzut în adâncurile Oceanului Indian.

— Un rechin alb, bolborosi Peter. Tocmai lucram la cârmă, curățăm crustaceele cu cuțitul pentru a putea da de legături, m-am uitat în jur şi, dintr-o dată, l-am văzut acolo, chiar lângă mine. Prea aproape ca să mă simt la îndemână. A venit înotând de-a lungul siajului de crustacee strivite, în dâra noastră, mâncându-le. Eram înaintea lui. Nu ştiu cât o fi de flămând, dar nu se pot găsi prea multe de mâncare în această parte a oceanului.

Acum îl vedeam cu toții: nu era prea mare, de 1,20-1,50 m şi nu părea speriat. Era sau foarte flămând sau foarte curios, căci patrula încoace şi încolo într-un fel amenințător, neîndepărtându-se mai mult de 15 metri, iar uneori se afla chiar sub barca de cauciuc în care stătea acum Peter. Eram în impas. Nu puteam să lăsăm cârma aşa. Peter dăduse drumul legăturilor de jos mai înainte să apară rechinul, iar cârma era acum pe jumătate în derivă. Totuşi era foarte riscant ca cineva să se ducă în apă, căci rechinul putea să atace. Aşa că nu aveam altceva de făcut decât să scăpăm de animal. Jumah a aruncat o undiță cu momeală, încercând să-l prindă, dar fără succes, căci rechinul părea mai interesat de activitatea din jurul cârmei. Am dat drumul unei petarde sub apă. A explodat lângă el, cu un zgomot înfundat. Animalul abia s-a mişcat când s-a produs şocul, înotând înapoi curios. După o aşteptare de vreo treizeci de minute, era clar că nu puteam să scăpăm cu una cu două de rechin. Peter devenise nerăbdător. „Hai, mă întorc să-mi văd de treabă”. S-a lăsat în apă pe partea laterală a bărcii. Lucra foarte încet, căci din două în două minute trebuia să se oprească şi să observe rechinul care înota când într-o parte, când în alta, uneori ajungând până la o distanță de vreo trei metri aproape de umărul lui Peter. Acesta a ieşit din nou la suprafață..

— E flămând, a strigat Peter. A şi înfulecat o bucată de piele pe care am tăiat-o din legături.

Aşa că am pus la cale un plan: în timp ce Peter lucra la cârmă împreună cu Dick Daley, noul nostru biolog maritim, care ni se alăturase în Sri Lanka, un al treilea membru al echipajului îndeplinea rolul unei santinele sub apă. Aceasta trebuia să înoate, stând între scafandri şi animalul flămând. Rechinul părea curios, dar precaut; înota în zigzag încoace şi încolo, dar mereu dădea peste santinela care-l urmărea cu privirea. Santinela ducea o bară de 1,20 m având la capăt un dispozitiv cu 12 cartuşe. Dacă rechinul ar fi atacat, el trebuia să împingă capătul barei spre botul animalului, să apese pe dispozitiv, care ar fi explodat destul de aproape de rechin cu o bubuitură suficientă pentru a-l speria. Părea o teorie îndoielnică, chiar dacă santinela ar fi procedat repede şi

cu precizie pentru a atinge botul animalului care ataca mişcându-se cu viteză. Dar, din fericire, bara cu explozibil nu a fost pusă în funcțiune. Santinela a găsit că o metodă mai bună era să producă un zgomot prin tubul lui de respirat. Astfel că ceea ce a început ca o criză s-a încheiat pe o notă de comedie. În timp ce scafandrii reparau cârma, noi pe navă auzeam santinela îndepărtând rechinul prin mârâieli. Era asemenea unui câine de pază înotând în jurul navei într-o confruntare cu un rechin alb, înfometat şi hărțuit.

Tim Readman era scafandrul-santinelă sau „scafandrul sacrificat", cum îi spunea unul din cei mai mucaliți dintre noi. Cu cinci luni înainte Tim lucra la o firmă de construcții din Mascat şi a ajutat la echiparea navei *Sohar*. Era atât de dornic să participe la Expediția Sindbad încât a renunțat la slujba lui şi a venit în Sri Lanka pentru a se înrola. L-am numit contabil-casier al navei. Tim reprezenta o excelentă completare a echipei noastre. Cu părul creț, scund şi îndesat, surâdea permanent, iar pantalonii largi stil pijama şi pipa pe care o purta continuu îl făceau să semene cu Popeye Marinarul. Împreună cu el au venit Dick Dalley, biologul căruia îi aparținea „torpila" şi Nick Hollis, un tânăr care absolvise medicina la Londra, aşa că în fine avea şi *Sohar* un doctor.

Nick îngrijea o seamă de tăieturi şi inflamații ale echipajului care refuzau să se vindece. Muşcături de insecte, tăieturi în recife de coral din timpul imersiunilor în Sri Lanka, rosături de la parâme, toate acestea se vindecau foarte încet în atmosfera caldă, umedă şi sărată. Inflamațiile coceau şi supurau. Tim Readman şi Andrew Price erau ca nişte ciudate animale bălțate, cu toate petele de antiseptice pe care le aveau pe brațe şi picioare. Ibrahim reprezenta un caz mai serios. În traversada de la Calicut la Sri Lanka a sărit ca să prindă o velă şi s-a tăiat din neatenție la gleznă cu virful cuțitului care îi atârna la centură. La început tăietura părea neînsemnată, dar mai apoi s-a infectat. Când am plecat din Sri Lanka era o rană deschisă care supura şi se întinsese dincolo de gleznă. Nick o trata zi de zi cu tot felul de medicamente dar nu ceda. Bietul Ibrahim avea dureri mari şi suferea mult. Era deprimat şi încerca sentimentul că nu se va vindeca niciodată. Nu putea suporta să pună piciorul rănit pe punte şi totuşi nu s-a lăsat bătut. Continua să ne pregătească mese excelente, deşi se târa sau umbla şchiopătând în jurul punții, trăgându-şi piciorul rănit. Avea mult curaj.

Presiunea psihologică şi tensiunea datorate faptului că rămăsesem în pană şi că planurile noastre erau zădărnicite de vânturile din prova constituiau o experiență foarte diferită de dificultățile obişnuite avute pe mare. Totuşi, în felul său, această solicitare la care ne vedem supuşi era foarte obositoare. În locul unor scurte perioade în care am fi încercat teama de a naufragia sau de a ne răsturna în vuietul unei vijelii, acum ne confruntam cu îndoieli, plictiseală, frustrări chinuitoare şi în final posibilitatea de a nu avea nimic de băut. Iată-ne rămaşi în pană fără niciun suflu de vânt, în calmurile tropicale, la o depărtare de sute de mile de uscat, într-o parte foarte pustie a oceanelor lumii. De când părăsisem Sri Lanka, după o lună de navigat, nu văzusem nici măcar un singur vas. Eram în afara drumurilor maritime. Nu existau zone de pescuit sau flote în apropiere. Am fi putut încerca să cerem ajutor prin radio, dar cine şi-ar fi bătut capul să ne caute sau să fie în stare să ne găsească? După experiența noastră în

larg de Oman, când Peter se rănise la picior, eram sceptici. Ce puteam face, decât să ne împăcăm cu situația noastră? Era foarte îmbucurător să observi cum se străduia echipajul să facă față. Pentru băieții din Oman nu exista nicio problemă. Ei păreau să aibă o încredere nețărmurită în comportarea navei, fiind în acelaşi timp siguri de căpitan şi de îmbunătățirea în curând a condițiilor. Dar pentru europeni era poate mai greu. Urmăreau cum se împuținează apa, socoteau restul de provizii, şi vedeau cum dispăreau produsele unul câte unul din meniul nostru pe măsură ce stocul de alimente se consuma. Trebuiau însă să-şi păstreze părerile pentru ei. Nu ne rămânea altceva decât să avem răbdare, să ne reglam ritmul zilnic al vieții, să aşteptăm şi iarăşi să aşteptăm. Ne întorsesem într-adevăr înapoi în zilele de navigație cu pânze în largul oceanului. Timpul pentru noi era mai lung, trecea mai greu şi în cele din urmă depindea de natură.

Data de 10 martie a fost memorabilă în viețile celor de la bord. Pe la prânz, în timp ce *Sohar* se înclina uşurel dintr-un bord în altul, a fost văzut aproape de cârmă un banc de peşti asemănători macroului. Imediat s-a lăsat o undiță în apă şi pe dată un peşte strălucitor verde-albăstrui a fost prins şi cu o mişcare fulgerătoare tras pe punte. S-au alăturat apoi omanii şi au fost aruncate repede în apă trei sau patru undițe. Bancul de peşti continua să se hrănească cu lăcomie, venindu-ne astfel în ajutor şi curând vreo jumătate de duzină se zbăteau în coşul de pe punte, gata pentru prânzul nostru. Când tocmai era tras la bord peştele următor, din adâncuri a apărut un rechin şi l-a înghițit. Pescarul surprins era Musalam. el s-a trezit că trăgea la bord un rechin de 1,20 m în loc de un macrou. Undița a pârâit între degetele lui, arzându-le mai înainte de a plesni, iar rechinul s-a eliberat. Vedeam acum că vreo două duzini de rechini au fost atraşi de această agitație. Ei înotau gata să atace bancul de macrouri şi dădeau târcoale prăzii lor. Macrourile s-au îndepărtat şi în panică încercau să scape, în timp ce rechinii îi loveau. Lui Khamees Poliție i-a venit dintr-o dată o idee. A luat unul din peştii abia prinşi, a tăiat o bucată din el, a prins-o într-un cârlig mare de undiță şi a azvârlit momeala rechinilor flămânzi. Nici nu ajunsese bine în apă, când am şi văzut un rechin înotând spre nadă şi apucând-o între maxilare, Khamees a filat undița până când acesta s-a întors şi a început să înoate. Atunci l-a lovit. Într-o clipă se lupta cu rechinul înfuriat. Undița se mişca în apă în sus şi în jos. Suprafața apei s-a înspumat în timp ce rechinul se zvârcolea, încercând să scape, dar undița era una rezistentă şi Khamees o trăgea cu toată forța, cu muşchii umflați de efort. Abdullah a sărit pe copastie ca să-l ajute şi împreună au tras rechinul din apă, sus pe partea laterală a navei. Animalul era cuprins de panică. A venit rostogolindu-se peste balustradă, lovind puntea şi apoi a început să sară, arcuindu-şi şi răsucindu-şi trupul, asemenea unui resort stricat, încercând să apuce cu botul orice îi ieşea ân cale. Se dezlănțuise un adevărat infern, în timp ce fiecare fugea din fața acestui rechin gata să înhațe. Abdullah a pus mâna pe o cavilă şi a început să-l lovească în cap, pentru a-l omorî. Khamees Marină țopăia împrejur, înțepându-l cu cuțitul, dar având grijă ca degetele de la picioare să fie cât mai departe de colții care muşcau din învelişurile bocaporturilor.

Nimeni nu-l urmărise pe Jumah. El pregătise o altă undiță pentru rechini, pur şi simplu legând un cârlig masiv de o veche parâmă.

— *Yaah Allah,* urlă Abdullah, uitându-se în jur.

Jumah a agățat în cârlig un alt rechin. Ridicându-şi pânza din jurul şoldurilor, Abdullah a sărit să-l ajute.

— *Yaah Allah!*

Au început amândoi să-l tragă foarte repede sus. Alt rechin viu a lovit puntea, vreo cincizeci de kilograme de furie sufocată şi zvârcolire care trebuiau potolite. Se auzeau zgomotele înfundate produse de măciucile care loveau. Khamees Marină îşi făcuse rost acum de o bară groasa şi o mânuia ca pe un îmblăciu, năpustindu-se cu lovituri grele asupra rechinului pentru a-l doborî, în timp ce ceilalți stăteau la o parte. Cu pocnituri, plesnituri şi alunecări ne-am pomenit cu un al treilea rechin zvârcolindu-se la bord, mărind astfel haosul existent. Băieții din Oman alergau încoace şi încolo, strigând bucuroşi, pregătind momeli pentru cârlige, scoțând cârligele din botul rechinilor, trăgând alți rechini la bord, lovind cu măciuca, înjunghiind şi țipând. Aveam acum hrană pentru multe zile. Alți şi alți rechini înotau către locul încăierării, atraşi de agitația violentă, atacând cârligele. Simțiseră mirosul de sânge şi erau foarte agitați. Unii muşcau undițele şi îi pierdeam. Alții erau prinşi şi traşi la bord, pentru a fi înlocuiti imediat în mare de alți rechini flămânzi care nu mai țineau seama de nimic şi înotau cu voracitate pentru a umple golul produs. Părea că numărul rechinilor din apă era fără sfârşit. Acolo unde altădată în jurul navei se întindea doar un ocean pustiu, acum era o întreagă încâlceală datorită umbrelor rechinilor umblând după pradă. Imposibil de ghicit de unde apăruseră aşa dintr-o dată.

La bord se săvârşea un adevărat măcel. Peste tot numai rechini care se zvârcoleau, se izbeau, se loveau producând zgomote de tot felul. Era teribil de greu să-i dobori. Se răsuceau şi se agitau în ciuda loviturilor grele date cu măciuca şi cuțitul. Puntea era împroşcată de sânge de rechin. O spumă roz le ieşea din urechi. Cozile rechinilor loveau într-o parte şi-n alta, izbeau în ghereta unde se gătea, în balustrade. Rechinii se muşcau şi se pocneau între ei, iar unul şi-a implântat colții în coada celui de lângă el.

— *Bas!* Ajunge ! am strigat eu cât am putut de tare pentru a fi auzit în toată agitația aceea, cu strigătele de încurajare, şi zgomotele produse de lovituri.

Vedeam că aveam suficientă hrană acum. În plus viața la bord devenea prea periculoasă. Mai curând sau mai târziu picioarele desculțe ale vreunuia dintre marinari se puteau apropia de botul unui rechin care să le muşte, în numai zece minute prinsesem 17 rechini pe care îi adusesem cu succes pe punte. Am fi putut continua să mai prindem şi alții, dar ar fi fost un măcel fără rost. ”*Bas! Bas!”* am strigat din nou, şi în cele din urmă oamenii m-au auzit şi agitația a început să slăbească. Oamenii, unul câte unul, s-au ridicat de la măcelăritul rechinilor, bețele şi măciucile au fost lăsate jos, undițele au fost trase şi strânse. Toți se relaxau.

Dar această zi extraordinară nu se încheiase încă. Stivuisem carnea rechinilor pe puntea principală, în partea dinspre prova şi începusem să o

jupuim, când am văzut un şir de nori de furtună îndreptându-se spre noi. Erau de un cenuşiu aproape negru, încărcați de ploaie. De data aceasta aveam să fim gata să-i primim.

— Repede, pregătiți prelatele şi instalați-le ca jgheaburi pentru a colecta apa, am ordonat. Andrew, tu şi cu Terry scoateți apa pe măsură ce se adună în prelată. Jumail şi Dick, voi o veți turna în cisternele cu apă dulce.

Norii aducători de ploaie au trecut pe deasupra noastră, învăluindu-ne într-un zid cenuşiu, umed. Ploaia tropicală s-a năpustit în torente. Trăsnete şi fulgere nemaipomenite bubuiau şi luminau întunericul. Zgomotele tunetelor se rostogoleau peste noi. Echipa care trebuia să strângă apa de ploaie lucra cu înverşunare. Apa dulce atât de prețioasă se revărsa în cascade pretutindeni, curgând pe vele în şuvoaie, se învolbura pe punte, năvălea în stropi imenşi pe scândurile pardoselii. Alți oameni alergaseră la prova pentru a ridica sus marginile prelatei, în aşa fel încât făcuseră o cadă din prelată, acolo unde curgea apa de pe vela principală. Ploaia se revărsa pe prelată, adunându-se în adâncitura din mijloc. Acolo, un om care stătea în apă până la glezne o lua cât putea de repede cu o găleată. Aceasta era trecută apoi mai departe printr-un şir de mâini nerăbdătoare către bocaportul principal şi răsturnată într-un tub care ducea la cisterne. Ploaia era magnifică şi bătea în modul cel mai spectaculos. Găleată după găleată plină se duceau jos gâlgâind pentru a umple din nou cisternele cu rezervele noastre de apă dulce. Oamenii râdeau fericiți, nemaiținând seama de părul ud şi hainele murate. Era tocmai ceea ce ne trebuia. Într-o jumătate de oră am adunat apă suficientă pentru patru zile. Încă câteva furtuni din acestea cu fulgere şi trăznete şi problema apei noastre de băut ar fi fost complet rezolvată. Tunetele răsunau ca ecouri, iar fulgerele străluceau.

— Au! a strigat Andrew, sărind afară din prelată, unde stătea şi scotea apă. L-am simțit drept în braț.

Un fulger care s-a descărcat în apropiere a făcut ca o undă de intensitate excesivă să treacă prin prelata transformată în baie.

În tot acest timp Eid şi Khamees lucrau pe rupte, stând în genunchi pe punte, încovoiați deasupra rechinilor. Printre fulgere şi trăsnete, în lumina întunecată, cenuşie a furtunii, ei jupuiau captura. Se auzea zgomotul lamelor de cuțit spintecând şi eviscerând, jupuind şi desfăcând carnea de pe oase şi cartilaje tot atât de repede ca un negustor de peşte. În timp ce lucrau cântau un refren ritmic care puncta mişcările cuțitelor. Tranşe roz, umede din carnea rechinilor au fost puse pe punte. Rămăşițele de la cap, coadă şi pielea au fost aruncate peste bord cu o opinteală. Ploaia a curățat puntea în jurul lor, schimbând culoarea şuvoaielor din orificiile de scurgere din roşul de sânge într-un rozaliu palid şi în cele din urmă lemnul a rămas umed şi curat.

Într-o oră ei au pregătit un sfert de tonă de carne proaspătă şi bună de rechin, hrană suficientă să ajungă întregului echipaj mai multe săptămâni. Am preparat o parte din carne şi am mâncat-o chiar în acea seară, iar restul l-am stivuit lângă bocaportul de la prova, presărând între tranşe sare pentru a le conserva. Când a ieşit soarele, am pus la uscat carnea întinzând-o pe copastie,

să se dezhidrateze sub razele soarelui. O parte din ea s-a alterat uşor şi mirosea foarte tare, dar a constituit pentru noi o rezervă sigură de hrană.

Săptămâna următoare am reuşit să ne îmbunătățim tehnica de captare a apei. Aveam prelata pregătită la bord şi de îndată ce cădeau primii stropi, cel care era de veghe instala repede baia de prelată. Multe din ploile torențiale veneau noaptea, cam la două ore după asfințit, punând capăt relaxării noastre de seară. Atârnasem o lampă cu parafină deasupra grătarului de la bocaportul principal. Am legat lampa astfel încât să arunce o pată de lumină peste partea centrală a navei. Acolo, sub lampă, aveau să se adune cei care terminau veghea pentru a se odihni după cină. A apărut şi o cutie de şah care a devenit în mod regulat distracția favorită. Alții citeau sau dormitau. O tavă pe care se aflau curmalele mult iubite era trecută din mână în mână. Mai în față, în bezna de pe teugă se puteau vedea siluetele omanilor trândăvind pe scândurile de bordaj, vorbind încetişor, sau se auzea în liniştea nopții câte o bătaie uşoară de tobă. La pupa o altă lampă mică de vânt marca poziția cârmaciului, conducând nava dacă era vreun suflu de vânt sau pur şi simplu stând cocoțat pe copastie la postul de observație. Uneori Andrew aducea chitara, iar când toba omanilor de pe puntea teugii amuțea, putea fi auzit Andrew făcând să vibreze strunele chitarei de vreo melodie. Adesea nopțile erau prea înnourate pentru a putea vedea bine stelele, dar uneori cerul apărea atât de senin, încât Nick Hollis, care era preocupat de astronomie, putea identifica chiar şi cele mai mici stele. Atunci, când adia o briză uşoară, noaptea era învăluită de magie. *Sohar* părea că navighează pe o mare de argint, cu vela mare triunghiulară proiectându-se întunecată pe fundalul format din stele, iar delfinul care uneori o urma ziua o lua înaintea navei, arcuindu-se şi sărind în jurul ei, trasând în apă siaje înspumate strălucitoare.

Lampa de pe puntea principală era singura lumină de navigație a lui *Sohar,* căci luminile de navigație roşii şi verzi cu care am plecat de la Mascat erau alimentate de baterii care nu mai aveau putere pentru a lumina în noapte. Aerul sărat şi ploile care au udat mereu puntea au făcut prăpăd în echipamentul electric. Firele se corodaseră sau erau complet umede, nemaiputind fi întrebuințate. Grupul de acumulatoare electrice îşi dăduse duhul, iar cel de rezervă lucra doar cu întreruperi, abia ajungând să alimenteze aparatul de radio, dacă eram atenți, şi nimic mai mult. Pentru a raporta poziția noastră ne bizuiam doar pe vigilența prietenilor noştri din Oman care organizaseră o veghe permanentă ca să asculte semnalul nostru. Zi de zi ascultau mesajele din ce în ce mai slabe ale lui *Sohar* şi începuseră să se îngrijoreze. Recepționând rapoartele noastre abia audibile, au putut să-şi dea seama că nava tot nu făcea un progres semnificativ. *Sohar* părea lipit de o mică porțiune din Oceanul Indian.

La 23 martie eram aproape să-l pierdem pe Richard. Din nou aveam calm plat. Richard decisese să înoate la distanță de *Sohar,* înarmat cu unul din aparatele sale de fotografiat, născocit de el, de data aceasta o prăjină lungă de bambus. La un capăt fixase un aparat, iar la celălalt pusese o greutate de plumb care să acționeze ca o conlrabalanță. Acum a pornit, ținând prăjina în

sus ca pe un periscop - vroia să-l fotografieze pe *Sohar* rămas în pană fără vânt. Vreo jumătate de oră periscopul a dat târcoale şi s-a ridicat în sus în jurul navei, iar Richard a înotat mai departe, tot mai departe. Începusem să ne îngrijorăm şi i-am strigat să se întoarcă, dar el continua să rămână fericit în apă, fără să aibă habar de nimic. Am observat o linie de culoare pe apă, erau berbeci aduşi de o adiere de vânt, capătul de atac al brizei care se îndrepta spre navă. În curând *Sohar* va naviga. Velele au avut o uşoară tremurare, ca un avertisment. Am strigat din nou. Dar Richard tot nu a auzit. Am urlat iarăşi, am făcut semne disperate. I-am văzut capul ridicându-se şi ne-a făcut un semn prietenesc ca răspuns. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Acum mai bine de jumătate din membrii echipajului săreau pe copastie strigând: ”Richard! Richard ! Întoarce-te la bord! Vine vântul! Vântul!”

În cele din urmă, şi-a dat dintr-o dată seama despre ce era vorba. Periscopul se balansa pe deasupra, în timp ce el înota frenetic spre navă. Dar era prea târziu, vântul ajunsese până la *Sohar.* Nava a început să se mişte prin apă, aparent încet, dar de fapt înainta mai repede decât putea un om să înoate.

— Mascați velele! am ordonat.

Sohar s-a oprit brusc şi apoi a început a deriva lateral. Vela mare făcea ca nava să nu mai poată fi controlată la această viteză şi *Sohar* a început să se rotească în mod iremediabil.

— Parâma, Richard! Înoată să prinzi parâma de siguranță.

Alb ca varul şi speriat, Richard privi în sus. Continua să țină prăjina de bambus şi se vedea că era,'Ântr-adevăr, foarte obosit. A făcut un ultim efort, câteva mişcări violente şi a reuşit să apuce parâma de siguranță.

— Ține-te bine, Richard!

Richard era acum remorcat în spatele lui *Sohar,* asemenea unui bâtlan pe jumătate înecat. Chiar şi la viteza de un nod sau două, părea imposibil pentru el să se ridice de-a lungul parâmei. Richard nu mai avea destulă forță.

— Ține-te bine, o să te tragem la bord.

Am început să virăm parâma de siguranță. Era un lucru greu. Richard a fost tras încet spre navă. Ajunsese la nivelul cârmei, la vreo trei metri sub noi. Parâma îl trăgea în sus. Vedeam că era istovit. În curând avea să nu mai poată tine. Articulațiile degetelor i se albiseră de şi era pe punctul de a intra în panică. Bineînțeles nu dăduse drumul prețiosului său aparat.

— Aparatul, aparatul meu, strigă el. Luați aparatul.

”La naiba cu aparatul, m-am gândit, are atâtea altele.”

— Dă-i drumul, Richard!

Dar nici gând să facă aşa ceva. Cineva s-a aplecat în față repede şi a reuşit să apuce vârful prăjinii de bambus şi să o tragă din mâna încleştată a lui Richard, care ajunsese la capătul puterilor.

— Nu mă mai pot ține, o să-i dau drumul, spuse el sufocându-se şi de-abia mişcându-se. Mi s-a dus toată puterea.

Peter a sărit în compartimentul de la pupa şi s-a aplecat în jos peste balustradă, în timp ce Khamees Poliție, care venise după el, l-a prins de picioare. Peter a reuşit să ajungă până la brațul lui Richard, l-a apucat de

încheietura mâinii şi l-a ridicat cu toată forța, trăgându-l afară din apă.

Altcineva a apucat celălalt braț al lui Richard şi acum el se afla la jumătatea distanței pe partea laterală a navei. A mai venit în ajutor şi o a treia mână şi fotograful a fost ridicat, teafăr dar extenuat şi tremurând tot. A promis că nu se va mai duce să înoate departe de navă fără a avea permisiunea necesară.

Acea adiere de vânt din cauza căreia eram aproape să-l pierdem pe Richard a venit dinspre sud-vest. A fost primul semn abia perceptibil că vremea avea să se schimbe, aşa încât oamenii au început să se uite plini de speranță după nori care să ne spună că musonul de sud-vest se îndrepta spre noi. Dar schimbarea se producea foarte încet.

Vântul sufla în perioade scurte, neregulat. Cam vreo oră a suflat din direcția care ne trebuia şi *Sohar* a înaintat puțin. Apoi s-a domolit şi s-a lăsat calmul sau, şi mai rău a început să bată iarăşi dinspre nord-est. Decepția noastră putea fi uşor simțită. Unii din membrii europeni ai echipajului deveniseră arțăgoşi şi mohorâți şi începusem să mă îngrijorez că răbdarea lor ajunsese la limită. Omanii, pe de altă parte, erau mult mai relaxați. Puteam citi uneori o urmă de îngrijorare pe chipul lor, dar păreau foarte siguri că totul avea să se schimbe în bine.

Lumea depunea un efort deliberat de a fi ocupată mereu. Tim Readman începuse să-şi coasă o jachetă de marinar din pânza pentru vele, Nick se apucase de împletituri fanteziste din funie, cercetătorii ştiințifici continuau programul lor zilnic de observații, iar Dave Bridges se înhămase la o lucrare complicată, să-şi facă o cutie cu despărțituri şi căptuşită în care să ducă camera de filmat, când în cele din urmă vom ajunge în Sumatra.

Aproape orice servea ca distracție, am încercat chiar să imblânzim un pescăruş mic care a mers după noi tot drumul din Sri Lanka. Biata vietate, ca şi noi, era departe de uscat, aşa că se ținea foarte aproape de navă, zburând toată ziua în jurul ei şi apoi lăsându-se la bord noaptea. Era o păsărică mică, firavă, cu o coadă bine formată, asemenea unui evantai, cu aripi lungi, înguste; corpul îi era alb, pătat cu semne închise la culoare şi avea un căpşor destul de comic, rotund, cu un cioc delicat, subțire şi bont. Noaptea pescăruşul stătea lângă cârmaci exact pe dâra de lumină pe care o arunca lampa lui de vânt. De acolo se lăsa luat în mână cu blândețe, dar părea cam stânjenit, aşa că-i dădeam să bea apă şi-l lăsam acolo - o formă micuță, de o culoare deschisă, aşteptând în beznă. În timpul furtunii, pescăruşul era îngrozitor de speriat, dădea din aripi şi se străduia, să se țină în vânt şi în ploaia torențială pe locul unde se afla, aşa că l-am luat, şi l-am aşezat la adăpost pe dulapul cu scule de la pupa, sub copastie.

La 4 aprilie am convocat tot echipajul pe puntea de la pupa. S-au adunat în jur şi au privit în jos la harta pe care o întinsesem pe grătarul bocaportului de la pupa. Până acum ținusem în mod deliberat harta departe de privirile lor şi nu le spusesem nimic despre poziția noastră. Eram singura persoană de la bord care ştiam că patrulasem inutil încoace şi încolo în acelaşi petic de ocean. Acum le-am arătat drumul navei trasat cu creionul, învârtindu-se în cerc, fără a face niciun progres din cauza calmului, a vânturilor din prova şi a curenților

nefavorabili.

— Mă bucur că nu ne-ai arătat mai devreme, aş fi fost prea deprimat, mormăi Tim Readman.

— Nu am vrut să vă îngrijorez, am spus, avem încă vreo 600-700 mile de parcurs şi cu musonul de sud-vest venind atât de târziu şi neregulat, nu avem nicio garanție că atunci când, în cele din urmă, se va porni, vântul va sufla în mod constant în direcția pe care o dorim. Avem destulă carne de rechin pentru a ne hrăni, putem strânge suficientă apă de ploaie pentru a ne asigura rezerva de apă de băut. Putem să stăm aici la nesfârşit. Singura noastră grijă este rezerva de mangal. Ibrahim îmi spune că avem doar cât să ne ajungă pentru două săptămâni. Aşa că pe viitor nu vom pregăti decât o singură masă caldă pe zi, pentru a economisi combustibil.

Eid a vorbit în arabă, iar Musalam a tradus:

— Spune că vom putea face ceai numai de două ori în timp de douăzeci şi patru de ore.

Am fost de acord.

— Iar dacă pescarii noştri pot continua activitatea lor bună, vom putea mânca şi peşte proaspăt pe lângă rechin, i-am spus eu.

Omanii au râs cu gura până la urechi, fericiți.

— Peşte, curmale, orez şi apă, asta-i tot ceea ce le trebuie marinarilor, a declarat Abdullah şi, nearătând pe chipul lui nicio urmă de îngrijorare, a plecat pe punte mai departe, voinic, cu pieptul bombat, călcând cu picioarele în afară şi cu o licărire în ochi.

Va urma...

ZMB 2
MOLOKAN
Miloš Dumbraci

SF&F

MILOŞ DUMBRACI

ZMB 2. MOLOKAN

— Bine aţi venit la Ţialonîi, tovarăşe căpitan!

— Inchizitor Marilov, Doamne-ajută! zbieră Iuri, încercând să se facă auzit peste vâjâitul elicopterului.

Peisajul era dezolant. Iazul îngheţat pe care aterizaseră, o insulă de cer în oceanul taigalei întunecate, nu era foarte întins, astfel că penumbra miilor de copaci părea gata să se reverse ameninţătoare peste ei. Soarele palid nu se vedea bine; elicea învârtejise neaua într-o ceaţă albă înţepătoare, iar aparatul cenuşiu masiv, împestriţat cu pete de rugină, părea el însuşi o creatură stranie, nedefinită, ca un hipopotam speriat gata să fugă. La fel arăta şi pilotul, înspăimântat de asprimea iernii siberiene, aşa că Marilov flutură din mână, iar Mil-ul se ridică vuind şi se îndepărtă greoi peste pădurea tăcută, grăbit să se întoarcă la civilizaţie.

Câteva secunde tăcură toţi, cu feţele ascunse între gulerele de blană şi urechile căciulilor, şuierând greoi în timp ce încercau să respire aerul tăios şi încărcat de pulberea zăpezii spulberate. Apoi, după ce liniştea coborî din nou peste cercul de gheaţă, cei trei militari se apropiară de inchizitor şi îl îmbrăţişară, cu pupături pe obraji. Nu se cunoşteau, dar aici oamenii erau atât de puţini încât alcătuiau toţi o mică familie; şi oricum, strângerea mâinilor ar fi fost imposibilă, căci nimeni nu ar fi riscat să-şi scoată mănuşile groase nici pentru o clipită.

Iuri le privi fugar feţele: cel mai înalt şi solid, cu o expresie îmbufnată şi plină de sine, avea o barbă neagră stufoasă tunsă cu grijă; probabil era Zansko, trimisul arhiepiscopului; blondul zâmbitor care îl întâmpinase, complet ras, cu ochii albaştri luminaţi de o expresie jucăuşă, nu putea fi decât locotenentul Balţev, comandantul micului detaşament trimis de Armata Roşie; cât despre a treia persoană, scundă şi aparent fragilă sub mantaua militară prea mare, habar nu avea cine este, iar din ochii verzi reci şi ostili nu putea ghici nimic.

Ofițerul îl apucă prietenește de-un cot și-l trase spre lizieră, unde-i aștepta o sanie blindată. Părea în stare surprinzător de bună, ceea ce în aceste vremuri de decădere, în care starea normală a vehiculelor era degradarea și peticirea, sugera faptul că Partidul era deosebit de interesat de misterul apărut aici. Se înghesuiră pe ea, bucuroși să se lipească unul de altul pentru a se încălzi, și porniră printre copaci, asurziți de urletul motorului vechi.

Doar cam un ceas dură călătoria; oricum, monotonia peisajului, frigul și oboseala îl făcură să moțăie. Arborii erau drepți, unduind ușor în vânt, aplecându-se parcă spre ei nemulțumiți de intruziune, și se întindeau infinit în toate părțile ca o oaste primordială. Nu se vedea nici un animal; nu se auzea nici o pasăre; nu existau tufe sau iarbă; doar copaci și nămeți de zăpadă, iluminată vag de razele reci, oblice. O lume străveche, indiferentă la istoriile oamenilor, războaiele și credințele lor, nepăsătoare și neatinsă de apocalipsa umanității adusă de ZMB. Și totuși, răul sălășluia și aici, iar acum ieșise la iveală și trebuia descifrat chiar de el, inchizitorul Iuri Marilov.

— Cine ar fi crezut? Virusul aici, atât de departe de Zonele Bolnave? spuse locotenentul Balțev de parcă i-ar fi citit gândurile, în timp ce ieșeau de sub cojoace în vestiarul micuței baze ridicate în grabă din iglu-uri sintetice. Acestea erau prefabricate și interconectate într-un fel de stup rezistent la temperaturile arctice, întins peste un întreg luminiș.

— Nu este ZMB, i-o tăie scurt persoana micuță, care se dovedi a fi o blondă slabă, drăguță, dar cu trăsăturile înghețate sub asprimea firii. Doctor Ekaterina Abramova Borisov, cercetător biolog, flutură ea din cap spre inchizitor de parcă i-ar fi făcut o mare favoare risipind atâtea vorbe pe el.

— Și să nu cumva s-o strigați Katia sau Katiușa, că o să preferați să căutați urșii prin pădure! râse șăgalnic ofițerul tânăr. Iar tovarășul de colo este părintele Vladimir Afanasievici Zonsko, arătă el spre bărbosul care se strâmbă, cel puțin la fel de nemulțumit de companie ca și savanta.

Marilov înclină din cap politicos spre ea, cu un zâmbet reținut și ușor distrat, apoi murmură smerit un ”Slava Bodu!” către prelat, care răspunse prin a trasa rapid prin aer semnul crucii, și apoi se îndreptă cu un zâmbet larg spre Balțev:

— Iar tu trebuie să fii Ghenadi Davidovici, semeni leit cu fratele tău, Serioja, l-am cunoscut în Bulgaria, pe granița cu Grecia Moartă. Eu sunt inchizitorul de gradul II Marilov, pentru voi Iuri, stimați colegi de echipă. Cine vrea să mă pună la curent cu ce ne confruntăm?

— Nu vrei întâi să mâncăm ceva? întrebă amabil și plin de speranță Balțev, alegându-se cu câte o grimasă arogantă de la fiecare dintre ceilalți doi.

— Nu, hai să trecem la fapte. Sau, mai bine zis, la vorbe.

Ofițerul oftă resemnat, scoase fugar de la piept o butelcuță și sorbi din ea, apoi îi conduse printr-una dintre ușile ovale, etanșe, într-un culoar parțial străveziu și nu foarte lung, cutremurat de rafalele de vânt. Din el trecură într-un iglu central, cu rol de punct nodal, apoi, urmărind instrucțiunile sub formă de linii colorate, în altul amenajat ca sală de ședințe. Se așezară pe niște taburete de plastic, iar locotenentul se apucă să asambleze un proiector, simultan mormăind:

— Păi ne confruntăm cu un nou focar de molimă, de data asta în spatele frontului, ca să zic așa.

— Ba nu, i-o tăie din nou Borisova, doar cu o bacteriemie, un fel de stranie septicemie.

— Prostii, interveni prelatul, avem de-a face c-o resurecție. De asta ne aflăm aici, ca să vedem dacă-i minune dumnezeiască sau dimpotrivă, pedeapsă divină.

— Ha, ha, râse Balțev, aștept s-o văd și pe-asta, un miracol cu molokani! Partidul nu o să aprobe niciodată vreo minune în afara dreptei ortodoxii…

— Tovarăși, interveni Marilov, eu sunt inchizitorul aici. Nu mă interesează opinii și păreri, ci fapte. Vreau să văd exact ce se întâmplă și apoi scoatem noi la iveală și adevărul! Ia să vedem.

Proiectorul porni, bâzâind ușor, iar pe perete apăru o hartă militară de tip tactic. În principal, doar cote de relief, cursuri de apă și nenumărate pete de verde, reprezentând pădurea. Într-un colț, un punct roșu: un sat.

— Țialonîi, spuse locotenentul. Nici o cale de acces, nici măcar vreun drum forestier, nu mai vorbesc de cale ferată sau aeroport. Și asta pentru că nici nu avea nevoie: iată satul acum doi ani.

Imaginea prezenta peisajul deprimant al unor ruine acoperite parțial de nămeți, case micuțe aproape complet dărâmate, cuibărite în cerc în jurul unei bisericuțe de lemn alb, cu gemulețele mici sparte și clopotnița prăbușită. În spatele ei se întrevedea un câmp dreptunghiular, acoperit de cruci simple din ramuri de arțar legate încrucișat, cu numele sculptat direct în lemn.

— Cătunul l-au fondat sectanții molokani pe la 1850, când au fugit de persecuțiile țariste. Ei…

— Mai degrabă dukobori, interveni nepoliticos Zansko, atotștiutor.

— În fine, molokani, dukobori, puțin contează. Niște sectanți desprinși din ortodocși. Majoritatea au fugit în Alaska și Canada, dar ăștia au ajuns tocmai aici, în Siberia. Și-au făcut izbe în mijlocul sălbăticiei, nederanjați de nimeni, și și-au văzut de treabă. Doar că pe la 1920 i-a lovit o molimă de tifos și au murit cam toți, iar restul au plecat. Satul s-a ruinat și-a mai

rămas doar ca o notă de subsol pe hărțile militare. Asta până de curând. Iată Țialonîi acum.

Cu un gest teatral, schimbă imaginea și arătă cu ambele palme spre perete. Și avea dreptate; efectul de contrast era frapant, un salt în timp: cătunul era cât se poate de întreg, casele într-o stare normală, nici noi dar nici ruine, cu garduri ridicate la loc, găleți de lemn la fântâni și grămezi de vreascuri pentru foc lângă ușă, câini legați în lanț și capre în bătătură. Apoi altă fotografie: biserica renăscută și ea, chiar și clopotnița profilată dreaptă pe cerul albastru fără nori; în fața ei, un grup compact de credincioși, îmbrăcați în straie vetuste, iar țintirimul din spate răvășit, cu doar câteva cruci în picioare, restul dărâmate peste gropile larg deschise.

— Da, înțeleg de unde ar veni ideea arhiepiscopului de miracol, dar de unde până unde cea a armatei, de infecție ZMB? Doar nu văd nici un zombi care să atace feroce la prima vedere sau altceva de genul ăsta.

— Ei, atunci să ne uităm la un filmuleț. Vă place cinema-ul de artă, tovarășe inchizitor?

— Hm, nu prea.

— Asta e bine, căci nu o să fie nici o artă, ba chiar e bine că n-ați vrut să mâncați.

Pe perete începu să ruleze o filmare; după instabilitatea și calitatea proastă a camerei, era probabil una militară folosită pentru aplicații. Se vedea satul; prin el înaintau spre ținte misterioase, aparent aleatoare, țărani. Se mișcau destul de încet; nici cu iuțeala sălbatică a zombilor, dar nici sacadat ca niște morți țepeni, ci natural, doar că nu în ritm normal, ci de parcă ar fi pășit cu grijă. Un soldat se îndreaptă spre cel mai apropiat grup, strigând ceva, cu pistolul-mitralieră ațintit spre ei, gata de foc. Sătenii îl percep și se opresc, apoi își schimbă împreună direcția spre el, tot încetișor, pașnic, fără să afișeze vreo urmă de expresie pe fețele neclare. Militarul se mai apropie și le întinde mâna, vorbind. Molokanii își desfac toți brațele de parcă ar fi vreo rudă întoarsă de departe și vor să-l îmbrățișeze cu drag.

Soldatul se întoarce spre cameră cu o privire întrebătoare, apoi ridică din umeri și desface și el mâinile ca să răspundă la primirea călduroasă. Cel mai apropiat în ia în brațe și îl strânge tare, apoi altul îl ține de gât, în timp ce al treilea îi deschide forțat fălcile, ca unui cal ce trebuie căutat la dinți. Infanteristul se zbate disperat; camera tresaltă și ea, probabil că cel care filmează s-a ridicat și strigă ceva sau gesticulează. Primul țăran deschide larg gura și revarsă între buzele victimei un șuvoi maroniu, apoi acesta este lăsat să cadă la sol, zvârcolindu-se.

Pe cameră apare vârful unei țevi, apoi străfulgerări: cel care o ține a scos arma și trage. Gloanțele se înfig în țărani, împroșcând bucăți de stofă

din haine, frânturi de carne și stropi de sânge, dar aceștia nu cad, ci continuă să meargă calmi, nu spre trăgător, ci aparent înapoi spre biserică. Imaginea se rotește brusc: cameramanul s-a întors în spatele său. Pentru o fracțiune de secundă tot ecranul este acoperit de brațele larg desfăcute ale unui molokan fără expresie, în timp ce în spatele acestuia se ghicesc alte câteva siluete greoaie. Apoi filmarea continuă de la sol: camera a căzut și mai arată doar zăpada și, câteva momente, un bocanc militar ce se zgâlțâie de parcă ar fi electrocutat.

— De-asta, zise Balțev și se așeză pe un scaun. Îi știam pe amândoi, erau băieți buni..

Marilov nu răspunse, gânditor. Apoi se întoarse spre femeie și o întrebă:

— Doctor Borisov? Spuneați că nu sunteți de acord cu diagnosticul?

Cercetătoarea se ridică și se îndreptă spre proiector; introduse alt diapozitiv și răspunse:

— Nu. Nu sunt zembi. Cei doi soldați au fost recuperați în comă și duși în cel mai apropiat dispensar, la Tiksi. Tot ce am putut stabili este că nu sunt infectați cu ZMB. De fapt, cu nici un virus, de nici un fel.

— Păi de ce știm doar atât?

— Pentru că a trebuit să lucrăm cu asta.

Aparatul clipi și afișă o imagine color: două paturi de spital, fiecare dintre ele complet acoperite cu o mare cantitate de pastă maronie, gelatinoasă.

— Asta, ăștia sunt cei doi soldați. Cum i-am băgat în salon s-au dizolvat, că altfel nu pot spune, s-au topit într-o pastă. Am analizat-o: e materie vie. Celule umane, dar toate transformate în stem, adică un fel de tabula rasa nespecializate, amestecate cu bacterii. Nu infecțioase, ci din cele normale, pe care le găsești în și pe oameni în mod uzual, sau din cele Archaea criofile, naturale în clima arctică. Deci tot ce am putut stabili este că nu, nu vorbim de ZMB.

Se așeză pe un scaun, necomunicativă. Marilov nu spuse nici el nimic timp de câteva minute apăsătoare, îi privi pe toți pe rând, meditativ, apoi se ridică și zise:

— În primul rând, nimeni nu rezolvă mistere nedormit. Deci cred că o cină și un somn ne-ar prinde bine. În al doilea rând, din moment ce vă temeați de ZMB, ați adus costume sterile?

— Chiar mai bine, răspunse Balțev, unele și termoizolante având în vedere condițiile. Complet etanșe chimic, bacteriologic, termic, tot ce vrei, nu iese nimic, nu intră nimic.

— Foarte bine. Atunci pentru mâine eu îmi propun o plimbare. Lumânări sau candele aveți?

*

— De aici mergem pe jos.

Sania cu motor pufni împroșcând norișori de fum negru și tăcu. Echipa arăta comic, precum niște cosmonauți ridicoli, căci purtau un rând de haine, cu pulovere groase de lână cu tot, apoi costumele bio-hazard etanșe, iar peste acestea mantale de blană și căciuli cu urechi. Chiar se simțeau de parcă erau intruși debarcați pe o lume diferită, locuită doar de copacii care îi înconjurau cu dușmănie, zgâlțâiți de crivăț.

Balțev dădu să-și arunce pe umăr Kalașnikovul, dar inchizitorul îl opri cu un gest. Locotenentul îi arătă cutiuța cu două butoane de la încheietură, iar Iuri apăsă pe ele și spuse:

— Las-o aici, Ghenadi, ai văzut că nu ajută la nimic. Dimpotrivă, dacă intri în panică și tragi cu ea, tot pe noi o să ne nimerești.

Ceilalți doi părură să îi privească cu reproș, ca pe doi copii, așa că ofițerul îi luă mâna și-i arătă cum să selecteze canalul de comunicare doar cu el.

— Nu intru în panică. Dar o să-ți fac pe plac, fie.

Arătă spre armă și gesticulă de parcă se opunea cu îndărătnicie.

— Nu putem vorbi prea mult doar între noi fără să stârnim bănuieli, așa că ascultă-mă: nu știu nimic de doctoriță, dar Zansko e omul lui Șmârghin, guvernatorul, ai grijă ce vorbești. A venit cu raportul gata făcut, o să ajungem la concluzia că e vorba de un focar de ZMB, pe care o să-l închidem, ca să iasă el bine la Partid. Deci profită de excursia asta, că alta nu va mai fi. Și fără critici la nomenclatură, dacă nu vrei să devii siberian definitiv!

Selectă canalul general al echipei și conchise:

— Atunci fie ca tine, tovarășe căpitan, dar să nu zici că nu ți-am spus.

Ridică din umeri și le indică o direcție. Se aliniară în șir indian, cu el în față, și începură să înainteze cu greu prin zăpada afânată, susținuți de tălpici. Se sprijineau de trunchiurile arborilor ca să reziste rafalelor de vânt înghețat și se agățau de ramurile groase, țepene, pentru a-și forța înaintarea prin nămeții ce trebuiau fiecare în parte escaladat și coborât. Lumina alterna între penumbră în desiș, unde își scoteau ochelarii de soare ca să vadă pe unde pășesc, și orbitoare în spațiile mai deschise, unde se grăbeau să-i pună înapoi la ochii mijiți dureros, mai ales că în dimineața aceasta soarele părea să fie mult mai strălucitor decât de obicei.

Zansko se împiedică de o buturugă și aproape că se prăvăli cât era de mare, dar fu înhățat de cot de Iuri, care îl trase cu greu în sus, gâfâind. Prelatul se dezlănțui într-un șir lung de înjurături din cele mai variate, începând cu mame și sfârșind cu draci, iar ceilalți doi bărbați râseră amuzați. Borisova însă profită de ocazie pentru a-l admonesta:

— Draci în Siberia, sfinția ta!?! Păi nu a zis Tovarășul-Părinte Stalin în Biblia Roșie că din-ăștia nu-s decât în Iad, nu și pe Pământ, unde construim binecuvântata societate sovietică?

— Hai, tovarășă, răbufni bărbosul plin de sine, termină-te cu prostiile, că știu Scriptura adnotată mai bine ca ‘mneata! Am și văzut-o, am vizitat seminarul din Tiflis unde Sfântul Iosif Visarionovici a avut revelația că bolșevismul și ortodoxia sunt două fețe ale aceleiași monezi. Sau ești una dintre acei eretici care visează la o lume în care comunismul e ateu?

— Visez la multe despre ce ar fi putut fi URSS, părinte, râse amar Borisova, dar posibilitatea unui bolșevism anticreștin e atât de ridicolă încât nu, nu îmi pot imagina o astfel de lume fantezistă.

— Tovarășă Ekaterina Abramova, interveni Marilov privind la zăpadă, până la urmă de ce sunteți aici? Balțev e trimis de armată să securizeze zona, Zansko de arhiepiscop să decidă dacă vorbim de vreun miracol, eu, dimpotrivă, să văd dacă prind păcătoși, dar dumneata?

Comută scurt pe canal privat și spuse rapid:

— Nu-l provocați, e turnător, o să vă distrugeți cariera. Și apoi, doar ați spus și singură că e ridicolă ideea de a nu uni comunismul cu ortodoxia.

— Păi pentru că sunt singurul biolog aflat deja aici, pe o rază de sute de kilometri cel puțin, răspunse ea pe canalul general, apoi comută și ea. E ridicolă nu pentru că tot ce zice Stalin e sacru și inspirat de Dumnezeu, el fiind ultimul profet, ci pentru că amândouă au același pretext, ideea că îi ostoiesc pe cei săraci, proletariatul, și îi pedepsesc pe bogații păcătoși, burghezia care nu va intra în rai, și aceeași structură: o ideologie rigidă, care neagă orice variație drept erezie sau deviaționism, dar poate fi schimbată fără probleme de clerul înalt sau de nomenclatură. La fel de centralizate și autoritare, și ambele văd Moscova ca a treia Romă. De-aia e ridicol să nu vezi că-s identice!

— Vă mulțumesc pentru clarificare, tovarășă doctor. Păi și ce studiați pe aici, dacă nu e cumva secret?

Femeii îi scăpă un surâs pe sub mască, nevăzut de nimeni, și replică pe un ton ceva mai blând:

— Este, dar dumneavoastră, tovarășe inchizitor, aveți acces la acest nivel de secrete, așa că îmi cer scuze de ceilalți și trec puțin pe privat ca să vă lămuresc.

Selectă butonul și râse scurt, amuzată de joaca de-a complicitatea:

— Vă cam place să vă jucați cu focul, tovarășe Marilov. Mulțumesc pentru avertisment. De cercetat studiam Archaea locale.

— Iuri, te rog, Ekaterina. Da, îmi plac jocurile, de toate felurile. Și habar nu am ce-i aia Arheia. Vreun proiect de armă?

— Nu, Iuri, Archaea. Pe foarte scurt, ca să nu te plictisesc, toate ființele vii de pe Terra se împart în două domenii, Bacteria și Eucaria. Dar prin 1977 doi americani au descoperit că unele extremofile, organisme unicelulare care trăiesc la temperaturi foarte scăzute sau foarte ridicate, nu sunt bacterii deloc ca ADN, ci altceva, probabil cel mai străvechi domeniu al vieții de fapt, primii locuitori ai planetei ăsteia. Nu au apucat să adâncească studiul să vadă de ce nu au evoluat în atâtea milioane de ani, căci nu după mult timp tocmai celor din SUA le-a scăpat ZMB-ul, s-a întâmplat Evenimentul și toată omenirea în afară de URSS s-a dus dracului, cu americani cu tot. Așa că le cercetez aici, unde trăiesc la ger, ca să aflu: oare descoperirea asta a avut vreo legătură cu arma biologică?

— Și are?

— Nu cred. Față de ele un virus sau un om sunt la fel de diferite, de altceva, așa că nu văd cum ar fi putut fi convertite.

— Bine, Katia, mulțumesc, poate când ne întoarcem la bază îmi poți explica mai multe. Am în cameră niște coniac de calitate, cred că ipotezele științifice se discută mai bine la o ceașcă de alcool aburind…asta dacă mă ierți pentru obrăznicie și nu mă trimiți după urși prin pădure.

Tânăra râse din nou.

— Păi ai avea ceva de căutat, pe-aci nu-s decât copaci. Iar cu iertatul mă mai gândesc până diseară, tovarășe Iuri.

Nu mai continuară discuția, căci deja se simțeau priviți cu suspiciune de Zansko și curiozitate amuzată de Balțev. Așa că următoarele trei ore le petrecură luptând în tăcere cu durerile din mușchii greu puși la încercare de lupta cu zăpada. Măcar aveau noroc de vânt din spate, care îi împingea în loc să li se împotrivească, și de faptul că locotenentul știa o cale ceva mai ocolită, dar mai ușoară, fără a trebui să se cațăre și pe lanțul de coline împădurite care ascundea Țialonîi de restul lumii.

Către prânz ajunseră la marginea taigalei și în față li se deschise o priveliște idilică: câmpuri defrișate, acoperite de nea, iar dincolo de ele satul, încremenit în timp și apăsat de liniște. Vârtejuri de vânt ridicau pulberea albă și o aruncau către ei, precum un semn rău care a fi trebuit să-i oprească, iar Iuri se uită lung spre cătun, încercând să-și dea seama ce era în neregulă în peisajul pașnic, pastoral.

*

Pe ulițe nu era nimeni; molokanii dispăruseră cu desăvârșire. Echipa filma totul, fiecare dotat cu câte o cameră prinsă pe piept. Nici animalele nu se mai vedeau: lanțurile erau desfăcute, fără câini, țarcurile goale, lipsite de capre. Totuși, Marilov simțea că nu asta îl apasă ca fiind nepotrivit; era altceva, relevant, dar care îi scăpa încă, precum un cuvânt pe care îl știi dar îți stă pe limbă.

Intrară în prima izbă. Era destul de întuneric înăuntru, și frig, dar în rest totul era ordonat și cât se poate de normal pentru o gospodărie de la începutul secolului trecut. Un pat acoperit cu scoarțe ornamentate, icoană pe perete, cratițe lângă cuptor, scaune de lemn cu trei picioare, o fotografie alb-negru ilustrând o familie scorțoasă, pozând încordați. Inchizitorul pipăi câteva obiecte: aveau consistența corectă și nu păreau nici vechi, așa cum ar fi fost normal după 120 de ani de când pieriseră de fapt locuitorii, dar nici noi, făcute cu două luni în urmă, ci la fel de uzate pe cât ar fi fost normal într-o gospodărie.

Ekaterina îi făcu un semn spre vase. Nu se vedea nimic deosebit, erau curate și așezate cu grijă peste niște ștergare, așa că Iuri ridică din umeri întrebător.

— M-am gândit să iau niște mostre de mâncare să văd dacă-s infectate cu ceva, zise ea.

— Așa, și? Sunt?

— Păi vezi mâncare pe undeva, măcar vreo urmă sau firimitură? Se pare că molokanii noi nu au nevoie de hrană, nici măcar de lăptic.

— Dukobori! se auzi în comunicator vocea enervată a lui Zansko.

— Dukobori, în fine. Ideea e că resurectații nu par să se hrănească pentru a supraviețui, cel puțin nu cu mâncare.

— Să sperăm că nu-s vampiri și s-au ascuns peste zi prin sicrie! râse Ghenadi în intercom.

Iuri doar dădu din cap și ieși în curte. Se duse la cotețul câinelui și-i răsturnă strachina de lut: goală. În țarcul copitatelor, aceeași poveste: nici urmă de nutreț. Apoi privi spre grămada de vreascuri frumos aranjate după ușă și își dădu seama ce lipsea din tablou: în peisajele hibernale pictate idilic, întotdeauna se ridică poetic dâre de fum din coșurile căsuțelor acoperite cu zăpadă. Dar în Țialonîi nu era nici o dâră de fum, căci în nici o sobă nu ardea vreun foc, deși era un ger de sub -25 de grade.

Rătăciră prin tot satul, fără a da de vreo ființă vie. În toate casele găseau aceeași priveliște: penumbră rece tăcută, lucrurile aranjate de parcă ar fi așteptat musafiri, nici un foc sau urmă de hrană, nici o carte, doar câte o fotografie în nuanțe de sepia și câte o icoană pictată naiv pe lemn sau vreo cruce sculptată direct în scândurele.

Se îndreptară spre țintirim. Cam toate gropile, zeci la număr, erau desfăcute, pe fund cu sicrie goale, și doar trei stăteau încă acoperite de țărână, neatinse.

— Ce ziceți, putem oare să desfacem vreuna să vedem de ce excepțiile au fost, în fine, exceptate? întrebă Marilov.

— Nici vorbă, răspunse Balțev, pământul e piatră, înghețat bocnă, nici dacă am avea lopeți, din care, apropo, nu avem, tot nu am putea face ceva. Ne-ar trebui dinamită...

— Să notăm numele de pe cele trei cruci, interveni Borisova, încă există în arhive documente din sat, și cum nu-s prea mulți locuitori nu va fi greu să descoperim dacă cei care nu au înviat au avut o moarte diferită de restul.

— Mda, mai bine decât nimic, o idee destul de bună, spuse Iuri, acompaniat pe fundal de țâțâitul nemulțumit al prelatului deranjat de ideea că morții ar fi înviat fără aprobarea scrisă a episcopiei locale, dacă nu chiar a mitropoliei, cu ștampilă.

Filmară numele de aproape, apoi se îndreptară spre bisericuță. Se vedea prin ferestruicile cu sticlă groasă, fumurie, că nu este iluminată înăuntru, dar și că semiîntunericul este întrerupt de numeroase siluete nemișcate, precum niște statui. Se priviră unul pe altul, în dubiu. Apoi Ekaterina spuse, hotărâtă:

— Eu intru. Poate acolo găsesc ceva din care să pot lua o mostră.

— Intrăm toți, aprobă tânărul locotenent și armă un pistol pe care îl ținuse ascuns pe undeva prin cojoc. Lângă el, Zansko părea gata să fugă, deloc de acord cu avântul eroic.

— Ba nu, spuse Marilov. Dacă tot ai venit cu aia ca să fii viteaz, știi mai bine decât mine că atunci când lansezi o misiune de cercetare într-un obiectiv ostil, este esențial să asiguri o cale de scăpare. Corect?

— Mda, îngăimă cu jumătate de gură ofițerul, care începea să ghicească unde duce discuția.

— Sunt cel mai mare în grad și poate fi un ordin, dar este o rugăminte: tu și părintele rămâneți la intrare, ca să ne acoperiți dacă trebuie să fugim. Înțeles?

— Desigur, se grăbi să răspundă bărbosul, orice pentru succesul expediției! Așa facem!

Balțev cedă și el și ridică din umeri, dezamăgit, apoi ocoliră cu toții clădirea până la ușa solidă din lemn frumos sculptat. Puse mâna pe ea și trase ușor, iar aceasta se deschise nițel, greoi, așa că Zansko, cel mai solid dintre ei, i se alătură și o traseră încă puțin cu gâfâieli de efort, suficient cât să poată trece oblic o persoană. Inchizitorul și biologa li se strecurară pe sub brațe și înaintară în penumbră, cu capul înainte.

Se opriră puțin, ezitând, cât să li se obișnuiască ochii cu trecerea de la zăpada orbitoare de afară la lipsa luminii dinăuntru. Pe măsură ce începură să vadă, rămaseră fără cuvinte în fața scenei suprarealiste. Toți sătenii erau împrăștiați în grupulețe printre băncuțe, nemișcați, cu fețele orientate în diverse direcții, fără nici o logică evidentă. Printre ei, de parcă ar fi făcut

parte din același adunare, după niște criterii misterioase, erau încremenite și animalele de casă. Nu câini cu câini și capre cu capre, așa cum nici oamenii nu erau organizați după vârstă, sau gen, sau asemănare ori familie, ci într-un fel ce părea că urmează o cu totul altă orânduire decât cea omenească.

Din când în când, câte un grup se deplasa împreună câțiva pași, de parcă ar fi avut o singură minte, oameni și dobitoace laolaltă. Alteori, câte un molokan se ducea la altă adunare, îmbrățișa unul dintre ceilalți și se sărutau pe gură, cu niște gâlgâieli dezgustătoare, după care se întorcea la ai lui și, metodic, îi săruta la fel pe toți, chiar și pe animale. Nu se vedea clar, dar păreau să regurgiteze între ei aceeași substanță sângerie folosită în atacul asupra soldaților din filmare.

Ekaterina îl apucă de cot pe Iuri și-i arătă cu degetul spre altar. Nu era nimeni acolo și el ridică confuz din umeri, așa că îl înhăță din nou și-i arătă cu două gesturi nervoase obiectele de argint: un pocal în care se întrezărea rubiniul vinului și o casetă cu anafură. Apoi se căută în manta și scoase o spatulă și un mic flacon. Lămurit, inchizitorul aprobă cu o înclinare a capului și începură să înainteze tiptil, strecurându-se cu grijă pe lângă perete. Înviații nu păreau să-i simtă: nu aveau nici o expresie pe față și ochii le erau sticloși, morți, evident nefolositori. Păreau să se orienteze în spațiu prin pipăieli și probabil printr-un simț nevăzut, neomenesc, vreun fel de radar.

Când ajunseră lângă cel mai apropiat câine, cu ochii la fel de stinși ca și stăpânii săi, Borisova scoase un mic aparat lunguieț și îl ținu în aer. I-l arătă lui Iuri: afișa -23 de grade. Îl apropie câteva zeci de secunde de dulău și i-l arătă din nou: tot -23. Marilov clătină din cap, întrebător, așa că ea gesticulă, sugerând cu degetul pe linia de mercur că ar fi trebuit să urce de la căldura mamiferului, dacă ar fi fost unul normal.

Mai înaintară câțiva pași pe lângă labirintul mișcător al sătenilor, apoi încremeniră: unul dintre aceștia venea drept spre ei. Se îndepărtară unul de altul, pregătiți să se opună agresiunii, dar acesta trecu printre ei și linse pur și simplu peretele de lemn, care vibră și lăsă să se scurgă o zeamă rozalie, sorbită prompt de bătrân înainte de a se întoarce la ai lui și a relua ciclul sărutărilor. Marilov observă că în traseul său molokanul alese o cale mai lungă, indirectă, pentru a ocoli puținele raze de soare care se strecurau prin ferestruici și cădeau oblic pe marginea sălii, formând un pârâiaș de lumină pe lângă zid. Îi arătă asta și doctorului, tot prin semne. Nu îndrăznea să scoată vreun pâsâit, căci liniștea era absolută, iar resurectații nu produceau nici cel mai mic zgomot. Poate că nu foloseau deloc auzul, așa cum părea să fie situația și cu văzul și mirosul, din moment ce nu-i simțeau, dar nu voia

să-i încerce. Așa că se strecurară de-a lungul firicelului plăpând de luminescență, până la altar.

Femeia luă cu grijă o bucată de anafură și o strecură într-un flacon, pe care îl puse lângă cutie. Tensionați, se uitară spre țărani, dar aceștia nu reacționară. Atunci adună în alt recipient puțin vin; din nou, nimic. Ușurată, le strecură sub manta și porniră încet înapoi spre ușă. Dar atunci forfota lentă se opri brusc, iar molokanii părură cumva mai alerți, de parcă ar fi simțit că se întâmplă ceva. Nu se întoarseră spre ei nici cu privirea, nici cu urechile, însă pur și simplu arătau ca și cum ascultau ceva dinăuntru, o voce interioară. Cei doi mai făcură câțiva pași grijulii, iar atunci toți țăranii și animalele lor se întoarseră spre ei și începură să se îndrepte lent către altar, părând dornici să-i îmbrățișeze și să-i primească frățește în congregație, pentru totdeauna.

Iuri o trase pe cercetătoare pe linia de lumină, dar asta nu mai păru să-i împiedice suficient pe săteni; se mișcau ceva mai încet când erau atinși de raze și gâlgâiau mai tare din gât, iritați, cu firicele de lichid roșiatic scurgându-se ușor pe la colțurile gurii de parcă soarele le-ar fi făcut rău, dar continuau să se îndrepte spre ei, inexorabil. Înspăimântată, femeia scânci și își făcu semnul crucii, uitând, sub imperiul spaimei irațională, disprețul față de credință; Marilov o văzu și rânji, strălucerat de-o inspirație.

Băgă mâna sub cojoc și scoase un săculeț. Îngenunche grăbit și începu să scoată frenetic candelă după candelă, pe care le așeză în cerc în jurul lor. Apoi, deja cu mâna tremurând pe măsură ce molokanii aproape că ajunseseră peste ei, apăsă de câteva ori pe clapeta unui aprinzător electric, până când acesta porni în sfârșit, împroșcând câteva scântei. Aprinse cu iuțeală toate lumânările, iar bănuiala i se adeveri: fiecare țăran care ajungea lângă cercul de flăcărui se întorcea, la fel de greoi, și se îndepărta câțiva pași. După care părea să-și reamintească ceva și se întorcea spre ei, doar pentru a fi respins din nou, și tot așa. Era clar că nu intenționau să renunțe, dar și că deja erau agitați de prezența lor, așa că Iuri abandonă tăcerea și porni comunicatorul.

— Ghenadi! Ghenadi!

Câteva pârâituri și clipe de teamă sub apăsarea simțământului că poate au fost abandonați acolo de camarazi și Dumnezeu laolaltă, apoi auzi glasul locotenentului:

— Da, Iuri! Venim după voi?

— Nu, nu intrați! Ai înțeles? Nu cumva să intrați!

— Am înțeles. Atunci?

— Duceți-vă imediat la cea mai apropiată casă, și din lemne și cârpe faceți patru făclii, suficient de mari cât să reziste! Ai înțeles? Și ai cu ce să le aprinzi?

— Da, am înțeles, și da, am chibrituri. Și ce fac cu torțele?

— Vii cu ele la ușa bisericii, dar nu intri, și ne anunți. S-ar putea să mai dureze până reușim să ieșim, important e să nu intri, dacă nu vrei să pierim cu toții!

Zis și făcut. Cât timp ceilalți doi se grăbeau să îndeplinească sarcina primită, Iuri și Ekaterina începură, cu mare grijă, să mute cercul de candele centimetru cu centimetru, atenți ca nu cumva să-l întrerupă. În tot timpul acesta, molokanii se învârteau în jurul lor ca un vârtej omenesc repetitiv și fără noimă, de parcă aveau o minte colectivă care știa doar atât: trebuie ajuns la mostrele furate. Dar nu trebuie intrat în raza căldurii, ci fugit de ea. Iar apoi, din nou, trebuie ajuns la ținta mișcătoare. Și tot așa...

Când ajunseră la intrare, după o vreme și spaimă ce le părură infinite, inchizitorul observă prin deschizătură pâlpâiala torțelor: îi așteptau.

— Ghenadi, ascultă-mă cu atenție: o să numărăm până la 10. Apoi eu și Borisova o să venim în fugă pe ușă. Tu îi dai ei o făclie, Zansko mie. Imediat după aceea, fără întrebări sau altceva, fugim spre lizieră. Nici un moment să nu renunțați la torțe! Ați înțeles?

— Da, Iuri. Suntem pregătiți.

La momentul stabilit, țâșniră din cercul de lumânări direct spre ușă, printre brațele întinse ale înviaților; aceștia, greoi, nu reușiră să-i îi înhațe, dar nici nu renunțară, ci porniră cu toții în cârd după ei. Cei patru, fiecare cu câte o torță, o luară la fugă spre pădure, urmăriți de molokani în pas constant. Ajunși la lizieră, priviră înapoi: sătenii nu se opriseră, ci se despărțiseră în două cete: una îi urmărea în continuare, cealaltă se îndrepta spre biserică.

Cele două ore care urmară fură pentru fiecare dintre ei cel mai urât coșmar: nu puteau alerga prin zăpada afânată, ci doar să înainteze la pas, izbiți de data asta din față de vântul tăios; picioarele forțate îi dureau îngrozitor, de parcă ar fi avut înfipte în gambe cuțite înroșite în foc, și la fel îi dureau și ochii înlăcrimați, și nasul, gâtul și plămânii ce se străduiau să respire rafalele geroase, încărcate de cristale de gheață. Țăranii în schimb, îmbrăcați doar cu surtucuri de lână după modelul erei țariste, erau neobosiți și, deși păreau să respire, nu se vedea vreun semn că le-ar păsa de aerul rece sau de ger. Dimpotrivă, cu cât se lăsa frigul cu atât începeau să fie mai vioi.

Balțev ceruse prin radio ajutor încă dinainte de ieșirea celor din biserică, dar soldații de la bază trebuiau să vină cu cealaltă sanie blindată, mai proastă, întrucât cu cea bună veniseră ei și îi așteptа în pădure. Într-un târziu însă, auziră cu ușurare uruitul neregulat și înecat al motorului și se prăbușiră sfârșiți în zăpadă, recunoscători, pe când aceasta trecu pe lângă ei și se năpusti spre urmăritori. Lăsară pieriți făcliile să cadă în zăpadă și să

se stingă sfârâind, prea sleiți până și pentru a se întoarce spre scena brutală care se desfășura cu iuțeală. Auziră în schimb strigătele furioase ale soldaților pe când aceștia săreau din sanie, apoi șuieratul aruncătoarelor de flăcări. Molokanii nu scoaseră nici un sunet nici măcar când se transformară în torțe vii și arseră, iar când cei patru temerari fură luați pe brațe și urcați în sanie, tot ce mai văzură fu un smârc de materie maronie care se scufunda în zăpadă, mult mai repede decât ar fi fost natural...

*

— S-a făcut.

Marilov ridică ochii roșii de oboseală din cana de ceai fierbinte și-l privi pe Balțev fără o vorbă. Afară vântul vuia cu furie și ramurile copacilor tresăltau frenetic, astfel că lumina ce intra prin ferestruicile rotunde își tot schimba direcția și făcea fața locotenentului să pară un caleidoscop de umbre. Acesta se dădu la o parte din ușă ca să intre și Zansko, negru la față, apoi se așezară amândoi.

— Adică, răspunse inchizitorul pe un ton tern, parcă nedorind să afle răspunsul.

— Adică aseară filmările au fost transmise episcopului, care a decis că este clar vorba de o făcătură diavolească, răspunse bărbosul, mândru de parcă i s-ar fi făcut dreptate cu ceva ce nu fusese crezut la timp. Preasfinția sa l-a sunat pe guvernator, care a trimis de urgență două elicoptere cu napalm. Țialonii nu mai există.

Iuri strâmbă din buze, dar se abținu de la comentarii și se întoarse spre ofițer.

— Elicopterele nu-s ale armatei? Nu ar fi trebuit să fie aprobată misiunea în baza unui raport?

Locotenentul ridică din umeri, rușinat.

— Armata e a poporului, Iuri, și poporul este Partidul. Ce zice guvernatorul, nu se discută, se face. Da, misiunea s-a aprobat pe baza unui raport în care echipa noastră a stabilit că satul era un focar de virus ZMB. Secretarul de partid o să dea mâine un comunicat, și o să fim citați și noi, iar apoi decorați. Raportul...îl facem azi cu data de ieri, știi cum merge treaba. Dacă nu îl semnezi, tot va avea oricum și semnătura ta.

— Da, știu cum merge treaba, răspunse calm inchizitorul. O să-l semnez, oftă el. Cu o singură condiție: vreau o copie după filmări.

— Ha, pufni prelatul. Cu dragă inimă, tovarășe, doar filmările arată exact ce spuneam: în biserică avea loc un sabat vrăjitoresc, o întinare păcătoasă, diavolească. I-ai văzut cum se sărutau pe gură, desfrânații, și chiar tu i-ai respins cu puterea dreptei credințe și-a lumânărilor sfințite!

— Da, și pentru asta o să primesc probabil și-o primă, părinte. Ca și dumneata, de altfel, probabil chiar mai mare. Dar nu despre asta e vorba. Oare nu ar fi fost util Sovietelor să știe ce dracu' se întâmpla acolo?

— Util, neutil, se apără tânărul Ghenadi, ce-a fost și nu mai este nu mai contează pentru nimeni. Am găsit o amenințare și am distrus-o, d-aia sunt soldat.

— Și Borisova? Ea ce zice?

— Ei, Katiușa, râse cu subînțeles locotenentul. Păi crezi că n-a fost văzută azi noapte că a intrat în camera ta? Doar avem supraveghere peste tot prin bază, Iuri, nebunaticule.

Inchizitorul nu spuse nimic, nedumerit. Epuizat, dormise profund, habar nu avea de vreo vizită, dar dacă ar fi negat poate că ar fi dat naștere la bănuieli asupra a ceva ce nici el nu știa. Așa că reluă ideea:

— Deci semnează și ea?

— Nu vrea să semneze nimic, încăpățânata, dar ea nu contează, raportul pentru armată îl fac eu, pentru biserică Zansko și pentru Moscova tu. E plină de draci, dar cui îi pasă? Proiectul ei cu bacteriile s-a terminat, mâine-poimâine îi vine trimiterea înapoi la Vladivostok.

— Pot să o văd?

Balțev îl privi pe sub sprâncene, apoi aruncă fugar o ocheadă către bărbos.

— Ce rost mai are? Probabil e ocupată cu bagajele. Nu ți-a ajuns azi-noapte?

Iuri, care înțelesese mesajul, dădu din cap resemnat.

— Da, nu are nici un rost. Păi, tovarăși, misiunea mea aici s-a încheiat. O să transmit un mesaj radio la comisariat să trimită elicopterul, dacă nu aveți nimic împotrivă, și o să-mi văd de drum.

Ceilalți doi dădură din cap aprobator, apoi se ridicară. Locotenentul se aplecă și-l îmbrățișă, apoi ieși, urmat de prelatul tăcut cu o expresie satisfăcută.

*

Câteva luni mai târziu, într-o seară rece de toamnă, în laboratorul de chimie al Universității din Nijnii Novgorod intră un bărbat elegant în mantou lung negru, cu o geantă subțire de piele, pășind cu stăpânirea de sine a cuiva care știe că are puterea de a face rău. Îl expedie cu o fluturare de mână pe paznicul ce îl condusese, care se retrase umil cu spatele, și înaintă neauzit printre mesele cu aparate către singurul colț încă iluminat, unde o siluetă micuță într-un halat alb stătea aplecată deasupra unui microscop. O atinse ușor pe umăr, apoi zâmbi către ochii verzi severi ce-l săgetară cu asprime:

— La dracu', Boris, nu ți-am zis că încui eu când termin?! Ce? Iuuuri!

Buzele strânse de furie ale femeii i se relaxară într-un surâs şi îl îmbrăţişă, apoi, ruşinată de efuziune, îi arătă stingheră un scaun.

— Ia loc! Credeam că nu o să te mai văd vreodată! A trecut niţel timp!

— Păi sunt convins că la început au fost cu ochii pe tine, aşa că nu era o idee bună. Oricum, parcă era vorba de Vladivostok? A trebuit să fac ceva muncă de detectiv ca să te găsesc, URSS-ul nu-i tocmai mic, în fond acum e întreaga lume civilizată.

— Civilizată! chicoti ea. Vorba vine. Da, nu am avut pile destul de tari ca să ajung la Moscova, dar nişte ţie tot am reuşit să trag şi să plec din Extremul Orient. Dacă tot nu mă mai lasă să cercetez extremofilele, atunci de ce să mai suport gerul? Aici măcar este mai suportabil.

— Deci cu asta te-au potcovit, spuse el, privind în jur.

— Mda. Ani de cercetări, risipite doar pentru că nu am făcut sluj la un aparatcik bine conectat.

— Şmârghin, guvernatorul din taiga? O japiţă. Apropo, până la urmă ce crezi că s-a întâmplat acolo?

Femeia îl privi pătrunzător, de parcă încerca să-i străpungă ochii până în suflet, apoi hotărî să rişte şi îi răspunse:

— Probabil că o să râzi, dar eu cred că a fost un contact între două forme de viaţă inteligentă. Pe care l-am rezolvat în stil sovietic, prin genocid. Archaeacid, mai exact.

Marilov redeveni serios, îşi trase un scaun şi se aşeză, se uită fugar spre uşă, apoi se aplecă spre ea şi şopti:

— Nu e nimic de râs, sunt de aceeaşi părere. Am studiat filmările şi am găsit nişte indicii stranii. Uite!

Scoase un plic mare de hârtie, plin cu fotografii, şi le întinse peste masă. Alese câteva perechi şi i le înmână. Borisova le studie cu atenţie, apoi ridică ochii, întrebătoare:

— Nu văd nimic deosebit. Nişte poze alb-negru şi unele color, cu aceiaşi săteni. Deci?

Iuri zâmbi uşor arogant:

— Ei, trebuie un ochi şi spirit de detectiv. Sau de inchizitor. Iată-l pe acest bărbat în poza de la 1920: vezi cicatricea adâncă de deasupra sprâncenei stângi?

Femeia aprobă din cap, aşa că îi întinse altă imagine:

— Şi aici acelaşi bărbat în filmarea din biserică. Cum arată cicatricea acum?

Surprinsă, tânăra ridică ochii mari:

— Nu mai e, a dispărut! Cum asta, i-ar fi trebuit chirurgie plastică serioasă!

Marilov nu răspunse, ci îi întinse și alte perechi de instantanee. Ea se uită la toate, apoi începu să exclame, ca la un joc de atenție:

— Nenea ăsta nu mai are tăietura uriașă de pe mână! Băbuța asta are amândoi ochii, și ea era chioară! Ăstuia i-a crescut la loc o ureche! Femeiușca asta cu codițe nu mai e arsă pe antebraț!

— Corect. Acum, ți-amintești că trei morminte erau nedesfăcute? Morți neînviați?

— Da, desigur. Ce-i cu ei?

Inchizitorul se aplecă tăcut spre geanta de piele și scoase trei hârtii, pe care i le întinse, apoi alte trei.

— Copii după cazierele lor. După cum vezi, curate, nu erau niște criminali sau păcătoși. Deci puțin probabil să fi fost vorba de un miracol de la care au fost trecuți cu vederea de Dumnezeu ca pedeapsă. În schimb astea-s hârtiile de la deces, cu unele detalii medicale referitoare la cadavre. Ce au în comun?

Ekaterina le studie cu atenție, apoi le puse pe genunchi, gânditoare. Se mai uită o dată și răspunse, cu mâna pe bărbie:

— Toți trei aveau lipsuri fizice: primul un picior, al doilea o mână, iar al treilea a avut craniul complet sfărâmat de un buștean. Totuși, nu erau imperfecți și cei din poze?

Iuri nu răspunse, ci zâmbi încurajator și răbdător, până când doctorul își dădu singură seama de concluzie și se lumină la față:

— Descompunerea! De când au murit toți acum peste o sută de ani, au mai rămas din ei doar scheletele, nu și carnea cu cicatrici. Și cei care nu au avut osatura întreagă, nu au resurectat! Păi asta înseamnă un lucru, clar! Nu sunt molokanii de atunci, înviați, ci doar niște, niște…

— Niște reconstruiri pornind de la ce a mai rămas din ei. Clone, aproximări alcătuite peste oase. Unde nu au fost toate, planul a fost incomplet și nu au mai fost replicați. Întrebarea este, cine i-a refăcut și de ce? Și ce-i cu agresivitatea lor?

— Ei, se îndreptă de spate biologa, intrând pe terenul ei, aici am eu câteva idei. Iar ce mi-ai arătat mi le confirmă. În primul rând nu era un atac, ci o… discuție. Pot doar să presupun, căci nu avem mostre din lichidul pe care îl regurgitau, dar venea din sistemul digestiv. Știi ce domină acolo și prosperă?

— Păi, venind întrebarea de la tine, o să risc să răspund… bacteriile.

— Exact. Cred că de fapt ce făceau ei prin acele săruturi pe gură și ce au încercat și cu soldații a fost să comunice: noi discutăm transmițând de la unul la altul idei, purtate de cuvinte și fraze. Pentru o lume a bacteriilor, dacă ar fi inteligente, ideile ar consta în subtile diferențe de compoziție a florei, care prin trecere de la o comunitate la alta, ar duce la echilibrare și

deci la o împărtășire, să zic așa, a mesajului. Cât despre fraze, vehiculul ce poartă gândurile... alea erau molokanii. Iar faptul că cei incompleți nu au fost înțeleși e logic, dacă vorbim de o minte colectivă: ceva ori e întreg, ori nu are sens.

— Asta ar explica de ce ne-au urmărit cu atâta îndârjire: le dez-întregisem vinul și anafura, căutau să le reasambleze. Adică ele i-au refăcut doar ca să comunice? Păi și cum? Iar restul satului?

— Din păcate nu știu cum au construit carne, și lemn, și piatră din nimic, sau probabil din elementele din sol și aer. O bio-tehnologie incomprehensibilă. Dacă nu le-am fi distrus, îți dai seama ce descoperire? Că am fi putut învăța să refacem organe și membre, sau să construim case din văzduh? De ce ar face asta brusc în mijlocul Siberiei? Asta e simplu: pentru că acolo trăiesc extremofilele. Nu ai văzut că dacă am dus soldații la căldură s-au descompus complet? Asta pentru că ele le țineau laolaltă celulele rescrise, și cum s-a încălzit cum au murit și s-a pierdut liantul.

— Ba da, asta mi-am dat seama, doar așa mi-a venit ideea cu cercul de candele și a funcționat: se temeau de căldură. Și pe-asta sigur o simțeau, am avut noroc de costumele termoizolate, de-aia nu ne-au văzut inițial.

— Păi nu poți avea văz, miros sau auz fără organe, dar poți detecta temperatura și sunt convinsă că mai au cel puțin un simț, o bio-conștiință a materiei vii, așa au perceput când am deplasat vinul și anafura reconstruite de ele. Din ele.

Amândoi tăcură câteva momente, apoi inchizitorul spuse pe un ton de îndoială:

— Oare de-asta se adunau în biserică? Au cules cumva din memoria reziduală a morților simțământul că pentru sectanți acela era locul de comuniune, pentru oameni cel mai apropiat echivalent al unei ființe colective?

— Posibil. Eu asta cred, să știi: totul a fost o încercare a Archaea de a comunica. De ce acum, de ce așa, nu putem noi înțelege. Mă întreb dacă au avut inteligență ca specie dintotdeauna, iar până acum ne-au ignorat, și asta nu e deloc surprinzător, ținând cont că majoritatea vieții pe Terra e bacteriană și noi, restul, plante și animale, suntem doar niște rare accidente. Sau de-abia acum au înflorit întru conștiență, și doar acolo? Știi ce este amuzant?

Iuri râse scurt.

— E ceva amuzant în toată povestea asta?

— Da, faptul că omenirea a tot căutat viața extraterestră și nu a găsit-o. Amuzant e că e posibil ca noi să fim extratereștrii, invadatori de pe Marte la propriu. Iar Archaea, care sunt cea mai străveche formă de viață de pe Pământ, să fie adevărații pământeni.

— Nu aș fi așa sigur de asta.

— De ce anume?

— De faptul că nu am găsit viață extraterestră. Nu pot intra în detalii, dar am văzut cu ochii mei întâmplări care mă fac să cred că ne-au găsit ei pe noi, pe undeva prin Germania, cel puțin**. De-aia nu sunt de acord cu ipoteza ta decât pe jumătate: da, cred că a fost o tentativă de comunicare. Dar că bacteriile, sau Archaea, în fine, nu au fost decât instrumentul.

— Ce vrei să spui?

— Că vreo altă specie ne-a studiat și a văzut că trei sferturi din planetă e hălăduită de zombii infectați cu virus pe care insistă să-l transmită și altora, iar cum în știință majoritatea e regula, au crezut probabil că așa e normal aici: oamenii comunică prin infecții. De ce au ales Siberia, dracu' știe, poate pentru izolare, dar au lucrat cu ce au găsit la fața locului, extremofilele tale. Și cu singurii oameni, molokanii morți.

Borisova pufni, neconvinsă.

— Păi atunci de ce nu Dumnezeu? Și cu asta basta?

Marilov zâmbi fără să răspundă, apoi se aplecă și îi șopti la ureche:

— Putem să aflăm.

Apoi scoase din servietă un micuț recipient frigorific, iar din el o sticluță de coniac, aproape complet goală, închisă etanș cu o bucățică de folie strânsă sub capac, iar pe fund câțiva stropi de vin. Ekaterina zâmbi larg, încântată de surpriză.

— Ți-ai dat seama! Minunat, Iuri, minunat!

Inchizitorul o băgă repede înapoi și-i întinse containerul.

— Am bănuit că nu ai venit noaptea în camera mea că să mă pupi pe frunte! Iar când am găsit asta cu mostra înăuntru, în sticla mea de coniac de care vorbisem, dar golită, am prins mesajul tău. Genială, Katia, pe mine nu aveau să mă controleze sau urmărească precum pe tine! Deci? Ce mai așteptăm?

Biologa se ridică, îl îmbrățișă scurt bucuroasă, apoi îl luă de mână și îl trase după ea pe culoar. Intrară câteva uși mai încolo într-un alt laborator, cu temperatură arctică. Trecu grăbită o picătură de vin pe o lamelă și o strecură sub microscop, reglându-l cu atenție. După vreo două minute însă, se uită la el dezamăgită:

— Da, conține bacterii și Archaea, dar… nimic deosebit. Nici un mesaj.

Iuri se gândi câteva momente încruntat, apoi zâmbi:

— Păi un mesaj are nevoie de ceva la care să răspundă, nu? Ziceai că bacteriile nu au văz, auz, miros, ci doar simț termic. Iar dacă le încălzim mor. Dar ia spune-mi, Katia; electricitatea o simt?

Și scoase dintr-un buzunar aprinzătorul electric nelipsit. Femeia râse:

— Da, o idee excelentă. Dar de ce umbli mereu la tine cu electroșocul ăla?

— Pentru interogatorii neprevăzute. Știi tu, tortură la domiciliu, răspunse Marilov de parcă vorbea despre rețete de cozonac. Util, nu? Ia să vedem!

Îl apropie de lamelă și îl porni pentru o fracțiune de secundă. Ekaterina se uită prin microscop, apoi îl apucă de o mânecă și-l trase și pe el:

— Doamne, Iuri, e incredibil! Uită-te!

Inchizitorul privi și îi stătu inima în piept: bacteriile se grupaseră altfel și își schimbaseră culoarea: acum alcătuiau, foarte vizibil, o cruce neagră. Simbolul pentru comuniune al creștinilor morți.

— Dumnezeule, Iuri, îți dai seama că în sticluța aia avem poate ultima sămânță de altă specie terestră inteligentă?

— Sau un dar biotehnologic din partea extratereștrilor, mai degrabă! insistă el, la fel de surescitat.

Se îmbrățișară fericiți, apoi priviră îngrijorați spre ușă; dar nu se auzi nimic, erau tot singuri. Borisova se aplecă spre el și-i șopti la ureche:

— Trebuie s-o ascundem, știi ce decizie ar lua dobitocii de la Partid! Ce ne facem acum, Iuri? Ce facem?

Marilov își dădu jos haina, i-o puse pe umeri femeii zgribulite și o așeză blând pe scaun. Luă recipientul frigorific, îl strecură grijuliu înapoi în servietă, apoi scoase de acolo o sticluță nedesfăcută de coniac și i-o arătă zâmbind larg:

— Ce facem acum, frumoasă Katia? Așa cum ți-am promis, iar de data asta nu mai scapi, blondinco, acum stăm în frig și bem coniac…

Piraţii din Singapore
JEAN de LA HIRE

Foiletoanele de altădată

JEAN DE LA HIRE

PIRAȚII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)
Traducere din limba franceză de ŞTEFAN SOCRATE
Editura DANUBIU, Bucureşti-1943

EPISODUL V

PARTEA A TREIA

CAP. I
GROAZNICA DEŞTEPTARE

Un bâzâit ciudat se auzea în cabina strâmtă, prin al cărei ochi de geam pătrundeau vertical razele arzătoare ale soarelui. În semi-somnolența sa, lui Pierre Couvert i se părea ca se afla pe o plajă. La picioarele lui valurile se spărgeau clipocind, unul câte unul, şoptindu-i un nu ştiu ce, confidențial. Un aer umed îi mângâia fața.

Dar deodată armonia divină se transformă într-un muget, care-i umplu urechile.

Valurile, devenite furioase, se umflară şi se năpustiră asupra lui.

Înspăimântat, deschise ochii, întinse brațul şi-l lăsă să cadă într-un lichid a cărui răceală îl trezi.

— Josette? Dormi, scumpa mea?

Cum nimeni nu-i răspunse, Pierre se ridică, privi în jurul lui şi scoase un strigăt de groază. Camera era plină de apa, care năvălea din culoar.

— Ne scufundăm, striga *el.* Josette! Josette! Unde eşti?

Înspăimântat, se dezbrăcă şi se cufundă în apa care transformase cabina într-un bazin, căutând pe podele, întocmai ca un pescuitor de perle corpul soției sale.

Înotător fără pereche, fostul marinar se convinse repede că Josette nu se afla acolo.

Această constatare, deşi îmbucurătoare, îl cufundă într-o mirare nespusă.

Îşi amintea că se culcase alături de soția sa. Ce se întâmplase între timp?

— Ah! strigă el deodată. Îmi amintesc! Malaezul acela care a năvălit în cabina, unde vegheam din ordinul lui Jean. Acela s-o fi răpit pe Josette? Dar nu! Am tras asupra lui. A căzut, şi un altul, pe care nu-l auzisem venind, m-a doborât, dumnezeule! Am fost atacaţi de piraţi? Dar unde-i soţia mea?

Din nou strigă, dar nu primi nici un răspuns.

În jurul lui apa se ridica pe nesimţite. În câteva minute va fi atins plafonul cabinei.

Hotărât, Pierre se aruncă în apă pentru a doua oară şi înotă până la scara ce dădea pe punte.

Atunci dezastrul îi apăru în toată grozăvia.

Albatrosul era pierdut, întreg tribordul era inundat şi marea se urca mereu spre partea superioară a yachtului.

Printr-o minune, datorită lipsei de vânt şi de valuri, pasarela şi cabina T.F.F. nu fuseseră încă atinse de apă.

— Hei, Jean, ne scufundăm, la bărci… la bărci! strigă el.

Dar nimeni nu-i răspunse şi el se cutremură gândindu-se că dl. Le Francois şi ai săi se salvaseră crezându-l înecat în fundul cabinei sale.

Atunci se căţără, cu greu pe pasarelă, unde se mai afla o barcă de salvare.

Ajuns în faţa postului T.F.F. aruncă o privire în jurul lui. Era aproape amiaza. Marea se calmase.

În depărtare, se zărea plaja în faţa căreia Albatrosul ancorase în ajun.

O inspecţie rapidă îl convinse că clipele vasului erau numărate şi că în cel mult într-un ceas corabia va fi în fundul mării.

Trebuia să fugă repede şi cât mai departe de periculosul vârtej pe care-l va produce yachtul scufundându-se. Se îndreptă spre barca de salvare, trecând prin faţa uşii deschise a postului T.F.F.

În clipa aceia, un geamăt slab se auzi, şi Pierre se opri speriat. Cineva, un duşman sau un marinar, era acolo, rănit poate, cerând ajutor.

Din nou se auzi gemutul. Călăuzit de el, Pierre trecu pragul şi zări într-un colţ o masă informă ce se mişca. Doi ochi, pe care îi cunoştea bine, scânteiau într-o faţă plină de sânge.

— Jean! strigă el. Tu? Rănit?

Îngenunche lângă prietenul său şi văzu că acesta era strâns legat într-un hamac şi nu putea face o mişcare.

O sârmă era trecută prin gura captivului ca un frâu de cal şi îl împiedeca să scoată un sunet articulat.

Soţul Josettei scoase cuţitul şi taie legăturile. Din fericire rănile acestuia erau doar simple zgârieturi.

— Era şi vremea! oftă Jean uşurat. Mulţumesc, Pierre. Ah, mizerabilii! Unde sunt?

— De cine vorbeşti?

— De malaezii care au atacat yachtul… N-ai auzit strigătele căpitanului? Şi focurile de revolver? Eu am fost surprins în hamac. Când m-am trezit era prea târziu. Am fost legat de mai mulţi oameni, care mă aruncară apoi într-un colţ, sperând că mă voi scufunda odată cu vasul. Am fost învinşi, nu-i aşa?

— Din nenorocire, da!

— Şi prietenii noştri? Soţia ta? Jacqueline?

La aceste întrebări, un val de lacrimi ţâşni din ochi lui Pierre.

— Nu ştiu nimic... nimic... Adineauri m-am trezit din leşinul provocat de o lovitură în cap. N-am văzut nimic... şi nu mai e nimeni pe bord, afară de noi doi.

Jean se repezi în prag şi privi la întinderea dezastrului, în timp ce prietenul său suspina gândindu-se la nenorocita sa Josette.

— Sărmana micuţă, ce i-or fi făcut? Au ucis-o? Au înecat-o? Aş vrea mai curând s-o ştiu moartă, decât în mâinile lor.

— Ai căutat bine? Eşti sigur că suntem singuri pe bord?

— Sunt sigur. Calele, maşina, cabinele sunt pline de apă. Într-o jumătate de oră ne vom scufunda şi noi cu Albatrosul, dacă nu reuşim să lansăm barca de salvare.

— Dar n-am putea oare să mai căutăm?

— Imposibil. Ne ducem la fund. De altfel se poate ca toţi cei care au scăpat să fi fost luaţi prizonieri de piraţi.

— Ce? Jacqueline, Le Francois, Josette, în mâinile acestor ticăloşi? Ah! De ce nu l-am sugrumat pe Rahu? Dacă aş fi fost sigur de nevinovăţia d-lui Le Francois! Dar acum răul e făcut. Să fugim cât mai repede.

— Încă nu, răspunse Pierre. Ai uitat că suntem aici în calitate de telegrafişti? Mai avem o datorie de îndeplinit. Trebuie să semnalăm naufragiul, să cerem ajutoare, să ne punem în legătură cu lumea civilizată.

— Ai dreptate, răspunse Jean, îndreptându-se spre aparatul de radio, la picioarele căruia, apa începea să se ridice. Maşina era stinsă, deci dinamul nu mai funcţiona, dar mai aveau acumulatoarele de rezervă.

— Să ne grăbim, spuse Jean.

Cu repeziciune, unindu-şi braţele şi priceperea, cei doi marinari stabiliră contactele, puseră firele suplimentare, privind întrebători galvanometrul.

În apă, până la genunchii, uitând primejdia, se mişcau prin camera strâmtă, având doar un singur gând: Să-şi facă datoria.

— Repede, repede, spunea Jean. Eşti gata?

— Aşteaptă... gata... s-a făcut. Dă-i drumul!

Şi fostul *cartier-maestru* apucă manipulatorul, lansând în spaţiu chemarea, care mai curând sau mai târziu, avea să aducă salvatorii.

— S.O.S. – S.O.S. – S.O.S.

Din fericire aparatul funcţiona de minune, dar în timp ce Pierre era aplecat peste galvanometru şi Jean lansa chemarea, din profunzimile vasului se auzeau trosnind uşile, spărgându-se lemnăria, rostogolindu-se coletele şi mobilierul, Yachtul se înclina din ce în ce înspre tribord, iar operatorul aşezat la masa lui, avea acum apa până la brâu.

Dintr-o clipă într-alta cei doi operatori se puteau scufunda în abis, împreună cu cele câteva scânduri ce-i mai susţineau. Uitaseră complet de primejdie. Fără încetare, se schimbau la manipulator, lansând chemarea:

— S.O.S. – S.O.S. – S.O.S.

Aşteptând răspunsul primului post care ar fi prins-o.

— Nu răspund! făcu Pierre descurajat.

— Hai, curaj! Gândeşte-te la Josette! Cine-ţi spune că n-o vei mai revedea? Crezi că eu nu sufăr ca şi tine? Eu vreau s-o regăsesc pe Jacqueline... Mai odihneşte-te!

Şi Jean reluă manipulatorul pe care, în curând, apa avea să-l amuţească.

Şi din nou chemarea de ajutor se răspândi în eter:

— S.O.S. – S.O.S. – S.O.S.

Deodată Pierre scoase un urlet de bucurie. În casca metalică, urechile sale prinseră un târâit uşor, anunţând răspunsul pe care-l aşteptau.

— Atenţie! striga el. Iată-i!

— Cine?

— Francezi... Saigon, cred.

— Dă-mi casca.

— Grăbeşte-te. Instalaţia e inundata.

Dar *cartier-maestrul* încetase apelurile şi transmitea telegrama:

«Yachtul *Albatros* către Poliţia Saigon».

«*Albatrosul*, aparţinând d-lui Le Francois naufragiat, coasta nord-est Malacca. Cere urgent ajutor».

«Auzit. Înţeles!» răspunse depărtatul corespondent.

Era şi vremea.

Apa se urcase deasupra mesei şi numai cu mare greutate cei doi tineri izbutiră să iasă din cabină şi să se urce pe dunetă.

Intrară în barcă şi începură s-o dezlege. Sub ei, la trei metri, întreaga mare se prăvălea în vasul ce gemea ca un monstru în agonie.

— Taie totul! strică Jean, care pusese mâna pe vâsle. Dintr-o lovitură, Pierre tăie ultima legătură şi barca căzu împroşcând spumă.

— Spre larg. Repede! strigă din nou Jean. Înţelegând ca salvare lor consta numai în vigoarea braţelor şi în repeziciunea cu care se vor depărta. Cei doi marinari, aplecaţi peste vâsle, începură să lopăteze disperaţi, fără să le pese încotro se îndreptau, neavând alt ţel decât de a pune o distanţă cât mai mare între ei şi vas.

— Mai repede! Mai repede! strigă deodată Pierre.

La vreo şaizeci de metri, epava yachtului dispărea în valuri.

Era sfârşitul. În câteva secunde vasul se va scufunda complet.

Vâsleau disperaţi. Spuma zbura în toate părţile. Barca se umplu pe jumătate cu apă.

Dar distanţa se mărea din ce în ce şi când epava dispăru complet sub apă. Naufragiaţii avură satisfacţia să constate că se aflau în afara vârtejului ucigător.

— Am scăpat! murmură Pierre, ştergându-şi sudoarea care-i inunda fruntea.

Jean nu-i răspunse imediat.

Cu privirile fixate pe locul, acum calm, în care se scufundase Albatrosul, el revedea în gând pe toţi cei care trăiseră în strâmtele dar luxoasele cabine şi-n care el însuşi cunoscuse dragostea, teama, frica. Se întreba dacă prietenul său nu se înşelase afirmându-i că acele cabine erau goale.

— Eşti sigur, nu-i aşa, că nici Josette, nici Jacqueline, nici Le Francois n-au rămas acolo?

— Nu ştiu, gemu Pierre. Vasul era plin de apă...

— Taci... taci, te rog... nesiguranța asta mă sfâşie inima! Cum aş putea să ştiu?

Jean Pelouan plecă capul şi câteva, minute nu se auzi decât bătaia repezită a inimilor lor, la care se amesteca uşorul clipocit al valurilor ce se spărgeau de barcă.

În vremea asta, o adiere uşoară îi împingea spre coastă.

În depărtare, pe imensa întindere a apelor, două sau trei fumuri. Subțiri ca firele de păianjen, se ridicau spre cerul din aur, punctat de roşeața soarelui ce apunea.

Erau singuri cu gândurile, cu amintirile şi regretele lor, Aproape mecanic, preluară vâslele pentru a ajunge coasta înainte de căderea nopții.

— Suntem departe de Saigon? întrebă Pierre.

— Nu ştiu, răspunse prietenul său, dar nu cred că ajutoarele vor sosi mai curând de mâine.

— Ce noroc că postul de T. F. F. a funcționat!

— De! Un noroc pe care-l voi blestema toată viața dacă vom fi singurii supraviețuitori, mârâi Jean.

Se îndreptară spre o masă întunecată ce păta nisipul şi pe care o luară drept o epavă. Acostară lângă ceea ce era rămăşițele unei jonci şi o ocoliră spre a privi în interior.

Dar abia depăşiseră epava, că aceeaşi exclamație de groază le scăpă: Jonca era culcată pe o coastă, iar pe punte, largi pete roşii...

Erau cadavre.

Vreo douăsprezece stârvuri aruncate claie peste grămadă.

Toate corpurile erau îmbrăcate cu sarongul şi turbanul malaez iar sângele care le acoperea forma un fel de crustă ce le învelea ca un lințoliu.

Toții aceşti oameni nu aveau răni vizibile, ceea ce lăsa să se presupună că fuseseră ucişi cu gloanțe.

— E oribil! şopti Jean Pelouan.

— Probabil victimele luptei, răspunse Pierre.

Apoi rămaseră nemişcați, pierduți într-o dureroasă contemplație.

În jurul lor ziua era pe sfârşite. În câteva clipe soarele va apune încetişor, şi noaptea se va lăsa indiferentă asupra tabloului acesta lugubru.

Deodată, în tăcerea înconjurătoare, un zgomot uşor se auzi, asemeni foşnetului vântului în frânghiile unui vas.

Cei doi oameni se priviră mirați, apoi încordară auzul.

Zgomotul se auzi mai distinct; era un suspin omenesc, probabil horcăitul de agonie al unuia din nenorociții din joncă.

Pierre şi Jean se apropiată de cadavre, se aplecară deasupra lor, examinând pe cei mai apropiați.

Din mijlocul amestecului de corpuri malaeze, un cap ieşea, îndurerat, însângerat, cu fața palidă şi chinuită, dar cu ochii plini încă de viață.

— Priveşte! Priveşte... bâlbâi Jean. S-ar spune că este...

— Căpitanul, nu-i aşa. Într-adevăr el este, sărmanul Bernard Rimbert, răspunse Pierre. Dar nu e mort. La lucru, Jean... Poate vom afla ceva prin intermediul lui.

Depărtară cadavrele acoperite de sânge, care aruncate unul peste altul, ameninţau să înăbuşe pe rănitul ce se zărea în fundul joncii şi a cărui faţă era contractată.

— Să ne grăbim! repetă Jean. Nenorocitul poate să moară înainte de a ajunge la el.

În curând, putură zări corpul gras al lui Rimbert şi li se păru că acesta răsufla mai uşor.

— Curaj, căpitane! strigă Pierre, curaj! Iată-te salvat.

Un bolborosit incoerent ieşi din gura căpitanului.

Dar ochii săi priveau cu recunoştinţă spre cei doi salvatori pe care, fără îndoială îi recunoştea, căci colţurile buzelor i se mişcară într-o încercare de zâmbet.

Încetişor, cu precauţii, cei doi prieteni îl ridicară, unul de subţioară, altul de picioare şi-l scoaseră din oribilul pat de cadavre.

După cinci minute, Bernard Rimbert era întins la umbra unui arbore, spălat, curăţat, pansat provizoriu şi adormit sub paza celor doi naufragiaţii.

Resursele de care dispuneau ei erau foarte restrânse şi febra căpitanului nu putu fi combătută decât cu câteva picături de apă limpede.

Din fericire, cu toată aparenţa contrarie, se părea că bătrânul căpitan nu era rănit mortal şi că după câteva ore de repaus şi după dispariţia febrei, vor putea afla ceva de la el.

Nefiind în stare să doarmă, cei doi tineri se instalară pe nisip, lângă rănit, cu privirile pierdute în depărtare.

A doua zi, dimineaţa, puţin după răsăritul soarelui, Jean care era lângă rănit, strigă:

— Pierre! Pierre! Vino repede, vrea să vorbească. Soţul Josette; alergă lângă el şi ambii, aplecaţi deasupra lui Rimbert se străduiau să ghicească sensul cuvintelor bâlbâite de bătrânul marinar.

În curând căpitanul putu să articuleze câteva cuvinte:

— Domnule Pelouan!... D-ta, Couvert! Mulţumesc!

— Vei scăpa, căpitane. Rănile d-tale sunt uşoare, dar ai pierdut mult sânge, spuse Jean.

— Curaj, adaugă Pierre. Vorbeşte, dacă poţi. Noi te ascultam.

Bătrânel lup de mare, făcu o nouă sforţare şi reuşi să îngâne:

— Călătorii... dl. Le Francois... unde sunt?

— Dispăruţi, răspunse fostul *cartier-maestru*. Ne poţi spune ce s-a petrecut pe bord?

— Un atac al diavolilor malaezi... Doborât, alunecat pe punte până la blestemata asta de joncă. Aceste cadavre fură îngrămădite peste mine.

— Dar călătorii?

— Am putut vedea în partea dinainte a joncii pe dl. Le Francois, d-na Couvert şi d-ra Jacqueline... am înţeles că erau luaţi prizonieri.

La aceste cuvinte Jean şi Pierre se priviră în tăcere, apoi primul insistă:

— Este sigur că dl. Le Francois era considerat de aceşti oameni, drept un prizonier?

— Da. Dar figura lui era ciudată, iar privirile-i aveau aceeaşi fixitate ca în ziua

când mi-a dat ordin să ancorez lângă coastă.

— Şi d-na Couvert? Jacqueline?

— Captive şi ele, dar pe jumătate moarte de spaimă... Am avut impresia că nici una nu-şi dădea seama de ce se întâmpla. Sunt sigur că nici n-au văzut cadavrele pe care învingătorii le azvârleau în joncă.

— Erau rănite? întrebă Pierre.

— Nu! fu răspunsul, după care căpitanul începu să tuşească, apoi să sughiţă, ceea ce-l făcu să scuipe o gură de sânge.

Îngrijoraţi, cei de prieteni, îi dădură să bea, apoi îl aşezară astfel ca să-i uşureze respiraţia.

După o pauză de un sfert de ceas, Rimbert deschise din nou ochii.

— Crezi că le-au ucis? şopti Jean, cu vocea sugrumată.

— Nu... nu cred, ar fi făcut-o pe loc. Când jonca a eşuat, am văzut că le debarcau... ca şi pe dl. Le Francois. Toţi trei erau adormiţi... sau leşinaţi... nu ştiu... L-au dus... şi rămăsei singur, aici... sufocându-mă, dar păzindu-mă să nu ţip. Căci m-ar fi omorât bandiţii.

— Şi Jacques Rouvier, Robert Beliu?

— Morţi ambii. Luptându-se sub ochii mei. Pe mine întâmplarea m-a salvat.

— Ca şi pe noi.

Pentru a doua oară, căpitanul se opri spre a-şi recăpăta puterile, în timp ce Pierre şi Jean, îngenunchiaţi la picioarele lui suspinau încetişor.

Tăcerea se prelungi multă vreme, până când, rănitul simţindu-se mai bine fu primul care luă cuvântul pentru a insufla curaj salvatorilor săi:

— De ce sa plângeţi dacă ele mai trăiesc încă.

— Cine ştie? făcu Pierre.

— Sunt sigur. Cine vă spune că răpitorii nu speră să obţină o răscumpărare?

— În acest caz, de ce au încercat s-o otrăvească pe Jacqueline? Şi de ce au căutat, suprimându-ne pe toţi şi scufundând Albatrosul, să nu lase nicio urmă?

— Au otrăvit-o pe Jacqueline: se miră Rimbert.

— D-ta nu ştii ce s-a petrecut pe bord, cu mult înainte de lupta la care ai luat parte?

În câteva fraze scurte, Jean îi povesti ciudatele întâmplări petrecute pe bord şi când termină, bătrânul lup de mare fu nevoit să admită că situaţia era cu mult mai gravă decât crezuse.

În această clipă, Pierre strigă cu o voce înspăimântată:

— Dar de ce au luat o şi pe soţia mea? Ce plată puteau aştepta de la mine, care nu am nimic? Şi dacă e vorba de o răzbunare sau de o crimă îndreptată contra fiicei d-lui Le Francois, de ce au răpit-o şi pe Josette, odată cu Jacqueline?

O nouă tăcere urmă acestor cuvinte, cărora nici Jean nici Rimbert nu le puteau răspunde altfel decât emiţând noii supoziţii.

— De băut! şopti cu greutate rănitul.

I se dădu apă. Apoi reluară convorbirea.

Era evident că cei trei naufragiaţi nu puteau rezolva întrebările ce li se puneau. Cu toată supravegherea neîncetată ce o exercitase în jurul tinerii fete, Jean trebui să-şi mărturisească ca nu era mai bine informat ca cei doi prieteni

ai săi.

Cel mult, putea să admită sugestia căpitanului, că dl. Le Francois trebuia considerat ca un responsabil, un nebun, un halucinat.

Rănitul, care prinsese puteri, se arăta dispus să continue discuţia.

— După părerea mea, spuse el, răpirea d-nei Couvert se datorează unei confuzii. Oamenii lui Rahu trebuie să fi primit de la şeful lor ordinul de a răpi pe fiica d-lui Le Francois şi e probabil că mai mulţi dintre ei fură trimişi în căutarea ei. Primul care pătrunse în cabina d-nei Couvert, o luă pe tânăra femeie drept Jacqueline şi se repezi la ea după ce îi doborâse soţul cu ajutorul tovarăşilor. În acest timp, o altă echipă o descoperea pe adevărata Jacqueline şi o aducea la joncă. Asta-i părerea mea.

— Dacă-i aşa, reluă Pierre, Josette poate fi suprimată, căci nu văd de ce Rahu s-ar fi încărcat cu încă o prizonieră, care nu-i putea aduce niciun folos…

— Iartă-mă, răspunse căpitanul, n-aş vrea să-ţi măresc durerea. Dar poate nu ştii că malaezii sunt mahomedani şi ca atare…

— Ca atare? Sunt poligami, sărmanul meu prieten. Iată de ce Rahu, cu siguranţă, nu ţi-a ucis soţia. O va păstra pentru el, sau o va da unuia din favoriţii lui…

— Destul! Destul! Taci! horcăi Pierre, a cărui faţă devenise mai albă ca varul.

— Linişteşte-te, prietene, îi spuse Jean, acestea nu sunt decât supoziţii.

— Dar care mâine pot deveni realităţi, suspină Pierre. De astă dată nimeni nu mai găsi ce să-i riposteze, căci gândul tuturor fusese exprimat în această frază.

Între timp, ziua înaintase şi soarele pusese stăpânire pe imperiul său.

La trei sute de metri de locul unde se găseau cei trei, cadavrele malaezilor se descompuneau încetişor, asaltate de o armată de crabi. În câteva zile chiar jonca, uscată şi dislocată de razele arzătoare va dispare cu încetul în nisip.

În clipa aceea un bâzâit, mai întâi depărtat, apoi din ce în ce mai apropiat, izbucni în tăcerea apăsătoare. Miraţi, cei trei naufragiaţi tresăriră şi priviră în depărtare cerul.

Spre sud, la câţiva kilometri, trei puncte negre înaintau cu repeziciune de-a lungul coastei îndreptându-se spre nord.

— Avioane! strigă Jean.

— Da, confirmă Pierre, e ajutorul trimis din Saigon. Din nefericire prea târziu?

Pronunţând aceste cuvinte descurajate, Pierre îşi urmă totuşi prietenul care fugea spre ţărm. Făcând semne pentru a atrage atenţia aviatorilor. Pierre îl imită şi după câteva clipe avură satisfacţia să vadă aparatele picând drept spre el, descriind un cerc, coborând în spirală şi amerizând la câţiva metri de plaje.

— Ne aduc hrană şi arme, vorbi Jean.

— Hrană, mai merge, mormăi prietenul său, dar la ce ne servesc armele?

— Sărmanul meu prieten, zise Jean, bătându-l pe umeri, durerea te-a schimbat. De ce nu vrei să speri? Eu nu m-am resemnat. N-ai nici o speranţă că-ţi vei revedea soţia şi prietenii? Cât despre mine, sunt hotărât să-i urmăresc pe răpitori până la capătul pământului.

— Mulţumesc! zise Pierre, strângându-i mâna. Vom merge împreună.

Între timp cele trei avioane ancorară şi din fiecare mai mulţi oameni săriră în

apă înaintând spre naufragiaţi.

Cel care era în frunte şi părea şeful lor se opri, bătu călcâiele şi salută milităreşte.

— Locotenentul Robert Valere, de la baza aeriană din Saigon. Caut yachtul Albatrosul, aparţinând d-lui Le Francois, din Saigon.

— Nu-l vei mai găsi, domnule locotenent, răspunse Jean. S-a scufundat ieri. Prietenul meu Pierre Couvert, căpitanul Bernard Rimbert, care zace rănit sub arborele acela şi eu, Jean Pelouan suntem singuri supravieţuitori ai catastrofei.

— Şi dl. Le Francois? întrebă ofiţerul.

— Şeful poliţiei, împreună cu fiica lui şi cu soţia prietenului meu, au fost duşi în interior de malaezii care au atacat vasul.

— Piraţi?

— Probabil. În orice caz, e dovedit că dispăruţii au fost victimele unui complot, ale cărui detalii vi le voi spune dacă ne însoţiţi lângă căpitanul Rimbert.

— Să mergem, făcu aviatorul.

După un sfert de oră era informat de tot ce se întâmplase pe bord înaintea naufragiului şi fostul comandant îi povesti lupta ce o susţinuse contra oamenilor lui Rahu.

Când căpitanul îşi sfârşi povestirea, Valere se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nimic nu-i încă pierdut, domnilor. Trebuie să urmărim şi să prindem pe răpitori. Pentru asta, ajutoarele noastre ne vor fi de folos.

— Suntem, aici. În partea cea mai strâmtă a istmului? întrebă Jean.

— Da. Districtul Saigon, patria celebrului Luang-Singh, care a fost executat acum trei ani. N-aş fi mirat dacă Le Francois a căzut victima răzbunării urmaşilor acestui bandit. La acea epocă, regiunea a fost curăţată de trupele noastre, până la coasta de Est. Dacă este vreun sat pe aci, nu poate fi locuit decât de familiile dizidenţilor sau piraţilor. Va trebui deci să fie distrus.

— Aveţi arme?

— Da. Fiecare aparat are un echipaj de trei oameni şi poartă opt bombe, două mitraliere şi şase carabine, cu muniţiile lor.

— Bravo! strigă Jean Când plecăm?

— Chiar acum. Voi debarca aici doi oameni, cu hrană şi medicamente, pentru a îngriji de căpitanul Rimbert în timpul lipsei noastre. Cât despre dv. domnilor vă ofer un loc pe bordul a două din avioane, unde veţi înlocui pe cei doi infirmieri debarcaţi.

Cei doi tineri se repeziră la ofiţer şi-i strânseră mâna cu o putere care traducea elocvent sentimentele lor.

— Mulţumesc, domnule, bâlbâi Pierre dacă reuşim s-o salvăm pe sărmana mea Josette, îţi voi fi recunoscător toată viaţa.

— Iertaţi-mă, făcu Valere, nu-mi fac decât datoria. Are multa importanţă, domnule locotenent, spuse Jean, căci vă riscaţi viaţa alături de noi şi pentru noii. O strângere de mână, e puţin lucru.

Tot vorbind, cei trei oameni reveniră spre ţărm, unde aviatorul dădu ordinele necesare.

Imediat doi soldaţi săriră în apă şi se duseră sub arborele, unde Bernard

Rimbert nu înceta să-şi blesteme rănile şi soarta care-l condamna la inacțiune.

La amiază, totul era gata. Jean, Pierre şi ofițerul veniră să-şi ia rămas bun de la bătrânul lup de mare, care-i privi depărtându-se cu lacrimile în ochi. După un sfert de ceas cele trei avioane dispăreau.

Va urma…

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 14

SHAITAIN: "Unde te găseşti acum ?"
PUSTNICUL: "Aici e doar om şi Shai-Hulud."
SHAITAIN: "Dar trecutul şi viitorul ?"
PUSTNICUL: "Se întâlnesc aşa ca şi noi acum, pe nisipurile deşertului."
SHAITAIN: "Ce spune vocea deşertului acum ?"
PUSTNICUL: "Că Timpul şi Observatorul trebuie să stea nemişcați unul față de celălalt. Asta şi numai asta."
SHAITAIN: "Dar Celelalte Voci ?"
PUSTNICUL: "Toate se adăpostesc de vânturile furtunii de nisip."
SHAITAIN: "Nu eşti tu altceva decât apă ?"
PUSTNICUL: "Nu este Shai-Hulud focul Soarelui ?"
SHAITAIN: "Ce acțiune vei adopta ?"
PUSTNICUL: "Aşteptarea."
SHAITAIN: "Atunci viermele de nisip te va consuma."

- Apocrifa Pustnicului.

Tunetul navelor apropiate deveni mai puternic. Teg număra cu voce tare ca să facă numărul lor cunoscut.

”Două, trei nave... Scytale, trebuie să fim înarmați dacă vrem să salvăm vreuna din viețile noastre.” Scytale făcu un gest scurt cu mâna către gărzile lui. Câteva momente mai târziu, mai mulți hibrizi de război se întoarseră cu plasm-arme, iar Teg arătă poziții diferiților oameni. Sunetul armelor cu energie descărcându-se se puteau auzi în afara Centrului Neo Tleilax. Două din gărzile masive ale lui Scytale păzeau singura intrare în cameră.

Duncan se gândi la Paul.

Soarta lui e în mâinile Rebeccăi şi a oamenilor pe care Teg a muncit atât de mult să-i antreneze.

Teg ordona hibrizilor de război pozițiile cheie. Se întoarse spre Duncan, ”Mai bine l-ai muta pe Scytale spre un loc mai sigur. Voi trimite vorbă oamenilor lui Rabbi că avem o problemă.” Abia apucase Duncan să se uite spre Scytale că uşile camerei se vaporizară cu ceața caracteristică a unei raze de plasmă. Când ceața se risipi, două gărzi erau căzute pe podea. Raze de plasmă străpungeau ceața din afară. Duncan îl apucă pe Scytale de braț şi-l smuci spre o uşă din spatele camerei.

Teg se grăbi în spatele consolei de comunicații, pe care Scytale o folosea să monitorizeze camerele de producție axlotl, ca şi pentru a comunica cu diferiții Maeştri de pe solul Dunei. Teg privi cum mai mulți hibrizi de război fură pulverizați de focuri de plasmă venind din afară. La comanda lui, răspunseră cu foc.

”Voi trei, retragerea cu mine! Ceilalți, răspundeți cu foc până ajung oamenii mei! Avem nevoie de mai mulți oameni.” Mirosul arsurii de plasmă îi ajunse în nări pe când se lansa în acțiune.

Teg acoperi retragerea a trei gărzi personale ale lui Scytale şi apoi se îndreptă spre aceeaşi uşă prin care trecuse Duncan. Chiar înainte de a intra prinse o imagine a inamicului care avansa în Centru.

Cei cu Multe Fețe! Nu Maeştri Dansatori Față! Nici măcar pe departe umani, aceşti monştri. Cum au găsit calea aici? Trebuie să fi descoperit criptarea plierii spațiului.

Duncan şi Scytale fugiră prin mai multe holuri care duceau la laboratoarele axlotl. Scytale se zbătu în strânsoarea lui Duncan.

”Vor distruge toată munca noastră. Am reuşit noi permutări ale celulelor ghola, nu pot lăsa în urmă această muncă.” Zece ani de amestec ghola vor fi pierduți azi.

Duncan îl ținu ferm pe Scytale. Fugiră după un colț ce ducea după zidurile albe ale camerelor axlotl, doar ca să descopere mai mulți Cei Cu Multe Fețe.

Trebuie să fi găsit o a doua intrare!

Mai multe creaturi vag umanoide blocau capătul holului lung şi steril. Duncan căută o cale alternativă dar nu exista nici una.

În capcană.

Apoi Cei Cu Multe Fețe executară ciudată topire care le dăduse numele din partea puținilor supraviețuitori ce trăiseră să povestească cum

evoluaseră aceşti oribili Dansatori Față. Schimbarea formei căpătă o nouă dimensiune, în timp ce figurile umanoide începură să se dizolve una în alta, formând o capcană. Curând, o rețea de carne şi membre se repezi spre ei.

Reflexele rapide ale lui Duncan îi permiseră să-l tragă şi pe Scytale înapoi, în afara razei de acțiune a zecilor de brațe încercând să-i rețină.

Unde le sunt armele? Vor să ne captureze în viață.

Duncan trase în multicreatură cu arma lui cu plasmă, după ce se retrăsese să scape de priza lor. Fiecare descărcare făcu câteva găuri în trunchiurile centralizate.

Destul de mari ca să sar prin ele.

Creatura urlă, mai multe urlete întrepătrunse. Cu răsuflarea repezită şi inima bătându-i repede, Duncan se uită repede în urmă şi văzu că Scytale dispăruse, fugit după colț.

Nu am timp să-l iau acum.

Ignorând duhoarea groaznică, Duncan sări prin rană, ieşind pe cealaltă parte a multicreaturii. Capete se mutară în spatele ei ca să găsească prada pierdută, dar era prea târziu.

Multicreatura era inertă în spatele lui. O explozie răsună din camerele axlotl.

Oricât aş regreta, trebuie să ajung la Bătrânul Maestru Tleilaxu înaintea acestor chestii.

Duncan fugi înapoi, în direcția exploziei. Teg era încă lângă intrarea camerei principale, mai mulți hibrizi de război trăgând focuri spre pătrunderea inițială.

”Nu avansează prea puternic. Cred că asta ar putea să fi fost o distragere.” Atunci auziră a doua explozie. Duncan şi Teg fugiră pe hol în direcția celei de a doua explozii. Acolo, Scytale fusese învăluit într-o multicreatură similară primei, o cuşcă de membre şi mâini alungite ce îl rețineau pe Scytale, zbătându-se în timp ce era mutat. Pe şase picioare, cu o mişcare ca un amestec de păianjen şi cal, se grăbea spre o gaură ce străpungea capătul sălii axlotl, spre exterior.

Scytale începu să țipe, dar o mână îl apucă de gură, în acelaşi timp pătrunzându-i în gură, şi-i astupă strigătele.

Teg ridică arma cu plasmă să tragă, dar multicreatura, cu o viteză de reacție uimitoare, îl expuse pe Scytale, între posibila rază de plasmă şi sine.

Dacă încercăm să ochim, ne vede mişcarea şi îl pune pe Scytale în linia de tragere.

Duncan se gândi să tragă la extremitățile sale, dar multicreatura îl mută iar pe Scytale în linia de tragere. Duncan şi Teg erau la câțiva paşi în urmă, când se repezi prin gaura din zid. Odată ieşită afară, țâşni cu viteza unui cal în galop spre navă. Înainte ca Duncan sau Teg să poată reacționa, o a doua multicreatură blocă gaura şi începu să avanseze spre ei.

Cei doi se opriră să tragă în monstru, dar dincolo de sunetul descărcărilor de plasmă şi membrele zburând ale creaturii, tunară motoarele navei. În câteva momente, a doua multicreatură era distrusă, iar Duncan şi Teg priviră cum nava decola şi dispărea din vedere.

Sunetele de focuri de plasmă se răriră pe măsură ce celelalte nave decolară. Teg comanda hibrizii de război să mențină una din multicreaturi în viață, dar gândurile lui Duncan erau la Scytale.

Probabil au avut nevoie doar de unul dintre noi. Dar unde te duc, Scytale, e o întrebare la care sper că vei putea să ne dai un răspuns.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER
06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL VII

CAPITOLUL 14

Vineri, 13 martie

Puntea de comandă/centrul de atac
PLARB rusesc *Leninskiy Nesolashimyy Pravda*

Căpitanul de rangul întâi Anatoli Chelyag era furios.

— Idioților! Ar trebui să vă împușc pentru isprava asta! Pentru grosolană și iresponsabilă distrugere a proprietății statului!

Cei opt marinari ce stăteau aliniați în sala de mese a lui *Pravda*, se uitau pe furiș unul la altul, fiecare așteptând ca un altul să-iasă din front și să-și asume vina.

— Plecați de aici! i a concediat Chelyag. Am să mă ocup de voi când voi avea timp!

Marinarii s-au retras imediat, dar Chelyag avea sentimentul că nu i-a impresionat mai deloc. Atât timp cât vina pentru accident era comună inclusiv a lui, trebuia să admită – devenea practic imposibil să-i faci pe subordonați să accepte responsabilitatea propriilor acțiuni.

Era – se gândea Chelyag – unul dintre neajunsurile sistemului sovietic, deși nu ar fi recunoscut asta în fața nimănui.

Membrii echipajelor de pe submarinele rusești erau mai mult desemnați, decât voluntari, și aveau tendința de a da dovadă de indiferență. Greșelile deveneau inevitabile, în special când oamenii erau stresați.

Dar era oare posibil ca cel mai modern, cel mai sofisticat instrument de atac al Rusiei să fie handicapat de o simplă parâmă lungă de treizeci de metri și groasă de zece centimetri?

Cele două mari submarine cu rachete balistice Typhoon, al său, *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda* – și al căpitanului de rangul unu Dobrynin *Slavnyy, Oktyabrskaya Revolutsita* – fuseseră amarate unul lângă altul în danele subterane, gata să-iasă în larg, așteptând doar ordinul amiralului Kalinin pentru a începe executarea Operațiunii *Derzkiy Plamya*. Fără linii de comunicație terestre cu Kandalaksha, marea cavernă era izolată de lumea exterioară. Chelyag habar nu avea dacă Operația *Ognevoy* s-a desfășurat așa cum fusese planificată, sau dacă portavioanele americane au fost sau nu distruse sau avariate, dacă avioanele ASW și submarinele americane îl așteptau sau nu în zona Golfului Kola.

La ora 0740 a sosit ordinul. Avioanele americane și neo-sovietice sau angajat în luptă deasupra Mării Barents, lângă Capul Nord; portavioanele yankee urmau să fie în curând copleșite de valurile de avioane și rachete rusești.

Pravda și *Revolutsita* trebuiau să părăsească imediat adăpostul, să se deplaseze la nord de Golful Kola către *bastionul* strategic desemnat – sub banchiza arctică – și să aștepte ordinele finale prin sistemul ELF de la Kandalaksha.

Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita a ieșit din doc aproape imediat, iar parâmele de amarare de la prova și pupa unduiau în valuri pe măsură ce marele submarin trecea pe lângă *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda.*

Chelyag a dat comanda de desprindere pentru propriile parâme.

— Mola[1] pupa! Mișcați-vă! Vreți ca *Revolutsita* să ne arate fundul când o să ne conducă prin canal?

Era o practică obișnuită ca în timpul exercițiilor navale să se confrunte echipajele unul împotriva altuia, într-o competiție amicală, pentru a le obișnui să acționeze sub presiune și pentru a întări camaraderia și spiritul de echipă printre marinari. Echipa de la pupa a

[1] Dezleagă parâma de la…

semnalat „mola” deși manevra încă nu era executată complet. Unul din oamenii care ținea parâma a alunecat în apă între submarin și dană, trăgând o după el.

Fără să știe că oamenii săi de la pupa făcuseră o *scurtătură* neregulamentară la procedura navală corectă, Chelyag, aflat la postul de comandă de sus din *turn,* a ordonat *un sfert înainte* la ambele motoare. *Pravda* a înaintat încet, îndepărtându-se de zidul danei…

…și atunci parâma pupa s-a înfășurat în jurul elicei de la babord și s-a fixat strâns în jurul axului. Chelyag a simțit schimbarea în vibrațiile transmise prin metalul punții… și apoi *Pravda* s-a răsucit către dană, propulsat acum doar de elicea din tribord.

Chelyag a dat comanda „Ambele motoare, STOP!”. Prea târziu. Pravda a răzuit zidul cu babordul, între prova și turn, coliziunea fiind destul de dură pentru a-l face pe Chelyag să se cramponeze de balustradă. Zidul s-a spart ca polistirenul la impact și i-a făcut pe marinarii de la manevrele de pe doc să se răspândească rapid în toate direcțiile.

Asta s-a întâmplat cu o oră în urmă, dar abia acum a sosit raportul final de avarii. Exista posibilitatea ca una dintre palele elicei de la babord să fie ușor deformată. Dacă era adevărat, era suficient ca să se producă o cavitație semnificativă. Cavitația, crearea de mici *bule* de vid în spatele elicei, care apoi se *sparg* cu un sunet distinctiv, era năpasta pentru orice submarin nuclear, care avea nevoie de absolută silențiozitate pentru a rămâne nedetectat de *vânători* în adâncurile oceanului.

Ar trebui cel puțin douăzeci și patru de ore – dacă nu chiar patruzeci și opt – pentru a curăța axul elicei și a realinia pala. Dacă pala era și avariată, ar mai fi trecut alte câteva zile pentru reparație sau înlocuire. A fost mâna lui Dumnezeu – Chelyag și o spunea către sine însuși ca ateist convins – că axul nu a fost îndoit sau rulmenții turbinei topiți. Așa ceva ar fi scos Typhoon-ul din serviciu cel puțin o lună, sau și mai mult dacă piesele de schimb soseau cu întârziere.

Între timp, *Revolutsita* era deja pe cursul cel ducea afară din golf.

Chelyag nu ardea de nerăbdare să-l informeze pe amiralul Karelin că se afla încă în port.

1230 Zulu
Flag Plot
USS Shiloh

Treptat, a fost clar că atacul s-a terminat. Cel puțin trei valuri separate de avioane rusești năvăliseră împotriva CBF american de lângă Capul Nord, în total cel puțin trei sute de aparate. O sută cincizeci rachete de diverse tipuri au fost lansate, atât de pe avioane, cât și de la bazele terestre din Peninsula Kola.

Dar CBF a supraviețuit. Învingători clari în luptă au fost americanii cu ale lor AIM-54C Phoenix și remarcabilul Phalanx CIWS care acoperea sectorul defensiv apropiat al navelor.

Tombstone considera că au trecut prin atac relativ neatinși.

Desigur, au fost și unele pierderi…

În acest timp, ședința operațională de luptă se ținea la bordul lui *Shiloh*, ce coordona întreaga CBF.

Coyote se întorsese la bordul lui *Jefferson* și se ocupa de treburile curente în *wing* ca *deputy*[2] CAG, permițându-i astfel să se întâlnească cu echipa de comandă a amiralului Tarrant. A fost adus cu unul din cele două elicoptere ale lui *Shiloh* SH 60B LAMPS III ASW, trimis special de Tarrant pentru el. Toate elicopterele lui *Jefferson* erau încă angajate în operațiuni SAR după aviatorii pierduți undeva pe mare.

Tombstone tocmai prezenta raportul privind acțiunea. Tarrant, ca totdeauna într-o uniformă imaculată, stătea în picioare lângă hartă, ascultând cu atenție. În apropiere, un alt amiral, John H. Morrisey, comandantul CBG-7, tocmai sosit de pe *Eisenhower*, se sprijinea de perete. Chel și urât ca un buldog, avea și el uniforma perfect aranjată. Placa cu baretele colorate ale decorațiilor din stânga pieptului strălucea în lumina fluorescentă ca penele unui păun.

După o dimineață lungă și foarte activă și după un zborul cu un elicopter aglomerat, Tombstone se simțea teribil de *șifonat*.

— De asemenea am început coordonarea tuturor operațiunilor aeriene cu *Eisenhower*, a continuat Tombstone. Privi spre amiralul Morrisey, care zâmbi ușor aprobând cu o înclinare a capului. Astfel, ambele Air Wing își pot împărți munca. Ambele portavioane sunt încă în stare de alarmă. Ambele mențin câte patru avioane în Alertă-5 și câte alte patru în Alertă-15.

În Alertă-5 avionul are pilotul în cockpit, gata să fie lansat în 5 minute de la primirea ordinului.

— Menținem niște CAP suplimentare, desigur. Și în orice moment, avem sus două EA-6B Prowler în zboruri de recunoaștere de a lungul coastei rusești, chiar lângă limita de douăsprezece mile marine, plus cel puțin două Hawkeye, poziționate să ne ofere AEW adânc în interiorul Peninsulei Kola.

În următoarele trei ore, nu se prefigurează nici un alt atac aerian. De fapt, nu pare că va fi vreo activitate ostilă nici din alte direcții.

Tombstone își privi scurt notițele de pe clipboard.

— Pierderi în luptă. Air Wing-20 a avut patru Tomcat, două Hornet și un Prowler. Din echipajele ce totalizează paisprezece oameni, opt au fost recuperați. Patru alte aparate au fost avariate destul de serios, dar au reușit să se întoarcă pe *Jeff* și să aterizeze. Au fost deja

[2] Înlocuitor la comandă.

parcate pe laterale pentru a elibera puntea. Nu am un raport final de la CAG de pe *Eisenhower*, dar o primă estimare arată că au pierderi trei Tomcat și un Hornet.

Își consultă notițele încă o dată.

— Asta e tot ce am pentru moment, domnule.

— Foarte bine, Stoney, a spus amiralul Tarrant. S-a îndepărtat de hartă, privind către ceilalți ofițeri din sală. Întrebări? Comentarii?

Amiralul Morrisey sa agitat puțin.

— Pierderile de avioane ale inamicului au fost… câte? O sută patruzeci, ai spus?

— Este doar o estimare, domnule amiral. Majoritatea au fost doborâte de Phoenix lansate de Tomcat, și multe nu au putut fi confirmate.

— Totuși, nu e rău… o rată de succes de 12:1.

— 9:1 dacă contabilizăm și avariatele noastre, a punctat cineva din sală.

— Yeah, dar nu știm câți ruși au fost avariați și dacă au mai reușit să se întoarcă la baze. Morrisey părea mulțumit. Aș spune că băieții noștri au înclinat balanța în favoarea celor de la Top Gun.

Pe perioada războiului din Vietnam, *kill ratio* avea o medie de două/trei avioane inamice doborâte pentru fiecare pierdere americană. Apoi Școala Navală – cunoscută mai mult sub numele de Top Gun – s-a înființat la NAS Miramar, lângă San Diego. Un curs de cinci săptămâni, aspru, istovitor, de manevre aeriene de luptă care-i puneau pe aviatorii navali în confruntări simulate împotriva celor mai buni piloți, Top Gun a schimbat pur și simplu cursul războiului aerian în Vietnam, aproape peste noapte. Imediat ce absolvenții de la Top Gun au început să zboare în misiuni de luptă – și și-au transmis cele învățate la antrenamente și camarazilor aviatori – *kill ratio* din Navy a *explodat* la 30:1.

— Un *ratio* bun în lupte este totdeauna admirabil, a răspuns Tarrant, dar nu ne ajută în această situație. Rușii – amintiți-vă – pot aduce mai multe avioane. Va trece destul timp până când vom beneficia și noi de acest lux. Altfel spus, nu ne putem permite să pierdem nici măcar un singur aparat, nici chiar dacă îl *dăm* pe cincizeci de ale inamicului.

— Trebuie să mai subliniez, domnule, a intervenit Tombstone, că începând de acum, epuizarea a devenit un factor de care trebuie să se țină seama. Unii dintre oamenii mei au zburat chiar și de câte trei ori în această dimineață. Cei mai mulți au fost pe sus de două ori. Cu un program de patrulare atât de încărcat, mă aștept ca până mâine în zori, fiecare NFO să execute cel puțin patru sau cinci ieșiri, iar asta va deveni îngrijorător foarte repede. Este valabil și pentru echipele de pe puntea de zbor, care manevrează avioanele contracronometru, realimentează, rearmează. Băieții vor cădea din picioare în curând. Epuizarea înseamnă greșeli, accidente, nefuncționalitate când echipamentele cedează sau resturi metalice se împrăștie pe punte.

— Am înțeles, a spus Tarrant. Tot ce pot să ți răspund este că vom juca așa cum ni se cântă. Alte întrebări?

— Yeah, a intervenit un *commmander* înalt, aflat lângă amiral. De ce… Sam Hill[3], o fac ăștia?

— Nu e departamentul meu, Dan, a ripostat Tombstone cu un zâmbet obosit. Aș spune că răspunsul e mai degrabă în *parohia* ta.

Commander-ul cel înalt era Daniel Sykes, CIO lui Tarrant. Era responsabilitatea lui să știe „unde și de ce" o fac rușii.

Sykes-a dat din cap.

— Până acum, pur și simplu nu avem datele necesare. Pierderile rușilor… să spunem 50% victime. Plus o sută cincizeci de rachete de croazieră, fără a mai număra și bombardierele care au fost lovite înainte de a putea lansa. Aproape toate doborâte în mare.

Doar trei rachete au trecut prin apărarea CBG, dar toate au fost distruse, se gândea Tombstone. *Blakely* doar ce s-a răsturnat și s-a și scufundat în cinci minute, împreună cu 201 dintre cei 205 marinari de la bord. Efectiv nu au avut timp să lanseze bărcile la apă, și nici elicopterele nu au avut timp să salveze decât pe cei patru, restul murind datorită hipotermiei. În CBG-ul lui *Ike*, în afară de avariile minore ale lui *Gettysburg* provocate de o rachetă antiradar, fregata *John C. Pauly* a încasat o Kingfish cu încărcătură de jumătate de tonă de explozibil, iar în CBG-14 atât DDG[4] *Truesdale*, cât și FFG *Dikinson* au fost grav schilodite. Toate trei navele erau în continuare în stare de navigabilitate, focul de la bord era sub control, răniții evacuați pe *Jefferson*, unde erau pregătiți pentru o serie de zboruri Medevac către Narvik, apoi Lakenheath, și în final, în State.

Desigur, *Dikinson* nu a fost lovit de o rachetă, dar un *friendly fire* putea fi la fel de mortal ca și unul ostil.

— Treaba este, a concluzionat Sykes, că asta a fost o aventură a dracului de costisitoare pentru ei. Nu cred că ar fi pornit o fără un motiv foarte serios.

— Interceptările radio vorbesc despre un grup rebel care a preluat controlul unor aerodromuri militare din Kola, a precizat un CIO din comandamentul lui Morrisey. Moscova pretinde că atacul a fost inițiat fie de Forțele Albastre, fie de rebelii Roșii cu sentimente antiamericane.

— E vreunul care chiar crede așa ceva? a întrebat Tarrant. Rușii ar putea încerca să-i discrediteze pe Albaștri, desigur. Dar nu văd ce speră să câștige. Până acum, au pierdut 140 de avioane de primă linie.

— Au jucat și au pierdut, a sugerat căpitanul Maxwell, șeful de Stat Major al lui Tarrant. Dacă și-au propus să scufunde chiar și numai unul dintre portavioanele noastre…

— Au fost cât p'aci s-o facă, a spus Tarrant. Dar…

Sa auzit o bătaie în ușă și un marinar secretar a băgat capul.

---

[3] Eufemism pentru *dracu*.

[4] Distrugător.

— Mă scuzați. Domnule amiral?

— Da!

— Două mesaje prioritare. FLASH URGENT.

— Dă'le'ncoace!

Tarrant luă hârtia subțire, care în mod evident abia sosise din cabina de decodificare a mesajelor de pe *Shiloh*. A citit rapid, apoi le a dat mai departe, celorlalți.

— Ar fi posibil să avem aici motivul atacului rusesc.

Tombstone a citit mesajele când au ajuns la el. Primul era o repetare a unui mesaj de pe *Galveston*, cu informații în *header* care indicau că a fost retransmis prin satelit la Washington, unde a fost recodat și retransmis către *Shiloh*. Conținutul mesajului era scurt și la obiect.

ORA: 0848 ZULU +2
CĂTRE: COCBG14
DE LA: COSSN770

PLARB TYPHOON PLECAT DIN GOLFUL KOLA ORA 0830. SSN770 ÎN URMĂRIRE. CEREM ORDINE. SHED3/ELF

TRIMITE: MONTGOMERY.

Retransmisia Washington DC – *Shiloh* durase patru ore. *Joint Chiefs* și, poate, chiar Președintele și consilierii săi, probabil că-l analizau încă, pentru că cel de al doilea mesaj, de la Comandantul Flotei din Atlantic, era și mai scurt.

ORA: 0515 ZULU5
CĂTRE: COCBG14
DE LA: COMLANT

AȘTEPTAȚI NOI ORDINE.

TRIMITE: HAMPTON

Altfel spus: *„Nu acționați până nu vi se aprobă de la Washington, sau dați de dracu'*!"

Şi, de data asta, aveau motive serioase să fie deosebit de prudenți.

Un Typhoon cu rachete balistice ieșit în larg chiar în momentul de maximă intensitate a bătăliei aeriene cu CBF. Coincidența era într-adevăr suspectă.

— Acesta cum a fost transmis? a întrebat Tombstone, arătând spre mesajul de la *Galveston*. În mod normal, submarinele se abțineau să-și asume riscul unor comunicații care le ar fi putut deconspira poziția.

Marinarul secretar, aflat încă lângă ușă, a explicat că *Galveston* și a extins-antena UHF la suprafață și a trimis un semnal pachet comprimat în format digital care permitea să ajungă la un satelit militar în mai puțin de o sutime de secundă. Exista pericolul ca semnalul să fie totuși interceptat de ruși, sau ca antena să fie localizată de radar în cele câteva secunde cât a fost la suprafață, dar, în acest caz, riscul era acceptabil.

Desigur, Montgomery nu era îngrijorat de bătălia aeriană de azi dimineață, pentru că se aflase în *tăcere radio*, rupt de lumea de la suprafață. Tot ce știa era că trebuie să se țină de coada unui PLARB rusesc și vroia să știe ce trebuie să facă cu el. Ordinele avute îi cereau să-l urmărească dacă apărea, să-l distrugă dacă se pregătea să lanseze. Nu prevedeau nimic referitor la cât trebuia să rămână ascuns, în recunoaștere. „SHED3/ELF" era o grilă timp în care Galveston putea recepționa mesaje prin frecvențe radio extrem de joase. La ora 1400 și la fiecare șase ore după asta, sub-ul se ridica până la treizeci de metri de suprafață, unde putea recepționa comunicațiile ELF.

— Mulțumesc, fiule, se adresă Tarrant marinarului secretar. Ești liber.

După ce acesta a ieșit, s-a întors cu fața spre ceilalți.

— Deci…? Opinii?

Morrisey sa încruntat.

— Este posibil ca rușii să încerce doar să scoată un avantaj din starea asta de confuzie, pentru a-și deplasa PLARB-urile departe de Polyarny. Dacă în zona aceea sunt probleme cu forțele rebele, își vor *boomer*-ele scoase repede de acolo.

— Dar așa ceva nu sa întâmplat, domnule amiral, a replicat Sykes. Toate informațiile de care dispunem indică faptul că Forțele Albastre ale lui Leonov ocupă poziții în sud.

— Totuși, unii disidenți sau rebeli…

— Ar fi incapabili să desfășoare un atac de asemenea proporții ca cel la care am fost martori dimineață, spuse Tarrant. Părerea mea este că atacul a avut scopul de a ne ține ocupați, în timp ce ei își mută submarinele în larg. Întrebarea este: DE CE?

— Atac nuclear asupra SUA? a întrebat cineva.

A urmat o tăcere mormântală în sală.

— Sau un șantaj nuclear, adăugă altă voce. Ne spun să stăm deoparte de luptele lor, sau bombardează New York-ul.

— Deja ne-au atacat, a punctat un ofițer cu grad inferior din staff.

— Se tem că vom riposta.

— Mai degrabă plănuiesc să-i șantajeze pe albaștri, a sugerat Morrisey.

— Ar fi în stare să-și atace propriile orașe? a întrebat careva.

— Ar fi, fu de acord Tarrant. Oricum, posibilitatea a fost luată în considerare de cei din ierarhia decizională. Problema începe să depășească nivelul nostru. A făcut o pauză,

uitându-se la ceilalți. Dar, în timp ce așteptăm Washington-ul să-și limpezească gândurile, am să trimit un raport asupra situației și am să includ o recomandare hotărâtă ca să-i se dea ordin lui *Galveston* să scufunde acel PLARB. Dacă ținta lui e New York.

Ședința s-a terminat imediat după aceasta, după ce s-a hotărât o oarecare modificare a planurilor elaborate pe baza ordinelor inițiale.

CBF va lua poziție la șaizeci de mile nord de frontiera ruso-norvegiană și va aștepta în punctul numit Bear Station. *Staff*-ul de comandă se va reuni din nou după ce noi ordine vor veni de la Washington.

— À propos, Stoney, a spus Tarrant, după ce toți ceilalți au părăsit sala. După ce-mi trimit raportul, mă aștept să fiu copleșit cu întrebări de la Pentagon, referitoare la Marele Experiment. Presa din Washington abia așteaptă să-și înfigă colții în fundurile lor și ale noastre.

— FEMEILE.

— Așa este. Am pierdut vreuna azi dimineață?

Tombstone a confirmat dând încet din cap.

— Da, domnule. Una. Un RIO de pe F-14 din VF-97. Pe pilot l-am pescuit din apă acum vreo două ore. Se va recupera. Dar nu crede că ea a reușit să se ejecteze.

— Defecțiune la scaunul de catapultare?

— Poate. Sau doar nu a fost găsită. Încă avem în zonă un helicopter SAR care caută și alți MIA[5], dar în apa asta rece, chiar dacă a ajuns jos întreagă…

— Înțeleg. Cum se numea?

— *Lieutenant j.g*. Elizabeth Harper.

— OK. Am notat. Mulțumesc.

— *Lieutenant* Lowe îmi spunea că era un bun profesionist. Mi-a cerut părerea în legătură cu recomandarea ei pentru decorarea cu Navy Cross.

— Hmmm… Ne vom gândi la asta. OK, CAG. Mulțumesc.

În elicopter, pe drumul de întoarcere la *Jefferson*, Tombstone se gândea la Harper… și la alți cinci ofițeri de pe *Jeff* care nu au fost recuperați. Nu-i cunoștea pe nici unul – toți erau relativ noi în CVW 20 – dar li se va simți lipsa.

Doliul va fi purtat mai târziu, după ce se va termina această situație.

Dacă vor reuși să o depășească. În momentul ăsta nu era deloc sigur că vor reuși.

[5] **M**issing **I**n **A**ction – dispărut în misiune.

CAPITOLUL 15

Sâmbătă, 14 martie

1000 Zulu +2
Quarterdeck
USS Thomas Jefferson

Quarterdeck de pe *Jefferson* era la tribord, spre prova, între elevatoarele numărul unu și doi, o *punte* care depășea bordul, sub puntea de zbor și care corespundea spre interior cu hangarul. Când *Jefferson* se afla în port, aceasta era *„ușa din față”*, extinsă cu o pasarelă până la doc. VIP-urile și ofițerii urcau pe navă pe aici, iar spațiul mai era folosit în anumite ceremonii ocazionale cum ar fi onorul (boatswain's call) acordat ofițerilor superiori sau căpitanului navei.

Acum, a doua zi după Bătălia de la Capul Nord, *quarterdeck* de pe *Jefferson* era folosită pentru o ceremonie foarte specială, cu adânci rădăcini în marinărie, când marinarii care au comis o abatere gravă trebuiau să-și explice faptele, înainte de a fi aduși în fața căpitanului, la așa numitul „*Captain Mast*” (catargul căpitanului), pentru judecată și pedeapsă.

Chiar și în prezent, când nu mai existau demult catarge, denumirea s-a păstrat.

— Sunt foarte bolnav și obosit, spunea *Captain* Brandt cu voce plată, egală, de problemele create de valurile de hormoni la bordul acestei nave. Se uita la cei patru marinari aliniați înaintea sa. În fața frontului se afla un tânăr gradat clasa a doua, un copil dințos, cu ochelari mari, ce-i dădeau aerul unui iepuraș înspăimântat.

— Câți ani ai, fiule?

— Douăzeci și unu, *sir*, a răspuns puștiul, aflat într-o poziție țeapănă de *drepți*, ce arăta în uniforma lui albastră ca un recrut la începutul perioadei de instruire. Era *photographer mate* la departamentul OP, PH2 Tom Margolis, și arăta teribil de speriat.

— Altfel spus, destul de matur ca să știi ce faci.

Brandt privi spre oamenii ce-l flancau pe Margolis, *Master Chief* Charles Michener, la stânga, un negru mușchiulos, solid și urât ca un turn, care era *Master at Arms*[6] pe *Jefferson* de șase luni. Insigna oficială, asemănătoare cu cea a unui polițist, sclipea pe uniforma albastră. *Master Chief* Mike Weston, în dreapta, era la fel de mare și plin de mușchi. Pe când Michener era un fel de polițist șef în acest oraș în miniatură care era portavionul, Weston era responsabil cu eventualele abateri ce apăreau în relația subofițeri-ofițeri, fiind COB – *Chief of the boat*.

[6] Master at Arms – comandantul Poliției Militare de pe navă.

Tot la dreapta se afla și CWO2 (*Chief Warrant Officer*[7]) Kimball Dupuy. Era șeful Departamentului OP (serviciul fotografic), deci comandantul lui Margolis. Brandt îl rugase și pe Tombstone Magruder să participe, pentru că acuzațiile împotriva lui Margolis implicau oameni din Air Wing. Tombstone stătea în spatele căpitanului, în ținută de ceremonie.

— *Photographer's Mate Second Class* Margolis, a continuat Brandt, acuzațiile împotriva ta sunt suficient de grave încât să poată fi convocată Curtea Marțială. Mă gândesc, însă, să tratez această infracțiune la nivel de *Captain Mast*. Totuși, ai dreptul să ceri o judecată oficială, dacă preferi, unde poți beneficia de reprezentanță legală, sau de numirea unui apărător din oficiu care să te reprezinte în fața Curții. Ce preferi?

— Oh, nu, *sir*, se bâlbâi Margolis. Mărul lui Adam i se mișca vizibil pe măsură ce se chinuia să înghită. Adică, mai bine *Captain Mast, sir*.

— Foarte bine. E o decizie înțeleaptă din partea ta. O Curte Marțială ar decide o pedeapsă mult mai severă decât mine, care conform prevederilor UCMJ[8], am dreptul să o hotărăsc.

A făcut o pauză, permițându-i marinarului să priceapă bine sensul spuselor sale.

— Fiule, ai comis o greșeală foarte, foarte gravă.

Brandt se uită la ceea ce era expus pe pupitrul său. Un tub argintiu, subțire ca un creion, lung de circa 45 cm, prevăzut la capăt cu un mecanism de atașare și un dosar plic. Îi văzuse deja conținutul, dar începu să să-l răsfoiască din nou. Efectiv simțea cum tremură pușiul, pe măsură ce, încet, studia fotografiile una câte una.

Pe primele două de deasupra erau imprimate direct negativele, fără mărire, încât era nevoie de o lupă pentru a putea deslușii fețele. Alte douăzeci și opt de fotografii, în format mare, alb negru, erau incredibil de clare și detaliate. Toate păreau a fi luate din același unghi, undeva din interiorul sălii de dușuri a ofițerilor inferiori, și de la înălțime. Fiecare fotografie arăta una sau mai multe femei, toate goale sau doar parțial îmbrăcate. Una dintre fotografii arăta pe cineva aflat la capătul îndepărtat al sălii, în zona vestiarelor – i se păru că e locotenentul Damiano – aplecată cu spatele spre aparatul foto, ridicându-și chiloții de pe jos. Alta, luată mult mai de aproape, o arăta pe *lieutenant-commander* Conway udă, abia ieșită de sub duș, iar în următoarea își trăgea chiloții peste genunchi.

Era și o imagine absolut spectaculoasă a locotenentului Flynn, aflată cu fața spre aparat, cu prosopul și cutia de săpun în mâini și „îmbrăcată" doar cu șlapi.

— OK, chief, i se adresă lui MAA. Ce poți să mi spui despre treaba asta?

— Da, domnule. Aseară, unul dintre oamenii mei, *Boatswain's Mate First Class* Motely, își făcea rondul în zona cabinelor echipajului, când a observat doi oameni, PH2 Margolis și un altul, uitându-se la ceva și comportându-se într-o manieră pe care el a considerat-o

[7] Chief Warrant Officer – CWO2 – al doilea din cele 5 grade de warrant officer: fără echivalent în Forțele Armate Române; un fel de „aproape" ofițeri, specialiști cu înaltă pregătire tehnică (a nu se confunda cu maiștri militarii).

[8] **U**niform **C**ode of **M**ilitary **J**ustice – Codul/Regulamentul General de Justiție militară

suspicioasă. Când s-a apropiat, al doilea marinar, care nu a putut fi identificat, a fugit, în timp ce Margolis a încercat să ascundă ceva sub pătura de pe cușeta sa.

La investigațiile suplimentare, s-a constatat că PH2 Margolis are în posesie un dosar plic ce conținea cinci fotografii alb negru, toate nuduri ale unor ofițeri-femei de la bordul acestei nave. În mod evident, fotografiile au fost făcute în sala de dușuri a ofițerilor inferiori, într-un moment când zona avea acces restricționat, permis doar personalului feminin. Margolis a fost reținut, iar fotografiile confiscate.

— Mda… privi către *Chief of the Boat*. *Master chief*?

— MAA și cu mine am fost implicați în această chestiune aseară. Când l-am cercetat pe Margolis, a recunoscut că mai are în posesie un număr de alte fotografii similare. La ordinul meu și-a deschis dulapul vestiar și a ne-a predat șaptezeci și două de negative și douăzeci și cinci de fotografii format mare. A declarat că s-a gândit că ar fi *amuzant* să facă niște – cum le-a numit – *poze la pielea goală* femeilor-ofițeri aflate la dușuri.

Mi-a spus că joi după amiază a intrat în zona dușurilor înainte de a se restricționa accesul personalului masculin, a deschis un capac din tavan pe unde trec conductele și firele instalației electrice, s-a urcat și s-a închis înăuntru.

Ca *Photographer mate* în Departamentul OP al portavionului, avea acces la echipamentul de fotografiere, mărire, developare de la bord. A declarat că a procesat fotografiile în camera obscură a laboratorului de pe navă în timpul său liber. Întâmplător, operațiunile de developare fac parte din atribuțiunile sale obișnuite de serviciu.

Weston arătă către tubul subțire de pe pupitru.

— Ca să poată face fotografiile fără știrea doamnelor, s-a folosit de acesta. Se numește endoscop, și este un dispozitiv special cu lentile ce poate fi atașat unei camere foto de 35 mm. După cum vedeți, este foarte subțire permițând fotografierea printr-un orificiu foarte discret făcut în panoul din tavan fără știrea celor implicate.

Brandt întinse mâna, luând endoscopul din mâna lui Weston.

— *Chief*, obiectul face parte din inventarul laboratorului?

— Nu, domnule. Este un dispozitiv de supraveghere folosit uneori de personalul din poliție sau FBI, dar nu este ilegal să fie deținut și de persoane particulare. El a declarat că-l are de la un prieten din Norfolk. Îl ținea în vestiar.

— Înțeleg. Continuă.

— Margolis mi-a spus că s-a aflat în spațiul din tavan timp de două ore în perioada când accesul personalului masculin era interzis în zonă, a urmărit femeile și le-a fotografiat. A spus că a tras două role de film, șaptezeci și două de poziții în total, dar nu a avut timp să mărească și să developeze decât pe aceste douăzeci și opt.

— Înțeleg.

Ca să-și acorde un răgaz de gândire, Brandt își întoarse atenția către fotografiile din dosar. Nici una dintre poze, nici măcar aceea a lui Flynn, nu avea aceeași calitate/încărcătură erotică precum, să zicem, o fotografie publicată într-o revistă pentru bărbați. Toate erau

simple fotografii luate cu camera ascunsă a unor femei goale sau pe jumătate dezbrăcate, aflate într-un vestiar, și nimic din atitudinea lor nu sugera sexualitatea provocatoare expusă-intenționat. La dracu', Brandt văzuse imagini mult mai excitante în Playboy, și cu siguranță că se aflau destule exemplare din această revistă la bord.

Se gândi că ceea ce era cu adevărat excitant – și cel mai grav aspect al problemei – îl reprezenta faptul că aceste fotografii nu înfățișau persoane anonime cu înfățișări plăcute ca în reviste, ci erau femei reale care lucrau efectiv cot la cot cu ei toți. Orice bărbat de pe *Jefferson* care ar fi văzut pozele făcute de Margolis ar fi identificat fără nici o greutate pe, să zicem, locotenent Joyce Flynn, așa goală cum era… și asta ar fi mărit doar tensiunea existentă. Ce dracu', de fiecare dată când s-ar fi întâlnit pe coridoare, le ar fi venit în minte blestematele de fotografii. Și asta făcea ca violarea intimității femeilor să fie și mai gravă. Un fel de viol non-fizic, dar la fel de mișelesc.

Dezgustat, a închis dosarul cu o plesnitură seacă.

— Crezi că le-ai confiscat pe toate, *Master chief*? S-ar fi putut să fi făcut mai multe?

— Asta-i tot ce i-am găsit în vestiar, domnule căpitan, a replicat Weston. Negativele de la două role de film, și douăzeci și opt de fotografii mărite. Am verificat și pachetele de hârtie fotografică. Desigur, s-ar putea să fi făcut și altele, dar mărite sunt numai acestea.

— Deci, care-i treaba, Margolis? Astea sunt toate fotografiile? Ori deja ai vândut câteva amicilor tăi?

— As… astea sunt toate, *sir*. Jur! Două role de treizeci și șase. Și nu vroiam să le vând, domnule. Erau doar… doar…

— Doar pentru amuzamentul tău și al amicilor.

— Așa este, domnule.

— Prietenii te-au pus să faci asta?

Margolis părea stânjenit.

— Nu, *sir*. Nu chiar. A fost ideea mea.

Brandt suspecta că minte, sau cel puțin denaturează puțin adevărul.

Margolis nu se potrivea cu portretul tipic al unuia care creează probleme la bord, și după cum arăta, trebuie să fi fost teribil de speriat pe când se afla cocoțat în spațiul cu conducte. S-ar fi putut să fi făcut singur totul, dar trebuia să fi fost ajutat de cineva să se urce acolo și să-l avertizeze apoi că locul e liber și poate să coboare. Acesta părea să fie adevărul, dar el nu recunoștea că a avut complici. Nu vroia să fie considerat de camarazi drept un *turnător*.

Brandt se îndoia că avea vreun rost să-l mai interogheze cu privire la acest subiect. Începu să lovească ușor dosarul pentru a și întări tonul amenințător.

— Fiule, ar fi al dracului de bine ca astea să fie toate. Dacă mai sunt – negative sau fotografii – sau dacă vreunul dintre amicii tăi a luat deja fie și o singură fotografie, spune-mi acum, imediat. Nu o să fii într-o situație mai gravă decât ești deja.

Margolis a ezitat, apoi a înghițit în sec.

— Nu mai sunt altele, *sir*.

— Dacă aflu că mai sunt și altele pe undeva pe navă, am să dau cu tine de pământ atât de tare de ai să ieși pe partea cealaltă, în China.

— Jur, *sir*! E adevărat! Astea sunt toate. Două role, nu am avut timp să fac mai multe decât cele pe care le aveți în dosar. I-am dat totul lui COB când mi le-a cerut.

— Foarte bine. Ce ai de spus în apărarea ta?

— Ăăă… nici o scuză, *sir*.

Aceasta era în Navy declarația standard când erai prins în greșeală. Orice încercare de a inventa scuze în astfel de circumstanțe era sortită eșecului.

— Ești sigur, fiule? Eu nu sunt sigur că ți dai seama în cât de mare necaz ai intrat din cauza faptelor tale.

— Eu… ăă… *sir*, adică… Nu am vrut să creez probleme, domnule. Jur pe Dumnezeu că nu am vrut!

Brandt se uită la ofițerii din spatele lui Margolis.

— *Chief Warrant Officer* Dupuy? Ai ceva de adăugat în apărarea marinarului?

— *Sir*, PH2 Margolis a făcut parte din departamentul meu încă de când a venit la bord. A făcut mereu ce i s-a ordonat, și nu a creat nici o problemă. Notații bune la ultimul raport de activitate. Își execută sarcinile de serviciu cu minimum de supraveghere și o face foarte bine.

— Puțin prea bine în acest caz, spuse Brandt. M-aș fi simțit mai bine dacă pozele nu ar fi fost făcute cu atât profesionalism. Măcar dacă nu le ar fi surprins fețele sau dacă le ar fi supraexpus, sau cam așa ceva.

Michener începu brusc să tușească și Brandt ridică privirea. Îl surprinse pe Weston strângând puternic maxilarele, cu ochii îngustați, și a realizat că și COB – sub masca rigidă – abia își stăpânea hohotele de râs. La fel și Dupuy.

Își rememoră spusele, apoi gemu în sinea lui.

Supraexpuse! Mda, aceste femei au fost cu adevărat *foarte expuse*, deși calamburul său a fost complet neintenționat. Fir'ar să fie, unele aspecte ale acestei întâmplări erau de a dreptul hilare, dar puteau provoca necazuri foarte, foarte grave la bordul navei.

Întorcându-se ușor, l-a chemat pe Tombstone mai aproape.

— Ce zici, CAG? Sunt implicate subordonatele tale. Trebuie să vorbim cu ele? Să le arătăm fotografiile?

Tombstone își prinse buza de jos între dinți, apoi dădu din cap.

— Greu de spus, domnule căpitan. Dar eu aș zice că nu. Nu ar ajuta cu nimic, dar ar putea submina moralul dacă femeile implicate ar afla despre asta.

— Nu se vor simți victime dacă nu vor ști că au fost victimizate, despre asta e vorba, nu?

— Cam așa ceva, *Captain*.

Brandt a oftat, apoi s-a întors către Margolis. Ridică dosarul.

— Fiule, nu mai e nevoie să spun că am confiscat astea. MAA, vei supraveghea personal distrugerea acestui dosar.

Michener preluă dosarul.

— *Aye, aye, sir*.

Brandt a ridicat endoscopul.

— De asemenea, confisc și jucăria aceasta. Va fi încuiat în biroul MAA pe toată durata prezentei misiuni.

Se aplecă peste pupitru, către pușți.

— Margolis, bărbații și femeile înrolați la bordul lui *Jefferson* alcătuiesc o comunitate mult mai unită decât oricare alta de pe uscat. O astfel de comunitate funcționează prin stabilirea unor cutume sociale, responsabilități și – cel mai important – prin încrederea reciprocă dintre membrii comunității.

Prin realizarea acestor fotografii și intenția de a le distribui colegilor, ai trădat responsabilitățile de *Photographer mate* în departamentul lui *Chief Warrant Officer* Dupuy și ai trădat încrederea camarazilor care servesc la bordul navei împreună cu tine. Vreau să te întreb ceva, Margolis. Știi că e un lucru rău să-ți furi colegii, nu-i așa?

— Ăăă…? Adică, da, sigur!

— Spune „*Yes, sir*", a tunat MAA lângă el.

— YES, SIR!

— Femeile de la bordul lui *Jefferson* sunt camarazii noștri, Margolis. Ele merită respectul și considerația noastră. Prin acțiunile tale, le-ai furat demnitatea și intimitatea. Prin distribuirea acestor fotografii, i-ai făcut hoți și pe prietenii tăi. Ceea ce ai făcut tu este vrednic de dispreț. Un astfel de comportament nu poate și nici nu trebuie să fie tolerat la bordul acestei nave.

A făcut un moment de pauză și s-a uitat la Margolis. Pușțiul avea fața albă și ochii mari, rotunjiți în spatele ochelarilor. Era teribil de înfricoșat.

Brandt a respirat adânc.

— *Photographer's Mate Second Class* Margolis, ți se diminuează solda cu o treaptă, la *Third Class*. Vei fi dus imediat la *arest*, unde vei fi trecut pe rație de pâine și apă timp de două zile. Și pentru că se pare că beneficiezi de un exces de timp liber, după întoarcerea la datorie te vei prezenta la ofițerul comandant de departament pentru un serviciu suplimentar de două ore zilnic pentru următoarele patruzeci și cinci de zile. Imediat ce îndatoririle de serviciu îți vor permite, te vei prezenta la biroul capelanului, unde te vei înscrie la următoarea sesiune de cursuri de consiliere ținute de comandorul Ferris, referitoare la hărțuirea sexuală. Vei participa la toate orele de curs, altfel pedeapsa îți va fi sever înăsprită. M-am făcut foarte bine înțeles?

— Ăăă… yyes, sir.

Vocea suna aproape ca o șoaptă și avea o privire hăituită.

— Nu te am auzit, fiule. Mai tare!

— YES, SIR!

— Dacă asemenea incident se mai repetă, dacă aflu că ai ascuns copii ale fotografiilor și le-ai distribuit prietenilor, jur pe Dumnezeu că te arunc în fața Curții Marțiale atât de repede că nici n-ai să știi ce te-a lovit. Vei ajunge în închisoare la întoarcerea în State, apoi vei ajunge pe străzi cu BCD. Crezi că joaca dea voyeuristul la dușurile fetelor merită demiterea din Navy?

— Nu, *sir*!

— Nu tolerez voyeuriștii, nu tolerez hărțuirea femeilor, pe nava comandată de mine, nu tolerez ca adulții să se comporte ca niște adolescenți ce se hlizesc, bântuiți de hormoni, și nu ca niște profesioniști!

Margolis, nu-ți acord o pedeapsă mai aspră pentru că toate caracterizările din dosarul tău personal sunt exemplare până acum. De asemenea, cred că unii dintre prietenii tăi te-au băgat în asemenea situație. Sunt sigur că doar anturajul este de vină și sper că acest episod te va învăța să fii responsabil pentru faptele tale. Am stabilit acest grad de severitate a pedepsei pentru că e clar că ai privit escapada ca pe o glumă care nu va afecta pe nimeni. Ți-am dat *arest* pentru că vreau să ai timp de meditație referitor la *„gluma”* făcută și poate că te vei gândi cât de prețioasă poate fi oarece intimitate la bordul navei. Mă înțelegi?

— Yes, sir!

Vocea era mai fermă acum, dar tot lipsită de vlagă.

Brandt se gândi că *„pâinea și apa”* l-a zdruncinat rău, ca ceva venit dintr-un alt timp, altă lume. Conform UCMJ, Brandt îl putea pedepsi cu până la trei zile de arest și diminuarea soldei cu două trepte, amendarea cu jumătate de soldă pe două luni, sau – dată fiind natura abaterii – chiar să recomande Curtea Marțială. Dar așa ceva ar fi distrus definitiv cariera puștiului în Navy.

— Foarte bine, a spus Brandt la sfârșit. Liber!

Mult timp după ce puștiul a fost escortat de pe *quarterdeck*, Brandt a rămas privind în urma lui.

Singura parte a pedepsei pe care realmente o regreta era consilierea, dar era obligatorie conform regulamentelor din Navy.

Încă din anii ’70, când reputația Navy a fost șifonată de câteva incidente rasiale foarte urâte, întreg personalul a fost obligat să urmeze programe speciale de conștientizare, menite să stopeze prejudecățile și bigotismul.

Seminariile și programele despre hărțuirea sexuală printre aviatorii din Navy au fost instituite după rușinosul scandal Tailhook.

În prezent, toți ofițerii și marinarii de rând trecuseră prin asemenea programe.

La dracu’, Margolis participase chiar la două, prima dată în tabăra de instrucție, apoi la sosirea pe *Jefferson*. Din păcate, Brandt încă nu întâlnise pe cineva din Navy care să admită

că ar fi învățat ceva din aceste sesiuni, iar cei mai mulți le priveau ca pe o simplă pierdere de timp. Oamenii intrau în aceste cursuri cu atitudini și prejudecăți complet formate. Creșterea gradului de conștientizare? Brandt se strâmbă la acest gând. Prea adesea, ceea ce creștea era resentimentul față de femei, datorită poverii birocratice suplimentare precum și hărțuirea oficială cunoscută sub termenul colocvial de „Mickey Mouse".

În două secole de istorie a US Navy, guvernul încă nu a găsit o cale de a legifera felul în care oamenii să gândească, și era de așteptat ca lucrurile să meargă întotdeauna prost.

— Dă-i încolo pe ruși, îi spuse Brandt lui Tombstone. Să ne apere Dumnezeu de hormonii adolescenților.

— Da, *sir*.

Weston s-a întors pe *quarterdeck*.

— OK, *Master Chief*. Ce urmează?

— *Fire Control Technician Third Class* Frank Pellet, *Captain*, spuse COB, dându-i lui Brandt alt dosar. Acuzat de *commander* Frazier pentru neglijență și neatenție la datorie.

— *Dikinson*.

— Da, *sir*. Păru că vrea să mai spună ceva.

— Ei? Mai e și altceva? Scoate la interval, *Master Chief*.

— *Sir*, mi s-a raportat că FCT3 Pellet este *gay* și că a existat un, ăă…, incident în noapte de dinaintea bătăliei. Mi-a fost raportat neoficial de un *first class* din MAA.

Brandt a închis ochii.

— Iar sex. Dumnezeule mare, sexul și apa sărată…

Se stăpâni și trântind dosarul pe pupitru.

— *Master Chief*, de data asta este de competența Curții Marțiale. Trebuie să așteptăm până ce va fi finalizată o anchetă completă asupra incidentului *Dikinson*. Ai înțeles?

— Da, *sir*.

— Oricum, asta va fi o problemă pentru CID. Pellet este consemnat în cabină până când vom reuși să-l dăm dracului afară de pe nava mea.

— *Aye, aye, Captain*.

— CID? a întrebat Tombstone, făcând ochii mari. Eram în CIC când s-a întâmplat, domnule. Puștiul s-a zăpăcit și a acționat butonul greșit.

— Șaptesprezece oameni au murit la bordul lui *Dikinson*, Tombstone. Putem să le spunem soțiilor, mamelor, iubitelor că ei au murit pentru că un pușt de douăzeci de ani s-a zăpăcit? Alți patruzeci și trei au fost răniți. Lor ce o să le spunem? *Dikinson* abia mai plutește și se târăște înapoi la Narvik în momentul când în această bătălie este nevoie de fiecare facilitate antiaeriană și antisubmarin disponibilă. Această neatenție *copilărească* aproape că ne-a costat o navă și ar putea chiar să ne coste o bătălie. Oricum, când se pierd vieți, trebuie să se facă o anchetă… și acuzații. Nu mai e de competența mea.

— Da, *sir*.

— La naiba cu toată treaba asta, chiar dacă va fi trimis înapoi în State pentru proces, noi tot nu vom fi scăpat de belea. Știi, am foarte neplăcuta impresie că încă nu am auzit ultimul cuvânt în aceste două afaceri… Margolis și Pellet.

Tombstone a dat încet din cap.

— Mă tem că aveți dreptate, *sir*.

Va urma...

G. Dankworth-Chadwick

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

COLECTIA WESTERN

G. DANKWORTH-CHADWICK

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

CAPITOLUL I
ÎN CARE SE AUDE ŞUIERUL MORŢII, APARE POTERA Şi FACEM CUNOŞTINŢĂ CU UN PARTENER CIUDAT

Douăzeci de mile la vest de Siskadee, cu puțin înainte de a ajunge la contraforturile platoului înalt şi arid pe care unii îl numeau *Llanos Estacados* şi ceilalți *Staked Plains*[1], călărețul îşi opri murgul şi, după ce descălecă, se tolăni la umbra precară a unui cactus – pilastru.

Ținutul era dezolant. În afară de câteva tufe înalte ale unei buruieni înrudite cu *rugina*[2] şi de cactuşi solitari sau grupați, vegetația nu mai avea alți reprezentanți.

Stânci uriaşe, împrăştiate anapoda, zăceau în nisipul galben şi creau un adevărat labirint.

Arşița cumplită îi storsese de mult tot prisosul de umezeală din corp. Nu mai transpira. Nisipul fin era pretutindeni: scârțâind între dinții omului sau astupându-i porii.

Bărbatul era de înălțime mijlocie. Umerii săi lați trădau vigoare şi rezistență. Avea o chică zburlită de păr nisipiu, iar firele țepoase ale bărbii vechi de două săptămâni îi transformaseră fața într-un soi de perie aspră.

Nasul avea o curbura aventuroasa. Era un nas acvilin care l-ar fi umplut de mândrie pe cel mai autentic indian.

Tânărul trecuse de puțin timp pragul vârstei de douăzeci de ani. Îmbrăcămintea sa îl trăda ca venind din preeriile ținutului aflat la frontiera dintre Texas şi Oklahoma, fiindcă doar cei de acolo aveau blugii bazonați cu fâşii zdravene din piele de bizon.

---

[1] *Llanos Estacados* sau *Staked Plains* – Teritoriu la limita dintre Texas şi New Mexico.
[2] *Rugină* – Pipirig (Juncus effuscus).

Un revolver *Paterson Colt,* destul de arătos, părea să fie singura sa armă.

În general, făcea impresia unui tânăr cumsecade, mereu bine dispus, care plecase să cunoască lumea.

Arşiţa cea mare a amiezii şi a orelor următoare fu înfruntată de om şi animal la adăpostul cacteei. Când razele soarelui începură să cadă oblic, tânărul înşeuă iarăşi murgul, prinse şi burduful de apă la oblânc, iar după ce încălecă, porni spre podiş, printre imensele fragmente de roci îngrămădite haotic.

Tocmai se gândea la provizia de apă, când liniştea fu dintr-odată spartă de o serie de împuşcături trase într-o cadenţă turbată. Nisipul din jurul lui se învârteji în mici trâmbe, iar gloanţele ricoşate din pricina stâncilor duseră spre cerul albastru şuierul sinistru al morţii.

Omul se lipi de crupa animalului şi, întorcându-şi capul, văzu gonind spre ei un pâlc de călăreţi care trăgeau cu înverşunare.

Dacă n-ar fi observat din prima clipă steaua ce lucea pe pieptul călăreţului care era în fruntea cetei, desigur că s-ar fi aruncat în spatele unei stânci, pentru a-i face să priceapă că nu poţi trage nepedepsit asupra unui ins inofensiv. Se hotărî să ridice mâinile şi rămase astfel până când urmăritorii ajunseră lângă el.

Numără optsprezece călăreţi care, ţinându-şi armele îndreptate asupra lui, îl măsurau încruntaţi.

Sheriff-ul[3] era un uriaş cu o mustaţă albă şi impunătoare, arcuită ca o seceră.

— Uite că tot te-am înhăţat, băiete! Vocea lui amintea de sunetul unei văzători. Ia dă-te jos de pe cal, Adam, pune-i cătuşele!

Tânărul lunecă din şa.

— Tare mai sunt nerăbdător să aud cum vă veţi justifica. Ce v-a apucat să trageţi asupra unui călăreţ paşnic? ricană el. Aşa că-i mai bine să aştepţi puţin cu cătuşele tale, amice Adam – asta te va scuti să mi le desfaci, după ce vom sta de vorbă.

Howard, în afară de burduful din piele de capră mai are şi doua bidonaşe pline cu apă, îl informă unul dintre bărbaţi pe *marshall*[4], dar omul legii observase deja aceasta. Scoase o hârtie din buzunarul de la piept, o despături şi vocea lui spartă se făcu din nou auzită:

— Este căutat pentru jefuirea unei bănci Jude Michael Sibley, vârsta douăzeci şi trei ani, păr blond, faţa îngustă, înălţimea şase picioare[5] şi trei ţoli[6], înarmat cu un revolver, foloseşte mâna dreaptă.

Şi Isham Hopkins, căutat pentru jefuirea unei bănci, omucidere şi tâlhărie la drumul mare, aproximativ douăzeci şi patru de ani, păr negru, chelie în

---

[3] *Sheriff* – Şeful poliţiei unui comitet sau district.
[4] *Marshall* – Şeful poliţiei unui oraş.
[5] *Picior* – Unitate de măsură englezească si americană pentru lungime egală cu 0,3048 m.
[6] *Ţol* – Unitate de măsură englezească şi americană pentru lungime egală cu 25,4 mm.

creştet, înălțimea cinci picioare şi doi țoli, cicatricea unei împuşcături pe partea stângă a gâtului, două pistoale, cingătoare dublă.

Pe deasupra acestor anunțuri de punere sub urmărire, şeful poliției îl străpunse pe tânăr cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Până aici ți-a fost, Jude! N-are rost s-o mai lungim. Vârî hârtia la loc. Ştii foarte bine că v-am urmărit pas cu pas de la Siskadee. Scotociți-i coburii! Unde-i amicul Hopkins?

— Bani nu sunt, doar lucruri obişnuite, raportă călărețul care cercetă temeinic coburii.

— Înseamnă că prada a rămas la Hopkins. Ia fii atent, băiete! Ştiu că n-ai luat parte până acum decât la două jafuri asupra unor bănci. Dacă îl aperi pe Hopkins, înseamnă că ne împiedici să punem mâna pe un bandit, pe un ucigaş lipsit de scrupule. Tu nu-mi faci impresie proastă. Un an de zile de şedere în *State Prison*[7] şi iei viața de la început! Poți să intri iar în rândul oamenilor! Crede-mă, infracțiunile nu sunt de tine! Deci, unde-i Hopkins? Unde trebuie să vă întâlniți?

— Ați terminat, domnule marshall? Deci căutați doi bandiți care au furat nişte bani, nu? Ați greşit adresa.

Între timp, bărbatul căruia i se spunea Adam, examinase toate cele patru potcoave ale murgului.

— Sau şi-a făcut rost de altul, sau… flăcăul ăsta chiar nu este *Jude Sibley.*

— Cum te numeşti?

— Mi se spune Sycamore!

— Sycamore? Bine şi prenumele?

— Păi, tocmai v-am spus – Sycamore!

— Orice creştin al lui Dumnezeu are şi el un nume şi un prenume – sau chiar mai mult.

— Eu nu! Se poate să fi avut, dar nu mi-l amintesc. Am fost crescut de indieni *comanche*[8]. Ei îmi spuneau *„Indian-Alb”.* Eu mă ştiu de Sycamore şi atâta tot.

— Hm! Şi de unde vii acum?

— De la Carson.

— Asta-i undeva destul de departe, tocmai în susul Canadianului.

Sycamore reflectă câteva clipe.

— *Yea*[9], acolo, la izvoarele lui Shoth Cimarron, l-am întâlnit pe *indian-trader*-ul[10] Morris şi am stat cu el o noapte la acelaşi foc de tabără.

— Asta ar putea să fie adevărat, Howard, strigă un tip vânjos, cu barba neagră. Cu trei zile înainte de jefuirea băncii, Daniel Morris a plecat din Siskadee. Spunea că vrea să ajungă la un trib *navaho* de pe Double Fork.

---

[7] *State Prison* – Închisoarea statului.
[8] *Comanche* – Grup indian din familia uto-aztecă.
[9] *Yea* – Formă texană pentru „yes”, respectiv „da” în româneşte.
[10] *Indian-trader* – Comerciant autorizat de a face negoț cu indienii.

Putea deci să fie alaltăieri în împrejurimile South Cimarron-ului.

— Şi încotro spuneai că mergi, Sycamore?

Howard Blaine era de prea multă vreme în slujba legii, încât să nu-şi dea seama că într-adevăr făcuse o greşeală în ce-l priveşte pe tânărul din faţa lui. La asta se mai adăuga amănuntul că omisese în mod intenţionat să citească acel pasaj din anunţul de urmărire care se referea explicit la faptul că Jude Michael Sibley avea pielea de pe pântec crestată de cicatricea unei arsuri şi că numitul mai era şi şasiu.

Sycamore însă nu era.

— Spre Franke pe Rio Pecos, răspunse tânărul.

— Deci eşti în drum spre New Mexico – hm – şi intenţionezi să treci prin *Staked,* nu?

Cel întrebat dădu din cap afirmativ.

Marshall-ul continuă să nu-l slăbească din ochi.

— Ia desfă-ţi cămaşa să-ţi văd burta!

— Burta mea? Sycamore făcu ochii mari. Dar ce, aveţi de gând să mă tatuaţi?

— Fă ce-ţi spun!

Sycamore trase cămaşa din blugi, apoi desfăcu nasturii. Pielea era netedă, fără vreo urmă de arsură.

— *All right,* Sycamore! Acum ştiu că nu eşti individul pe care-i căutam. Îmi pare rău că am tras asupra ta, dar Sibley călăreşte un murg asemănător cu al tău. Şi mai e ceva: nici pălăria ta de culoare deschisă şi nici cămaşa nu se deosebesc prea mult de cele purtate de răufăcător.

— E în regulă, *marshall.* Înseamnă că n-aveţi nimic împotrivă dacă îmi iau acum rămas bun de la dumneavoastră?

— Bineînţeles că nu. Atâta doar, că nu înţeleg de ce un bărbat care-mi face impresia că e normal la cap, insistă să traverseze *Llano* riscându-şi astfel viaţa.

— După câte vedeţi, mi-am luat îndeajuns de multă apă, aşa că…

— Mult noroc, Sycamore! Şi fii atent, poate dai de Sibley! Individul nu pregetă să-şi folosească pârâitoarea. Cel mai bine ar fi să apeşi tu primul pe trăgaci, de ar fi să vă întâlniţi.

— Nu, nu trag niciodată primul, *marshall.*

— Te-am avertizat, Sibley este primejdios. *Good luck*![11]

La capătul unui şir de tufe, pe un mic platou se afla un foc de tabără care agoniza şi al cărui jăratic era uneori aţâţat de palele vântului.

Când Sycamore se apropiase la vreo trei lungimi de cal de locul cu pricina, se auzi un foşnet în tufele din spatele său şi o voce rece, răstită şi ameninţătoare, spuse:

---

[11] *Good luck* – Noroc.

— Ia pune-i cerului nişte propte, băiete. Nu te mişca, altminteri nimeni nu se va închina la mormântul tău.

Tânărul dădu drumul hăţurilor, ridică mâinile şi, răsucindu-se, privi curios în urmă-i. Chiar lângă el apăru brusc un bărbat, a cărei faţă nu se putea distinge din pricina borului larg al pălăriei de culoare deschisă pe care o purta. Ce se vedea însă foarte clar era luciul albastru al oţelului: revolverul din mâna omului.

— Coboară, dar nu prea repede şi ai grijă ca mâinile să rămână cât se poate de sus!

Sycamore se lăsă încetişor să lunece din şa, oprindu-se astfel în imediata apropiere a omului. Constată că avea de-a face cu un tip aproximativ de-o vârstă cu el, zvelt – aproape uscăţiv – dar cu umeri laţi. Purta – ca şi Sycamore – o cămaşă de bumbac în carouri – dar culorile acestora nu se puteau distinge din pricina luminii palide a lunii.

— Aşa, zise liniştit tânărul. Îţi închipui, pesemne, că nu-mi face defel plăcere să mă uit mai mult de un minut în gura *Coltului* tău, nu?

— Uşurel băiete… apropie-te de foc… aşa, fără grabă, te rog! Ia-ţi şi calul! Ah…

Sunetul ultim exprima şi mirarea, dar mai ales o satisfacţie mare şi fusese provocat de apariţia burdufului de piele umplut până la refuz cu apă şi a celor două bidonaşe.

Tânărul se opri lângă foc şi, continuând să ţină mâinile ridicate, se întoarse.

— Mi se pare că nu eşti deloc prietenos.

— Am şi toate motivele să fiu aşa. De unde vii?

— De la Carson, trecând peste Flint şi peste Fra Cristobal Range!

— Nu mai vorbi aiurea! E ultimul avertisment şi după aia trag, scutindu-mă în felul ăsta de truda de a stoarce adevărul de la un catâr încăpăţânat!

Sycamore stătea în faţa lui cu picioarele bine înfipte în pământ. Cei doi aveau aproape aceeaşi înălţime.

— Ia ascultă, spuse el cu un râs aproape neobservat, ţi-am spus de unde vin şi-ţi spun acum şi unde vreau să ajung la Franke, deci la celălalt cap al pustietăţii acesteia. Mă numesc Sycamore şi aseară m-am întâlnit cu potera *Sheriff*-ului din Siskadee, m-au asemuit cu un oarecare Jude Michael Sibley. N-ar fi lipsit mult şi albinuţele lor de plumb m-ar fi luat drept un stup. Asta ca să ştii! Cred că numitul Joe Sibley ar avea toate motivele să fie mai prietenos.

— Tu însuţi eşti un poteraş, şuieră celălalt privind necontenit în dreapta şi în stânga. Unde pândesc ceilalţi? Ciripeşte!

— *All right!*[12] Deci tu eşti Sibley. Altceva nici nu voiam să ştiu.

— Vasăzică mă căutai?

— Nu văd de ce aş fi făcut-o. Sunt singur şi mi-e totuna *dacă potera este* pe

[12] *All right* – Foarte bine, s-a făcut, în regulă etc.

urmele tale şi *de ce este,* atâta vreme cât nu mă calci pe bătături. Bun şi acum dinspre parte-mi n-ai decât să tragi, eu unul m-am săturat s-o fac pe adoratorul lunii.

După care îşi coborî mâinile.

În aceeaşi clipă, Sibley, nemulţumit, făcu o mişcare cu revolverul, dar nu trase.

Voia să-i spună nişte dojeni aspre, dar la şoldul lui Sycamore se produse deodată o lumină orbitoare, după care urmă o izbitură dureroasă ce-i zbură banditului revolverul din mână.

— Asta ca să ne putem înţelege mai bine, Sibley. Sycamore băgă arma în toc, după ce înlocuise cartuşul tras cu unul proaspăt. Ia-ţi revolverul de pe jos şi încearcă să nu te mai joci cu el. Ţi-am spus că nu mă interesează de ce doreşte *sheriff-ul* să stea de vorbă cu tine. De altfel, aseară a făcut cale întoarsă.

Sibley îşi ridicase *Coltul,* îl vârâse la loc şi se apropia acum din nou, frecându-şi mâna lovită.

— Ce, Blaine s-a cărat înapoi? Asta n-am s-o cred niciodată.

— N-a plecat chiar de-a binelea; a fost însă de părere că potera ar trebui să se împartă în câteva grupe, care n-ar avea altceva de făcut decât să aştepte până când, pe jumătate mort de sete, vei fi obligat să ieşi din pustietăţile astea. *Marshall-ul* a pomenit şi de faptul că tu n-ai nici măcar un bidon de apă, cât despre burduf, ce să mai vorbim! Şi înainte de a discuta mai departe, vreau să-ţi spun că am într-adevăr tot ceea ce ţi lipseşte, dar nu încerca să-ţi închipui că ai putea să mă prazi. Nu suport aşa ceva, şi…

— E în regulă! Nu mai risc încă o împuşcătură, spuse Sibley, hai să ne aşezăm. Sigur că atât bidoanele cât şi burduful tău mi-ar face trebuinţă. Asta e pentru mine o chestiune de viaţă şi de moarte. Fără apă n-ajung niciodată la graniţa cu New Mexico. Dar dacă am merge împreună, într-adevăr…

Sycamore desprinse şaua de pe cal, având tot timpul grijă să nu-l scape pe Sibley din ochi. Individul se aşezase turceşte în faţa focului care abia mai pâlpâia.

— Cunoşti acest *Llano?* întrebă Sycamore atunci când se aşeză şi el.

— Da, am mai făcut o dată drumul ăsta – şi tot călare.

— *Well*[13]*,* de fapt n-am nimic împotrivă să traversăm împreună ţinutul ăsta afurisit, dar aş vrea să şi pot dormi, înţelegi?

Sibley dădu din cap.

— Desigur, unuia i-e teamă că rămâne fără apă, celălalt, la rându-i, e îngrijorat de soarta banilor pe care îi are asupră-i. Cred că până la urmă ne vom înţelege. Poţi să-mi spui Jude.

— Bine, Jude. Deci, ce garanţie poţi să-mi dai că într-o bună zi, trezindu-mă, n-am să constat că ai dispărut cu apa mea?

---

[13] *Well* – Bine.

— Nici una. Dar dacă zici că nu te interesează banii despre care ți-am vorbit, înseamnă că putem deveni tovarăşi de drum – parteneri deci – pentru a traversa *Staked Plain-ul.* Treabă pentru care îți ofer o mie de dolari.

— Mulțam, refuză Sycamore. Am câteva sute, care îmi ajung întrutotul. Păstrează-ți bunătățile.

— Cum vrei. Te deranjează probabil că sunt bani furați?!

— Mă interesează doar ca omul cu care merg pe drum să fie cinstit. Asta-i tot. Bine, hai să traversăm *Llanos*-ul în doi.

— Asta mă ajută să ies dintr-o mare încurcătură, Sycamore – *mister,* ce nume ciudat ai! – îți voi spune pur şi simplu *Syc.*

— Aşa au făcut şi băieții din echipa în care am lucrat.

— Înseamnă că e bine. *Well,* ce spunea de fapt Blaine despre Isham Hopkins?

— Că este un bandit; un ucigaş şi un tâlhar la drumul mare.

— Asta cam aşa e.

Gânditor, Jude dădu din cap. Câtva timp tăcu, apoi, ridicându-şi privirea se uită direct în ochii noului său prieten.

— Şi… şi despre mine ce spunea?

— Că eşti totuşi încă un *greenhorn*[14] pe acest *longtrail*[15] pe care ai apucat.

Din gura strânsă cu îndârjire a banditului izvorî un râs sacadat, amar.

— Oho, deci iată ce şansă cinstită mi se oferă! Dar pentru asta e prea târziu acum. *Well,* îți predau revolverul. Vâră-l în coburi. Altă garanție nu-ți pot oferi.

Ținând arma de țeava, o întinse lui Sycamore, dar acesta scutură din cap, în semn că nu acceptă.

— Lasă asta, Jude! Unul îmi ajunge. Să mai port şi ăstuia de grijă! Dar poți totuşi să-mi faci o plăcere – apucă-te şi hrăneşte-mi calul. În săculețul acela se află porumb. Eu mă culc puțin.

— *All right.*

— De fapt, ce s-a întâmplat cu Hopkins?

— Undeva pe Devils Rock are o ascunzătoare. Şi acolo aşteaptă până când povestea asta va fi de mult dată uitării. După aia cred că pleacă în Arkansas.

— Şi nu te-a luat cu el, să te ascunzi şi tu în refugiul acela secret?

— Este tainița lui, Syc.

— Ce să spun, ai avut un partener pe cinste.

— Cum vrei s-o iei. A ajuns un fel de lup. N-am fost niciodată prieteni. Dar în privința felului cum scoți pistolul: de unde ai priza asta uluitor de rapidă şi de sigură?

— Nici eu nu ştiu. E într-adevăr foarte ciudat. Parcă revolverul mi-ar sări el în întâmpinare.

— Am văzut. N-aş vrea să-mi bag în cârd cu tine.

---

[14] *Greenhorn* – Novice, ageamiu.

[15] *Longtrail* – Drum lung (aici în sens de drum în afara legii).

— Nici să n-o faci!

Jude se simțea puternic atras de Sycamore. Nu numai mutra lui îi plăcea, dar şi felul lui deschis de a fi, uşurința şi naturaleța cu care înfrunta toate adversitățile vieții.

El însuşi era cu totul altfel. Existau anumite lucruri de care nu se putea debarasa aşa cum ai da o pătură la o parte. Societatea TEXAS-PACIFIC RAIL îi smulsese tatălui său micul *ranch*[16] prin mijloacele cele mai necinstite. Mai întâi agenții veniseră şi vruseseră sa cumpere terenul pentru un preț de batjocură. Dar Old[17] Sibley îi refuzase.

— Pământul ăsta l-am apărat împotriva indienilor *apache*[18], împotriva celor *comanche,* ba chiar şi a unor bandiți care aveau o altă culoare a pielii. Aici mi-e îngropată soția. Nu vă cedez nici un țol pătrat[19] din el, basta.

— Cum vreți, mr. Sibley, îşi luă ultimul dintre ei rămas bun zâmbind subțire.

Bătrânul nu era singurul care nu voia să vândă. Un texan nu se desparte cu uşurință de pământul său pe care l-a cucerit cu sânge şi sudoare. Câteva săptămâni mai târziu, unul dintre ranch-uri se transformă în scrum. Focul izbucnise atât de repede, încât doar mezinul familiei, micul Simon se putuse salva. Scăpase nevătămat – dar părul era pârlit ici-colo – fiindcă se aflase în micuța gheretă de scânduri din spatele curții. Copilul povesti că nişte călăreți incendiaseră ranch-ul.

— Societatea, scrâşni tatăl lui Jude. Din ziua aceea nici unul nu mai fusese văzut fără arme. Veni la rând gospodăria lui Hagan, apoi urmară, cele ale lui O'Shea şi Clay. Toate trei arseră până la pământ. Vitele fuseseră şi ele mânate nu se ştie unde.

La câteva zile după ultimul incendiu îşi făcu iar apariția agentul. Avea acelaşi zâmbet dulce şi lipicios ca siropul.

Toți vânduseră – mai puțin Sibley!

— Din momentul de față trag fără somație împotriva oricărui străin ce-şi arată afurisita-i de mutră pe aici! strigă bătrânul în urma individului. Timp de două luni nu se întâmplă nimic.

Începuseră să creadă că agentul renunțase.

Toți credeau asta în afară de tatăl lui. Bătrânul plecă într-o zi călare spre Arenal şi nu mai reveni nicicând. O săptămână mai târziu, se ivi iarăşi blestematul de agent, de astă dată însoțit de marshall-ul ținutului şi înarmat cu un contract de vânzare-cumpărare semnat de tatăl lui Jude. Ranch-ul HORSE HEJAD fusese vândut. Noul proprietar era agentul, adică… Jude trebui să părăsească imediat ranch-ul, îngăduindu-se doar să-şi ia calul şi o

---

[16] *Ranch* – Crescătorie (în general de vite).
[17] *Old* – Bătrân.
[18] *Apache* – Grup indian din familia noastră.
[19] *Țol pătrat* – 6,54 cm^2.

căruță. Tatăl său dispăruse. Îl căută mai bine de un an. Zadarnic. Plecă la Fort Worth, unde obținu o audiență la guvernator, afirmând că semnătura de pe documentul cu pricina era falsificată. Şi chiar era, dar era un fals izbutit. Procesul intentat dădu câştig de cauză agentului şi Jude mai trebui să plătească şi cheltuielile de judecată: două mii de dolari! Din clipa aceea, îi intră în cap că nu trebuie doar să se răzbune pe societatea omenească, dar să se şi despăgubească pe seama ei.

Prima – lovitură, dată la banca din Santa Fe, aduse lui şi partenerului treizeci de mii de dolari. Cea de-a doua. Cea de la Siskadee se dovedi a fi şi mai fructuoasă: mai bine de şaptezeci de mii! Avea acum în cuburi peste cincizeci de mii de dolari – de două ori mai mult decât valorase ranch-ul…

Ştia că fusese pus sub urmărire. Ştia că ultimul Sibley din Texas era numit spărgător de bancă, bandit, dar nu se considera ca făcând parte din tagma acestora. Cu toate că din pricina banilor şi a graniței nu foarte depărtate a Noului Mexic nu prea se simțea în apele lui.

Jude credea că banii i se cuveneau ca un fel de despăgubire. Cum spuneam, nu se considera drept un bandit. În noaptea care urmă ultimului *hold-up*[20], el şi cu Hopkins înnoptară undeva la sud de Lumas Well, într-o poieniță ascunsă.

Imediat după cina rece – nu îndrăzniseră să aprindă focul – se culcară. Hopkins începu după scurt timp să sforăie sonor. Dar Jude nu adormi.

Trecuse cam un ceas şi aproape că nu-şi mai putea ține pleoapele deschise de ostenit ce era. Dintr-odată observă că tovarăşul său se desprinde cu băgare de seamă din pătură. Revolverul din mâna lui lucea în bătaia lunii. Atunci Jude se ridică în capul oaselor şi spuse doar:

— Cred c-ar fi bine să-ți cureți mâine *Coltul;* parcă asta voiai să faci, nu? Oricum la lumina zilei se vede mai bine. Pe întunericul ăsta mi-ai putea străpunge scăfârlia cu un glonț tras din greşeală. Şi ar fi păcat!

Hopkins nu răspunse, dar se culcă. Sforăitul începu iar să răsune. Jude însă rămase treaz. Ştia că doar asta îl poate ajuta să supraviețuiască.

Fiindcă veneau dinspre curbura sudică a lanțului de dealuri care flancau *Sweet Clearwater Springs,* deslușiră limpede şi lacul cel mic ce se afla cam la două mile de malul dinspre sud-vest al lacului propriu-zis. Avea cel mult o jumătate de milă în diametru şi era aproape circular.

Pe fâşia verde-castanie de iarbă cuprinsă între cele două lacuri zburda o herghelie mare de cai, pe care o observară la fel de bine. Pomi nu creşteau nici acolo – doar tufe de mărăcini şi inevitabilii cactuşi. Îndată văzură şi cele patru clădiri mari din piatră care erau amplasate chiar lângă malul sudic al lacului.

— Acolo putem să ne rostuim nişte căluți care se descurcă de minune prin deşert, spuse Jude, plescăind cu limba.

---

[20] *Hold-up* – Jaf, atac banditesc.

— N-ar fi mai bine să mă ocup doar eu de trebuşoara asta? obiectă Sycamore.

— Aiurea…

După un ceas trecură printre stâlpii din lemn de mesteacăn care marcau un sol de poartă. Pe unul dintre ei era ţintuită o tăblie de lemn care te anunţa că aveai de-a face cu: *HARALD SUTTERS HORSE-RANCH*[21] *„CLEARWATER”.*

— Tare aş vrea să ştiu de unde are trunchiurile da mesteacăn, se minună Sycamore.

CAPITOLUL II
O OAZĂ ÎN DEŞERT ŞI TREI ÎNTREBĂRI: DOAR O „CRESCĂTORIE DE CAI”? DOAR UN „RANCHER”? MR. SUTTER BĂNUIEŞTE CEVA?

Încă de la distanţă auziră loviturile răsunătoare alt barosului. Cel care îl mânuia era un uriaş cu umerii laţi şi mai înalt cu un cap decât oricare din cei doi. Omul se afla în faţa unui foc de fierărie şi un lung şorţ de piele îl apăra de scântei. Când îi observă pe cei doi călăreţi, tocmai scotea o potcoavă incandescentă din forjă. După ce o aşează pe nicovală, îşi desprinse şorţul şi-l aruncă pe un suport de lemn.

Cu paşi mari şi repezi se apropie de cei doi călăreţi, iar pe faţa lui se aşternuse un zâmbet care aducea cu cel al unui copil căruia cineva i-ar fi făcut un dar de preţ.

— *Hello, gents*[22] – asta zic şi eu surpriză! Sunteţi bineveniţi! Descălecaţi şi poftiţi înăuntru. Eu sunt Harald Sutter.

— Mă numesc Sycamore, domnule Sutter. Tânărul strânse mâna enormă şi păroasă.

— John Beecher, se prezentă Jude.

— După patru luni, sunteţi primii oameni care se rătăcesc pe aici – haideţi, intraţi! Vin şi eu îndată, după ce mă spăl pe mâini. Găsiţi whisky şi brandy în dulăpiorul din dreapta.

— Mulţumesc, dar pe arşiţa asta…

Rămaseră pe pragul uşii privind la rancher-ul care-şi curăţa mâinile repede într-un ciubăr mic.

Fiecare mişcare a uriaşului părea că va avea drept urmare sfâşierea imediată a mânecilor cămăşii, atât de tare se încordau muşchii braţelor.

— Arşiţă? Sutter privi pe sub sprâncenele sale stufoase şi blonde. Aici nu e căldură prea mare – aş mai înţelege dacă aţi fi spus umezeală. Mai cu seamă noaptea când se face simţită foarte tare evaporarea acestui luciu de apă destul de întins. Atunci e zăpuşeală de-a binelea. Dar peste zi adie un vânticel

---

[21] *Horse-ranch* – Crescătorie de cai.

[22] *Hello, gents* – Noroc, domnilor.

într-adevăr răcoritor.

— Dar lacurile astea de unde se alimentează?

— Unii care au trecut cu nişte măsurători pe aici, au spus că sub lac se află nişte izvoare puternice.

Rancher-ul nu folosi prosopul ca să-şi zvânte mâinile, canicula rezolva oricum lucrul acesta.

— Păcat că nu v-aţi nimerit pe aici acum două zile, când am avut o petrecere. Unul dintre băieţi şi-a serbat ziua de naştere.

— Deci aveţi şi nişte ajutoare; ne şi întrebam cum oare vă descurcaţi cu toate treburile ranch-ului. Unde sunt băieţii acuma?

— Ieri de dimineaţă au plecat la Mesilla. Aşa-i, suntem destul de izolaţi pe aici. Băieţii se duc de trei ori pe an la Mesilla sau la Goldfield şi întorc totul pe dos acolo. După ce revin, aşezările acelea rămân pentru câteva zile fără băuturi alcoolice. Ha! Ha! Ha! Să intrăm totuşi – am o sumedenie de întrebări de pus, fiindcă n-am mai părăsit *ranch-ul* de mai bine de şase luni. Cred că timp de-o oră o să vă scot sufletul!

— Intră tu, Syc – eu mă ocup de cai.

— Du-i în grajdul ăla. E de ajuns să deschizi uşa. Acolo au nutreţ şi este şi o adăpătoare. Stone arătă spre o clădire scundă. Şi noi să ne aşezăm aici, Sycamore – îndată o să prepar un *lemon-squash*[23]…

— Aoleu…!

— Ai răbdare! Apă de izvor, suc de lămâie şi un strop de whisky – în Llano trece drept băutura cea mai reconfortantă.

Turnă apă într-un ulcior mare, scoase dintr-un ungher zece lămâi, le îndepărtă treimea superioară şi apoi le stoarse.

Atunci se ivi şi Jude, cu coburii pe umeri. Sutter îi adresă o privire uşoară mirată.

— Oho, văd că aţi mers toată noaptea. Uşa de lângă scrin dă într-un dormitor. Puteţi să vă culcaţi îndată. De fapt, încotro călătoriţi?

— Spre Rio Pecos. Sycamore se ridică, iar Sutter era mirat că Jude nu lua deloc parte la discuţie.

— Un drum afurisit de greu, *gents.* Am văzut că n-aveţi decât un singur burduf.

— Aţi putea cumva să ne vindeţi două bucăţi? interveni Jude.

— Sigur că da. Zece dolari bucata. Şi la BUTLERS STORE din Franke luaţi câte treisprezece dolari pe fiecare din ele. În felul ăsta mai sunteţi şi în câştig.

— Ne-ar mai trebui şi doi cai odihniţi, din cei obişnuiţi cu deşertul.

— Şi asta se găseşte. După ce vă sculaţi, prindeţi doi care credeţi că vă aranjează – am un picior beteag, aşa că nu prea mai pot cum aş vrea.

Mai băură şi jumătatea de ulcior de *lemon-squash* care mai rămăsese. Era într-adevăr o băutură răcoritoare cum Sycamore nu mai gustase.

---

[23] *Lemon-squash* – Limonada (băutură răcoritoare din înmii stoarse, apa şi whisky).

Întrucât casa avea doar deschizături printre uşi, dar tăblia propriu-zisă era înlocuită de perdele, din camera vecină putea fi auzit orice.

Sutter măsură încoace şi încolo camera cu paşii săi caracteristici, grei şi răsunători.

Paturile erau alcătuite dintr-un cadru peste care fuseseră prinse meşteşugit nişte piei de cal. În rest, se mai aflau acolo trei scăunele solide. Acesta era tot mobilierul încăperii.

Sycamore îşi trase cu chiu cu vai cizmele din picioarele înfierbântate, aşează cingătoarea pe un scăunel, apoi puse cămaşa deasupra. Pălăria îşi găsi şi ea loc tot acolo.

Jude nu se mai dezechipă şi se trânti imediat în pat. Coburii îi serviră drept căpătâi. Privirile sale foarte îngrijorate trecură pe lângă Sycamore şi se fixară asupra deschizăturii, prin care se auzea ritmul uniform al paşilor *rancher*-ului.

— De ce nu-ți dai jos cingătoarea? şopti Sycamore mirat.

— Nu ştiu. Acest Sutter are ceva în el care nu-mi place.

— De ce? Cred că e totuşi în regulă – poate că are niscai sticleți… toane de om care trăieşte izolat de atâta timp; mie mi se pare un tip cinstit.

— O fi. Dar atât de aproape de țintă, nu vreau să risc nimic.

— Ce riscuri crezi că există? Ştii că Sutter este complet rupt de lumea de afară. Doar el ne-a spus că a trecut o jumătate de an de când n-a mai plecat de aici, cât despre flăcăii săi – ăştia au plecat abia ieri. Aşa că omul n-are *ce* să ştie despre… N-are cum *să* ştie! Ți se năzare. Culcă-te. N-o să avem parte curând de o astfel de noapte răcoroasă şi liniştită.

— Când am deşeuat caii şi i-am dus în grajd, am trecut şi pe lângă hambarul acela mic, care arată ca un fel de magazie. Dar dacă te uiți mai atent, vezi că are o uşă solidă, iar ferestrele sunt asigurate cu gratii de fier zdravene.

— Gratii de fier? Sycamore se ridică în capul oaselor.

Jude aprobă dând din cap şi continuă să țintească uşa cu priviri suspicioase.

— Da, un grilaj de fier, cu bare care au cel puțin o jumătate de țol. Doar Satana ştie, Syc, cu ce s-o mai ocupa tipul ăsta în afară de creşterea cailor. În orice caz, mi se pare cel puțin curios ca toată căsoaia să n-aibă uşi de-adevăratelea şi tocmai magazioara aia să fie blindată cu una care are în ea material ca pentru două. Şi grilajul de fier de la ferestre! Mai ceva ca un *jail*[24]…

— O închisoare – aici în mijlocul *Staked Plain*-ului? Eşti nebun. De ce să nu credem că este camera lui de provizii, anume asigurată împotriva fiarelor, a răpitoarelor. Prea îți faci spaime din orice.

— S-ar putea. Oricum, „cămara asta cu provizii” nu-i pe placul meu.

---

[24] *Jail* – Temniță, închisoare.

Sycamore râse uşurel, îi întoarse spatele şi, doar câteva minute mai târziu dormea dus.

Jude însă îşi scoase *Coltul* din toc, îl examina atent, învârti de câteva ori încărcătorul cu degetul gros, iar clinchetul înalt reverberă puternic în liniştea înconjurătoare.

Apoi omul luă cele două scăunele libere şi le aşeză în faţa uşii astfel încât cea mai măruntă mişcare de acolo s-ar fi făcut imediat simțită.

Cu ochii încă închişi, constată dintr-odată că e treaz. Somnul pierise brusc şi Jude n-ar fi putut spune cât a dormit.

Prudent, crăpă doar foarte puțin pleoapele.

În odaie domnea penumbra. Asta însemna că soarele coborâse destul de mult – era deci după-amiază.

Harald Sutter se afla în deschizătura uşii. Trupul său enorm aproape că umplea cadrul.

Se uită un răstimp destul de îndelungat la mutra lui Jude, încercând să-şi întipărească toate detaliile.

Pentru Sycamore n-avu decât o privire piezişe şi rapidă. Apoi se răsuci în felul său greoi, îl mai privi peste umăr o dată pe Jude, după care paşii săi se îndreptară spre o cameră alăturată.

Un scaun fu urnit, apoi scapără un chibrit, se auzi un pufăit, un al doilea chibrit hârşâi, urmă un alt pufăit, foşnet de hârtie. Apoi domni iar liniştea.

Oare Sutter bănuia ceva? Gândul era absurd, dar îl nelinişti pe Jude în aşa măsură că nu-şi mai putu desprinde ochii de la deschizătura uşii. Într-un târziu, tulburarea sa se potoli totuşi.

Era cu totul neverosimil ca omul ăsta care locuia de ani de zile într-o asemenea pustietate pe care n-o părăsea decât rareori, să aibă cât de cât habar despre cele două *hold-up*-uri. De unde ar fi putut să ştie despre jefuirea băncilor? Şi chiar de ar fi ştiut, tot nu putea fi în posesia actului de punere sub urmărire, unde erau înscrise semnalmentele răufăcătorilor.

Mai mult decât atât, mai era şi singur aici – chiar singur – singurel – şi nu părea a fi un țintaş deosebit de redutabil. Pistolarii arătau altfel. Aruncă o privire tovarăşului său. Sycamore se răsucise pe o parte. Un flăcău mare, plin de vitalitate, care era împăcat cu sine şi cu lumea. Îl invidie. Cu toate că erau cam de-o vârstă, se simți deodată mai bătrân decât Syc, chiar mult mai bătrân. Şi n-avu deloc simțământul că asta ar fi vreun avantaj. Ba dimpotrivă. Sycamore nu numai că avea un caracter deschis şi senin, dar mai avea şi altceva, un ce pe care el îl pierduse de multă vreme şi anume încrederea – încrederea în sine. Şi în oameni.

Se gândi la fostul său ortac. Hopkins era un șobolan. Jude se bucură că se despărțiseră.

Cu banii pe care-i avea acum putea să-şi cumpere teren în Utah, putea să-şi clădească un ranch, putea să… Câte nu puteau face. Şi nimeni n-avea motiv să-l întrebe de unde vine, cum se numeşte de unde are banii…

Păcat că Sycamore ăsta nu voia să-l însoțească până acolo, să participe şi la

asta. Se răsuci şi-l lovi uşor.

Cât ai clipi, tânărul fu treaz, îşi frecă ochii şi căscă de-i pocniră fălcile.

— Trebuie s-o întindem, Syc. Peste un ceas se lasă noaptea.

— All *right.* Cred că bunului Sutter n-o să-i convină deloc treaba asta. De fapt, eu n-aş avea nimic contra să mai rămânem până mâine seară.

— Eu însă am! Jude îşi îndreptă centura. Atâta timp cât sunt pe pământ texan, mi-e prea cald.

— Deci aşa, Sycamore rânji, aproape uitasem că unii ar dori să te mai „reţină" un pic…

În vreme ce tânărul îşi punea centura, corpul uriaşului *rancher* se ivi în uşă.

Purta şi el o centură de arme, iar dintr-un toc răsărea patul unui *Colt.* Era un model din cele folosite de cavalerie, din cele cu ţeava lungă.

CAPITOLUL III
STEAUA DE MARSHALL

— Wow! Domnule Sutter, căscă admirativ Sycamore, ce sculă arătoasă purtaţi la şold. Vă e cumva teamă ca n-avem cu ce plăti căluţii şi burdufurile?

— Când vreţi să plecaţi?

— Ştiu şi eu, cred că aşa, peste vreo oră – tu ce părere ai, Jude?

— Se pare că vă grăbiţi cam tare, d-le Beecher, zise Sutter cu un zâmbet îngheţat. Tare mi-ar îi plăcut să-mi mai ţineţi companie. Dar poftiţi încoa', avem ceva de discutat.

Jude îi aruncă partenerului său o privire plina de tâlc, îşi luă coburii şi părăsi ultimul camera.

În dreapta sălii se afla camera de lucru a rancher-ului. Înăuntru, n-avea decât o masă de lucru, un rastel înalt de arme, un birouaş cu câteva scaune. Pe peretele din stânga uşii era fixat un cuier, de care spânzura o vestă de piele de culoare deschisă.

Pe masa de lucru se aflau un toc şi călimara respectivă. Alături se mai găseau şi nişte hârtii.

Sutter se aşeză şi îşi împreună mâinile. Erau nişte mâini mari, osoase şi muncite.

— Vreau să vă spun o poveste, g*ents,* zise el uşor, o poveste nu prea lungă.

— Ia să auzim, d-le Sutter, întotdeauna mi-a plăcut să ascult poveşti, spuse Jude rânjind căznit.

Sutter dădu din cap aprobator.

Sycamore îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Avea sentimentul că era persoana cea mai puţin implicata în povestea asta.

— *Sweet Clearwater Springs* este o proprietate a statului Texas, începu Sutter. Eu am arendat-o pe zece ani, obţinând totodată şi prioritatea în

vederea cumpărării, cu condiția – cu clauza, dacă vreți – de a îndeplini toată viața o anume misiune... Voi mai reveni asupra ei. Există destui oameni în acest stat care nu prea iau legile în serios. Totul pare a începe destul de inofensiv – cu nişte vite şi se sfârşeşte, mai întotdeauna cu câțiva morți, ceea ce nu e chiar inofensiv.

— Interesant, zise Jude batjocoritor.

— *Yea...* Când astfel de oameni se simt încolțiți, când nu mai au încotro, încearcă să se strecoare prin *Staked Plains* pentru a ajunge în New Mexico. Iată motivul pentru care guvernul a aşezat pe cineva în inima acestei pustietăți; el trebuie să facă astfel – cât îi stă în putință – încât persoanele respective să nu mai aibă posibilitatea de a comite în continuare asemenea fapte.

— Şi omul despre care vorbeați, sunteți chiar dvs., domnule Sutter, spuse liniştit Jude. Acum, când ştia cine era Sutter, încordarea îl părăsea. Redeveni liniştit – îl invada chiar un fel de calm glacial.

— Aşadar, sunteți un *sheriff?* întrebă Sycamore.

— Sunt *U. S. Marshall*[25] şi asta nu fiindcă vreau să-mi cumpăr astfel *Clearwater Springs,* ci din convingere. Vă spun asta ca să nu trageți concluzii aiurea.

— *Well.* Şi, mai departe?

Jude izbuti chiar să zâmbească strepezit, dar marshall-ul nu făcu deloc acelaşi lucru.

Deschise un compartiment ai mesei de lucru, scoase de acolo un aparat Morse şi îl puse pe masă.

— Acesta este un aparat pentru telegrafiat. Sârmele sunt întinse pe pământ, fiindcă furtunile de nisip ar frânge stâlpii ca pe nişte bețe de chibrit. În urmă cu aproape şapte săptămâni, banca PLUM HAZEN din Santa Fe a fost atacată. Acum câteva zile, aceiaşi doi indivizi au jefuit banca din Siskadee, punând mâna pe şaizeci şi opt de mii de dolari. Este vorba de faimosul Isham Hopkins şi de un smintit care ne numeşte Jude Michael Sibley.

— De ce îi spuneți smintit? şuieră Jude.

— Fiindcă am primit o droaie de informații prin telegraf – mai bine de patru pagini. Hopkins este un răufăcător despre care nu merită să mai iroseşti cuvintele. Individul nu înțelege decât graiul revolverului. Dar acest Jude Sibley este un flăcău cam aprins, căruia i s-au făcut destule nedreptăți, fără ca statul să poată interveni. Există asemenea cazuri.

— Şi din cauza asta e nebun?

— Nu, în loc să-şi caute tatăl care a dispărut fără urmă şi-a ieşit din minți şi a „recuperat" daunele pe care i le-a provocat o bandă de sceleraţi devenind ei însuşi infractor. Aşa ceva nu face decât un nebun. *Well*, nu ştiu ce mă face să cred că tipul, că Jude Michael Sibley va sosi în curând aici pentru a-şi

[25] *U. S. Marshall* – Ofițer în poliția federală S.U.A.

cumpăra un alt cal şi un burduf, încercând apoi să ajungă la graniță. Ce-ar trebui să fac într-un asemenea caz, d-le Beecher?

Jude se propti comod în spătarul scaunului şi îşi însuşi tonul folosit până în acea clipă de reprezentantul legii. Mâna dreaptă a oaspetelui se legăna „neintenționat" pe lângă corp, în vreme ce stânga lui răsucea tot mereu nasturii cămăşii.

— Dacă şi atunci când va apare tipul veți fi tot atât de sigur ca şi acum, în locul dvs. m-aş preface pur şi simplu că nu l-aş recunoaşte.

— Întrucât, însă, am o descriere dusă până la ultimul detaliu a tânărului, soluția propusă de d-ta, d-le Beecher, este imposibilă.

— Bine. Să presupunem că atunci când vine îl recunoaşteți. Ajutoarele dvs. lipsesc – sunteți singur. Aveți un revolver, dar şi el are unul. Sa presupunem cu voia dvs. că al lui e mai rapid. Ce-ați face în situația asta?

— L-aş ruga ca atunci când pleacă, să uite aici prada – banii pe care i-a jefuit – spuse Sutter.

— Da, şi...?

— ... şi atâta tot.

— Asta este într-adevăr o idee, confirmă Jude şi dădu afirmativ din cap – întâi către interlocutorul său, apoi către Sycamore. Acesta îşi freca gânditor bărbia cu dosul palmei, ridicându-şi în acelaşi timp, întrebător, sprâncenele. Cu toate că nici una din cele două persoane angrenate în discuție nu se mişcaseră, i se părea totuşi că sunt ciudat de încordați, de parcă ar fi urmat o săritură.

În vreme ce Jude vorbea cu indiferența celui care se ştie superior şi exprimă limpede acest lucru prin toată atitudinea sa, pe fruntea lui Sutter apăruse o cuta verticală. *Marshall-ul* şedea în spatele mesei sale de lucru, de parcă ar fi fost un obiect făcut din ghips.

— Nu cumva ați scăpat din vedere că tipul nu va renunța la bani, în orice caz, nu de bunăvoie?

— N-am omis nimic, d-le Beecher. Tot ce ştiu de Sibley, mă face să cred că nu-i deloc interesat sa se ruineze.

— Ciudat. Sunteți deci de părere că un om se ruinează dacă nu abandonează o groază de bani?

— *Yea.* Treaba-i foarte simplă. Eu sunt *marshall* şi nu-mi bat joc de *steaua*[26] mea. N-are prea mare importanță că omul trage mai rapid decât mine. Cu aşa ceva tot ai de-a face, mai devreme sau mai târziu, în meseria asta. În fond, nici nu este vorba despre bani.

— Oare?

— Foarte sigur, chiar. Îl voi aresta necondiționat, dacă nu se va folosi de şansa pe care i-o acord.

— Ziceți mai degrabă că veți încerca să o faceți, îl corectă Jude, zâmbind

[26] *Steaua – „The badge",* însemnul funcției de sheriff.

sfidător.

— Pentru el va fi acelaşi lucru. În clipa în care îmi voi aținti revolverul asupra lui, va şti că a pierdut partida.

— Oare timpul va lăsa ca lucrurile să ajungă până aici?

— Dacă e total lipsit de judecată, dacă e chiar nebun, va trebui să mă omoare. Şi asta se numeşte crimă, d-le Beecher. Crimă înfăptuită asupra unui slujbaş al statului în exercițiul funcțiunii. Iar un atare delict se urmăreşte în oricare din statele Uniunii!

Jude strânse din dinți şi nu răspunse.

— În clipa de față eu îl consider drept un tânăr care a făcut două prostii. Chiar destul de mari. Dar sunt în stare să-i acord o şansă reală. Cred că-i o propunere cinstită şi cu asta aproape că-mi depăşesc atribuțiile. Dar şi eu am fost cândva tânăr şi n-am fost înger. *Well,* chiar ştiți ce înseamnă să împuşti un *marshall?* Cred, că trebuie să vă explic asta mai pe îndelete, d-le Beecher: asta înseamnă că omul care a tras, este ca şi mort. Ba poate şi mai rău! Din clipa aceea este în afara legii – este un proscris şi oricine îl poate vâna. Va fi gonit, va fi urmărit. Nu va cunoaşte odihna, nici ziua, nici noaptea şi va trebui să-şi apere viața şi va ucide şi alți bărbați fiindcă este rapid şi îndemânatic. Nu va fi prins prea uşor. Şi după fiecare din crimele acestea situația lui va deveni din ce în ce mai grea. Va fi vânat ca un animal feroce – până când va fi încolțit. Vocea rancherului era liniştită şi gravă, dar fiecare cuvânt acționa asupra lui Jude ca o lovitură de ciocan.

— Şi, vă întreb eu, pentru ce se ruinează acest tânăr zănatic, d-le Beecher. Pentru cincizeci de mii de dolari. Spuneți şi dvs.: n-ar fi mai bine ca Sibley să profite de şansa care i se oferă şi să-şi refacă viața undeva dincolo de graniță?

Jude respira agitat.

Avea privirea hăituită a fiarei aflate la strâmtoare şi chiar făcea impresia că este o astfel de făptură – părea primejdios şi răspândea o amenințare fatală.

— Dumneata eşti Jude Michael Sibley, spuse acum liniştit Sutter. Iar în coburii de acolo se află – hai să zicem – banii pe care i-ai găsit.

— Şi nu vreți să verificați treaba asta, *marshall?* replică Jude tăios. Pe figura lui apăruseră pete aprinse.

— Nu-i nevoie, Sibley. Hai să n-o lungim: te-ai hotărât să laşi banii aici?

— Nu! strigă Jude, doar n-o să fiu eu nebunul care să abandoneze aici banii pentru care s-a încârduit cu un şobolan ca Hopkins! Nu, Sutter! Scoateți din cap ideea asta. Banii *sunt* în coburi, aici *sunt* eu şi aici *este* revolverul meu. Dacă aşa cere legea, n-ai decât să îi iei.

— Pesemne ți se pare că ai trăit îndeajuns…

Sutter, care respira greu şi întrerupt – se auzea cum aerul îi trece sacadat prin nări – aruncă o privire scurtă către Sycamore care şedea palid pe scaun. Doar ochii i se mişcau.

— Ți-e clar ce eşti pe cale să faci? întrebă Sutter încet, în vreme ce umerii i se lăsară ca sub o povară grea.

— Asta înseamnă că eu îți dau d-tale o şansă. Nu invers! Te poți bizui pe

Sycamore. El va uita că m-ai recunoscut. O altă cale nu există.

— Sibley, lucrul e prea grav ca să nu-ți mai acord încă un timp de gândire. Reflectează bine la ceea ce ai de gând să faci! Nu uita urmările. Curând va fi prea târziu pentru un astfel de calcul…

— Nu sunt un bandit, deşi am participat la două spargeri. Nu vreau altceva acum decât să fiu lăsat în pace şi…

— „Să fiu lăsat în pace”! Cum să nu, bubui Sutter, însoțindu-şi fiecare vorbă cu lovituri ritmice ale articulațiilor mâinii drepte – înțeleg foarte bine că vrei să fii lăsat în pace. Asta o vrea fiecare începător. Înainte ca sufletul său să ajungă atât de întunecat, încât să nici nu-şi mai amintească de noțiunea de „pace” Dar de liniştea asta, de „pacea” asta nu poți avea parte, Sibley! Azi nu, mâine nu şi nici altă dată. Atâta vreme cât există *punerea sub urmărire.* Ascultă-mă, băiete aş putea să fiu tatăl tău şi mă transpun acum în situația lui. Îți dau sfatul cel mai bun care ți s-a dat vreodată: lasă aici banii şi dispari. Ştiu că acționez cam la marginea legii dar iau acest risc asupra mea. Deci, Sibley! Ai în fața ta două drumuri: unul este cel *fără bani,* dar pe el poți privi pe oricine în ochi. Celălalt este într-adevăr *cu bani.* Dar pentru asta va trebui să ajungi asasin, dacă nu cumva o să însemne şi moartea ta.

— Nu, răspunde Jude, mai degrabă încăpățânat decât dur. Ochii săi se aprinseră: erau răi şi hotărâți. Şi vreau să-ți mai spun de ce, Sutter.

— Te rog.

— Fiindcă nu-mi dau seama de ce ar trebui să cedez încăpățânării dumitale nebuneşti. Ştii la fel de bine ca şi mine că vreau să-mi refac viața cu aceşti bani – ştii de asemenea că nu tânjesc după o „şa fierbinte”, după o existență în afara legii. Îți dai însă seama că nu cu prețul ăsta – eu unul nu mă las şantajat cu asta. Şi, până la urmă, de ce te amesteci în treburile mele? Ca om cred că nu te interesează. Ca *marshall* ți-ai făcut datoria *încercând* să mă reții. Am spus: încercând! Că n-ai *izbutit,* iată un lucru pe care ți-l va „cumpăra” oricare dintre cei ce mă cunosc; tot ei vor lua faptul că nu te-ai expus inutil revolverului meu, drept o dovadă de bun simț, de înțelepciune. Deci, ce vrei de fapt, d-le Sutter? Să-ți dovedesc că împotriva mea n-ai nici cea mai mică şansă? Lobul cărei urechi doreşti să ți-l desprind prin împuşcare? Şi trebuşoara asta o fac atât de repede, că n-ai vreme nici măcar să-ți scoți *Coltul* pe jumătate din toc.

După ce Jude tăcu, se aşternu o linişte asemănătoare celei dintr-un mormânt recent acoperit cu pământ.

Într-un târziu, de undeva se auzi un nechezat strident. Fălcile lui Sutter măcinau. Îşi îndoi degetele în interiorul cizmelor; când îşi dădu seama de asta, privi țintă la chipul înfierbântat al tânărului şi îşi strânse atât de repede sprâncenele stufoase, încât acestea, adunându-se, formau acum o singură linie groasă.

— Există o lege, Sibley, spuse el greoi, după un răstimp şi legea asta o reprezint eu, *sunt eu!* – fără nici un fel de menajamente față de propria-mi persoană şi nici față de alții. Pot admite – şi ți-am dovedit asta deja – o

anumită „interpretare” umană a ei, dar n-o voi încălca nicicând.

Brusc, se opri. Pe chipul său aspru se zugrăviră acum, rând pe rând, nedumerirea, o uimire alarmată şi un soi de percepere a unei realități evidente, care părea însă de neconceput.

Sycamore, care îşi tot muşcase cu ardoare buza inferioară, scosese deodată revolverul cu aceea eleganță inimitabilă de care era capabil şi, transformându-şi arma în penel, începuse să deseneze rapid – în spațiul aerian dintre cei doi – arabescurile unui balet ciudat şi fascinant.

Înghiți o dată violent, apoi vorbi. Vocea lui avea sunetul lemnului când se frânge.

— Cred că amândoi aveți dreptate, spuse el şi fiindcă nu ştiu de ce ar trebui să miroase aici neapărat a pulbere arsă, mă aşez – ca să zicem aşa – între dumneavoastră. Părerea mea, *mr. Marshall,* este că ar trebui să luați avertismentul lui Jude drept un caz de forță majoră inevitabil. Soluția cea mai bună, nu?

Gâfâitul lui Sutter părea a fi cel al unui cal trudit. Corpul *marshall-ului* se îndreptă încetişor.

Se uita la Sycamore ca la o ciudățenie.

— Te dai deci de parte lui? Oare ştii ce înseamnă asta pentru dumneata?

Sycamore aprobă nonşalant cu capul.

Coltul se liniştise acum. Oprit în aer, arătă cu țeava spre călimară.

— De ce ne-om face viața atât de grea? Poți fi convins că nici eu, nici Jude, nu te considerăm un laş dacă încetezi să te împotriveşti.

— Bine, Sycamore, spuse Sutter şi corpul i se încorda, sunteți amândoi destul de mari ca să ştiți ce faceți.

Acum se ridica şi Jude. Zornăitul subțire al pintenilor săi tremură o clipă în aerul odăii.

Sutter înconjură masa de lucru. Părea obosit, dar hotărât. Se opri chiar în fața *Coltului Paterson* ai lui Sycamore. *Marshall-ul* exala un miros de tutun vechi, fum şi sudoare de cal.

Cuta aspră din colțul buzelor trăda ca nu-l puteai face să-şi schimbe părerea. Jude şi Sycamore schimbară o privire deznădăjduită.

— Înainte de a se întâmpla ceva, vreau sa vă mai spun de ce nu pot proceda altfel, spuse el, adresându-se mai mult lui Sycamore. În primul rând, nu mă lasă *steaua,* nu mă lasă *legea.* Am depus un jurământ şi mă țin de el. Iar în al doilea rând, eşti tu, Sibley. Cu un picior stai sub spânzurătoare, cu celălalt eşti încă între noi. Eşti un țintaş excelent – un trăgător de elită. Şi un tip care se aprinde uşor. Ai nişte idealuri complet anapoda, dacă ai vreunele. Un tip ca tine este primejdios. Şi deoarece crezi că încăpățânarea asta a ta valorează mai mult decât respectul față de viață şi de bunul altora, trebuie să te împiedic…

În timp ce vorbea, se răsucise puțin, astfel în cât Jude nu mai putea să-i vadă partea dreaptă. Mâna *marshall*-ului care se încleştase pe crosa revolverului, încerca să-l extragă prudent şi pe neobservate. Sycamore era

atât de preocupat de privirea-i fixă că nu bagă de seamă manevra. Jude însă simți primejdia. Totul în el era în alertă. Nu voia să tragă asupra acestui om, pe care în sinea sa îl socotea drept un nătărău afurisit. Nu voia să-şi distrugă viața. Dar nu voia să renunțe nici la banii aceia.

Cu o mişcare fulgerătoare îşi smulse revolverul masiv din centură şi, înainte ca Sutter (care reuşise să ducă până la capăt intenția de a scoate arma) să mai poată rosti un cuvânt, înainte de a izbuti să se răsucească brusc – cum intenționase – oțelul mai scânteie abia perceptibil, ridicându-se mai întâi, pentru ca, după aceea, să coboare violent.

Se auzi ceva care semăna cu zgomotul pe care-i face o bute plină cu apă atunci când e lovită cu o prăjină.

Sutter dădu ochii peste cap, revolverul îi scăpă din mână şi se rostogoli cu un zgomot surd pe podea. Din gâtlej izvorî un horcăit înăbuşit. Apoi omul se prăbuşi fulgerat, izbindu-se în cădere cu capul de masa de scris, mâna lui stângă alunecă pe lângă cizma lui Sycamore.

Liniştea care domnea acum între cei din încăpere aproape că se materializase, atât era de apăsătoare.

Pe țeava revolverului lui Jude, Sycamore zări o mică zdreanță de piele pe care era un smoc de păr. Mâna care ținea arma coborî şi rămase inertă, fără vlagă.

Privirile lor se mutară apoi asupra trupului contorsionat al uriaşului.

Din rana deschisă şi urâtă a capului, lichidul țâşnea ca dintr-o fântână.

— Avea... avea revolverul în mână, Syc, el voia... el – n-am avut încotro, bâigui surd, Jude, dar Sycamore nu-l auzi.

În vreme ce se apleca, îşi vârâse deja revolverul în toc, smulsese din buzunar o batistă mare, pe care, mânat, de primul impuls, e apăsa acum pe rana căscata.

Şi Jude se aplecă.

Curând, micuțele vene ale capului îşi conteniră sângerarea. Văzură profunzimea reală a rănii şi se îngroziră.

— Dumnezeule, gemu Jude disperat, asta... asta chiar că n-am vrut-o. În primul moment i se păru că-i crăpase capul. Starea rănii îl îndreptățea să creadă asta. Şi Sycamore credea acelaşi lucru; mai ales că fața lui Sutter era albă ca varul. Plaga era atât de adâncă încât părea neagră.

— Apucă şi tu, trebuie să-l întindem, spuse el cu glas scăzut.

Îl aşezară într-una din camerele alăturate pe un pat curat, apoi, într-o grabă febrilă, Jude aduse apă, în timp ce Sycamore tamponă rana cu îndemânare; după asta, îndepărtă firele de păr de pe marginile ei şi extrase briciul din buzunarul de la piept al vestei sale, cu care rase de îndată părul de jur-împrejur, pe o fâşie lată de două degete.

Jude mai aduse şi câteva cearşafuri pe care le rupse fâşii, fâşii, fără să-şi ia privirea de la chipul palid şi nemişcat.

— Numai el e de vină! începu tânărul să strige brusc. La dracu, e adevărat că am lovit prea tare, dar şi el m-a întărâtat de-am văzut roşu în fața ochilor!

Voia să tragă, Syc, ai văzut – n-aveam de ales. Acest nerod, de trei ori afurisit!

Furia îi trecuse – ultimele cuvinte păreau mai mult o şoaptă răguşită, disperată. Încremenise în faţa patului cu umerii plecaţi şi braţele ocupate de cearşafurile sfâşiate, iar Sycamore privea oblic şi în sus spre el, cu o expresie concentrată a feţii. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra uriaşului. Trebui să-şi apropie foarte mult buzele de cele ale omului care zăcea inconştient pentru a constata că mai respiră.

Apoi, se ridică, dădu din cap şi începu să lege rana.

— Trăieşte. Dar pulsul de-abia mai bate. Cine-mi spune acum ce trebuie să mai fac?

Jude începu să alerge de colo până colo ca un tigru întărâtat. Chipul său îşi schimba rapid expresia. Pumnii încleştaţi şi-i ţinea la spate. Era ţeapăn de parcă înghiţise o scândură de călcat rufe. Patru paşi de la uşă până la fereastră. Trei de acolo până la pat. Printre pleoapele strânse, aproape închise, privea chipul palid. Alţi doi paşi la uşă, iarăşi patru până la fereastră şi trei înapoi până la pat.

Acest du-te-vino nu avu efectul scontat. Sycamore, care terminase cu bandajatul, nu exploda – rămăsese pe gânduri în faţa celui leşinat şi nu ştia cum trebuia să continue.

— Trebuie să plecăm de aici, izbucni Jude. Repede!... Şi pe drumul cel mai scurt!

Braţul lui îl prinse pe Sycamore şi-l răsuci brusc. Jude stătea în faţa lui şi respira sacadat.

— Ai înţeles, Syc, trebuie să plecăm îndată!

Sycamore se eliberă din strânsoarea braţului.

— Tu trebuie să pleci, Jude!

— Cum aşa, eu? Vrei să rămâi aici?

— Doar nu-ţi închipui că o să abandonez pe cineva care-i grav rănit?!

— De ce nu – în orice caz omul nu mai apucă ziua de mâine.

— Cu atât mai mult! Înseamnă că plec mâine şi te ajung din urmă.

— Eşti nebun, Syc. Nu înţelegi că eu am omorât un *marshall* de-abia atunci când omul într-adevăr moare? Am nevoie de un martor care să fie lângă mine şi să poată spune că am fost în legitimă apărare. Şi acest martor eşti tu.

— Dar nimeni nu va şti că tu ai fost făptaşul.

— Nu mă pot bizui pe asta, Syc. Cine ştie în ce fel voi mai avea nevoie de tine?! Nu, n-ai încotro, vii cu mine, clădim un *ranch* şi aşteptăm câţiva ani să vedem ce se mai întâmplă. Aşteptăm să se liniştească lucrurile.

— *Sorry*[27], Jude! Nu merge! Halul în care e omul asta nu-mi dă voie să-l las fără îngrijiri. Dacă îl părăsesc acum, înseamnă că eu sunt ucigaşul. *No*[28], tu pleci singur – eu rămân.

Jude avea ochii oarecum apropiaţi, care, când omul se înfierbânta, începeau

[27] *Sorry* – Regret.
[28] No – Nu.

să devină puțin saşii. Acum îl priveau chiorâş pe Sycamore.

— Syc, tu ai trecut de partea mea, deşi nu erai nevoit s-o faci. Nu ți-aş fi luat-o în nume de rău dacă nu te-ai fi amestecat, dar ai făcut-o şi eşti şi tu încurcat acum în tărăşenia asta. N-ai încotro, nu mai poți da înapoi. N-am nici un chef să fiu spânzurat pentru uciderea unui *marshall.* După ce moare, tu părăseşti *Clearwater* şi o să ştiu de unde să te iau.

— N-am ce-ți face. Sycamore îşi trecu degetele peste chipul ciudat de rece al lui Sutter, chip care era acum acoperit de o rețea de nenumărate broboane mărunte de sudoare. Se aplecă repede, ascultă atent, apoi, ridicându-se, continuă: Cine va putea să te acuze că tu ai făcut-o?

— Şi tu, tu cum vei dovedi că nu eşti vinovatul! Ce-i vei spune echipei, ajutoarelor lui Sutter, când vor veni şi-l vor mai găsi în viață? Ce le vei spune, Syc? Că n-ai fost tu acela, nu? N-o să te creadă – n-o să-ți creadă nici un cuvințel!

Se înecă, apoi, congestionându-se, izbucni într-un acces prelungit de tuse şi se holbă la Sycamore care îl privea îngrijorat.

— Hai să zicem că va muri după trei zile, sau mai devreme, sau, de ce nu, mai târziu, după patru, după cinci. Poate, printr-o întâmplare nenorocită, vor da de tine – şi-atunci o să-ți pună nişte întrebări care s-ar putea să devină al dracului de neplăcute. Oricum ai suci-o, eşti în acelaşi rahat ca şi mine, Syc. Trebuie să vii cu mine, n-ai încotro.

— Rămân! răspunse Sycamore sacadat, semn că începuse să se mânie.

— Eşti un nebun, omule! Un idiot, asta eşti. De aceiaşi calibru ca şi cel de aici! Îl avertizasem şi n-a vrut să mă asculte. Acum te previn şi pe tine şi nici tu nu vrei să auzi. Bine, Syc! N-am cum să te ajut. Sunt convins că-mi voi apăra pielea prin orice mijloc. Am spus prin orice mijloc!

— Înțeleg. Dacă aş gândi ca tine, dacă aş vrea sa scap cu orice preț de încurcătura asta, cred că ar trebui să te culc la pământ şi toate necazurile mele ar dispare. Probabil că nu vei pricepe niciodată de ce n-o fac. Îmi pare rău, Jude – încetul cu încetul încep să-l înțeleg pe bietul Sutter. Piei de aici!

Ridicând din umeri, Jude ieşi din casă în grabă mare.

Prin fereastra deschisă, Sycamore îi azvârli coburii, pe care fostul său prieten îi uitase.

Auzi mai întâi cum Jude îşi desprinse şaua din cârlig, apoi sunetul paşilor grei care se îndreptau spre țarcul cailor.

Rănitul respira chinuit – sorbea aerul cu lăcomie, dar prea repede şi cu dese întreruperi.

Chipul lui extrem de palid era scăldat în sudoare.

— Sutter! *Hello, mr.* Sutter! strigă Sycamore aproape de urechea omului, trezeşte-te, mr. Sutter!

Dar *marshall-ul* nu se mişcă. Era cufundat într-un leşin adânc.

După o jumătate de oră, Sycamore îl văzu pe Jude Michael Sibley făcându-şi posomorât apariția în curte. Calarea un armăsar roib.

Imediat după asta, Jude scoase două burdufuri din piele de capră din

magazia de provizii şi merse către lac.

Zece minute mai târziu, om şi animal se îndreptau către deşertul care, sub razele piezişe ale soarelui, lucea acum ca aurul topit.

Va urma...

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 3

OPERATION NEXUS ONE

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE", SE PRĂBUȘEȘTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STAȚIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTRUOS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLI GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ I-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZAȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MIJLOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL.
PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚI SĂ OPEREZE ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

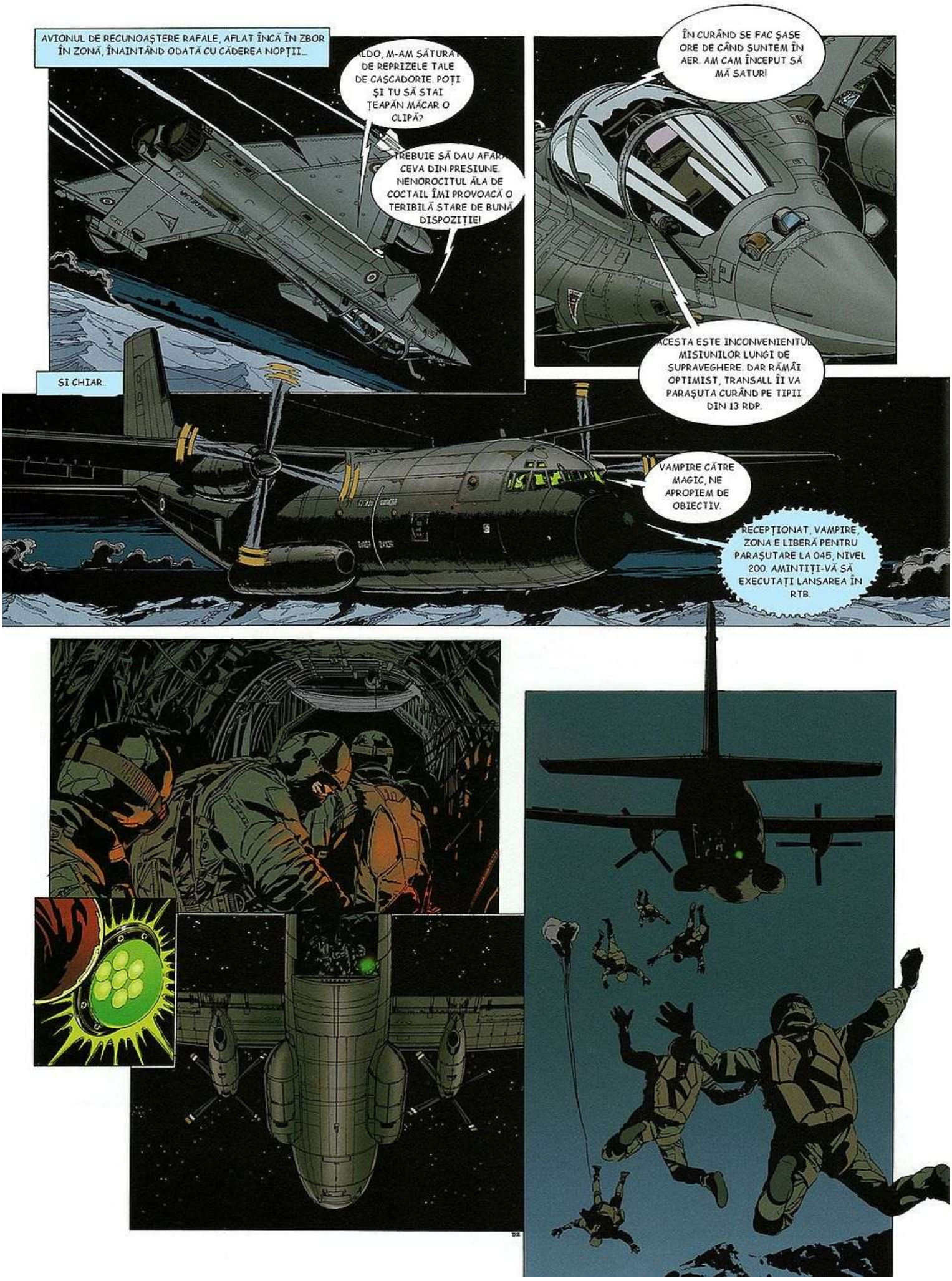
AVIONUL DE RECUNOAȘTERE RAFALE, AFLAT ÎNCĂ ÎN ZBOR ÎN ZONĂ, ÎNAINTÂND ODATĂ CU CĂDEREA NOPȚII...
...LDO, M-AM SĂTURAT DE REPRIZELE TALE DE CASCADORIE. POȚI ȘI TU SĂ STAI ȚEAPĂN MĂCAR O CLIPĂ?
TREBUIE SĂ DAU AFARĂ CEVA DIN PRESIUNE. NENOROCITUL ĂLA DE COCTAIL ÎMI PROVOACĂ O TERIBILĂ STARE DE BUNĂ DISPOZIȚIE!
ÎN CURÂND SE FAC ȘASE ORE DE CÂND SUNTEM ÎN AER. AM CAM ÎNCEPUT SĂ MĂ SATUR!
...CESTA ESTE INCONVENIENTUL MISIUNILOR LUNGI DE SUPRAVEGHERE. DAR RĂMÂI OPTIMIST, TRANSALL ÎI VA PARAȘUTA CURÂND PE TIPII DIN 13 RDP.
SI CHIAR..
VAMPIRE CĂTRE MAGIC, NE APROPIEM DE OBIECTIV.
RECEPȚIONAT, VAMPIRE, ZONA E LIBERĂ PENTRU PARAȘUTARE LA 045, NIVEL 200. AMINTIȚI-VĂ SĂ EXECUTAȚI LANSAREA ÎN RTB.

UNITATEA ZEBRA, SUNTEM PE POZIȚIE.
LA TIMPI INFILTRAȚI-VĂ!
MAGIC, RAZOR 21, RTB!
RECEPȚIONAT 21, SETAT DIRECȚIA 2120, URCARE LA 300 ȘI CONTACT CU TURNUL DE CONTROL KANDAHAR PE 122,7...

TRECEREA ASTA E CUNOSCUTĂ DOAR DE CÂȚIVA OAMENI...
DUCE PE PARTEA CEALALTĂ A MUNTELUI.
ȘAHIL, ȘTII PE CINE SĂ CONTACTEZI. FII DISCRET, INAMICII NOȘTRI AU SPIONI PESTE TOT. NU TREBUIE SĂ GĂSEASCĂ CARDUL DE MEMORIE ASUPRA TA. DACĂ EȘTI VERIFICAT...
NU TE TEME, ÎL VOI ASCUNDE ÎNTROUN LOC UNDE NU VOR ÎNDRĂZNI SĂ CAUTE!
NU TE UITA SPRE CER, SATELIȚII LOR TE POT IDENTIFICA. ȘI ADĂPOSTEȘTE-TE DACĂ AUZI VREUN AVION. AU CAMERE FOTO CU TELEOBIECTIV.
VOI FI FOARTE PREVĂZĂTOR, NU-ȚI FACE GRIJI.
BINE. ÎNTOARCE-TE AICI IMEDIAT CE PRIMEȘTI UN RĂSPUNS...
VOI FACE PRECUM DOREȘTI, ȘEIC SALMAN!
ALLAH SĂ TE AIBĂ ÎN PAZA SA, PRIETENE...

HOTEL CONTINENTAL, ÎN ACEEAŞI DIMINEAŢĂ...
AM NEVOIE DE O CAFEA TARE!
CE NU-I ÎN REGULĂ CU TINE?
N-AM DORMIT BINE, AFURISITUL ĂSTA M-A SCUTURAT CA PE UN SAC DE CARTOFI ÎN TOT TIMPUL ZBORULUI! TONOU DUPĂ TONOU!
BINE, ALDO, CE NU-I ÎN REGULĂ CU TINE? ÎNCERCI SĂ-ŢI ÎMBOLNĂVEŞTI COPILOTUL?
ALO, ÎNGERAŞ, E TATA...
CE?! A TREBUIT SĂ ACŢIONEZ „SUPAPA" DE SUPRAPRESIUNE ASEARĂ!
DOMNUL A MIXAT UN COCTAIL SUPERENERGIZANT CARE L-A DUS ÎNTR-O STARE DE MAXIMĂ AGITAŢIE!
ŞI ÎNTR-O TERIBILĂ STARE DE BUNĂ DISPOZIŢIE!
ŞI CE ROL ARE AICI BUNA TA DISPOZIŢIE?
DĂ-MI O FEMEIE ŞI AI SĂ VEZI!
PRESS T.V DONT SHOT PLEASE
JESSICA, FRUMOASO, CE FACI ÎN ACEASTĂ DIMINEAŢĂ?
HO HO... E PREA MULT TESTOSTERON ÎN AER, AR TREBUI SĂ-MI CHEM SOŢUL...
DE TREBUIE CA CELE MAI FRUMOASE SĂ FIE MĂRITATE, EH? ŞI, PE DEASUPRA, ŞI FIDELE!

AM NEVOIE DE O FEMEIE!
VĂD O POTENȚIALĂ ȚINTĂ CHIAR LÂNGĂ TINE!

ĂĂ... CU FEMEI? ÎNTR-UN FEL... DA!
OK... SE CERE O DEMONSTRAȚIE!
RENAULT
14

Ț, Ț, Ț... AI VĂZUT CE CALIBRU ARE? NU E DE NASUL LUI!
CE VREA SĂ ÎNSEMNE ASTA? MĂ IEI DE FRAIER?

CREZI CĂ CAMIONETA VA PLECA ASTĂZI?
N-AM NICI CEA MAI MICĂ IDEE, DAR DACĂ E CAZUL, BĂIEȚII DIN SOC VOR LOCALIZA GROTA UNDE S-A ASCUNS, IAR NOI NU VOM MAI AVEA ALTCEVA DE FĂCUT DECÂT SĂ LANSĂM UN ASALT TERESTRU ȘI SĂ NE RECUPERĂM SATELITUL.

DOAR DACĂ CAMIONETA NU S-A ASCUNS DOAR PENTRU A FACE O DIVERSIUNE.
ÎN ACEST CAZ VOM CERCETA CU APARATURA DE RECUNOAȘTERE.

CE FACE TOM?
VORBEȘTE LA TELEFON CU FIICA SA, ESTE ZIUA EI DE NAȘTERE... OPT ANI, PARCĂ...
MAI SUNT ZECE ANI PÂNĂ CE VA DEVENI O ȚINTĂ POTENȚIALĂ PENTRU AL NOSTRU CASANOVA!
Ă PROPOS, IDIOTUL ĂSTA PUNE CEVA LA CALE!

PROBABIL CĂ EA ARE CÂRLIG LA PILOȚII DE LUPTĂ!
ȘI SE ARUNCĂ DIRECT ÎN CAMERĂ!
NU-MI VINE SĂ CRED!
MĂ UIT LA FOTOGRAFIA TA. SUNT SIGUR CĂ E MINUNATĂ...
TOM, CE SE-NTÂMPLĂ?
GLINK
NE REVEDEM CURÂND, DRAGA MEA...
DE CE SE DUC JOS, ÎN ZONA DE PARCARE?
TOM!?
!?
TREBUIE SĂ PLEC, IUBITO. AM SĂ TE MAI SUN, PROMIT!
EXIT
3-36

Va Urma

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

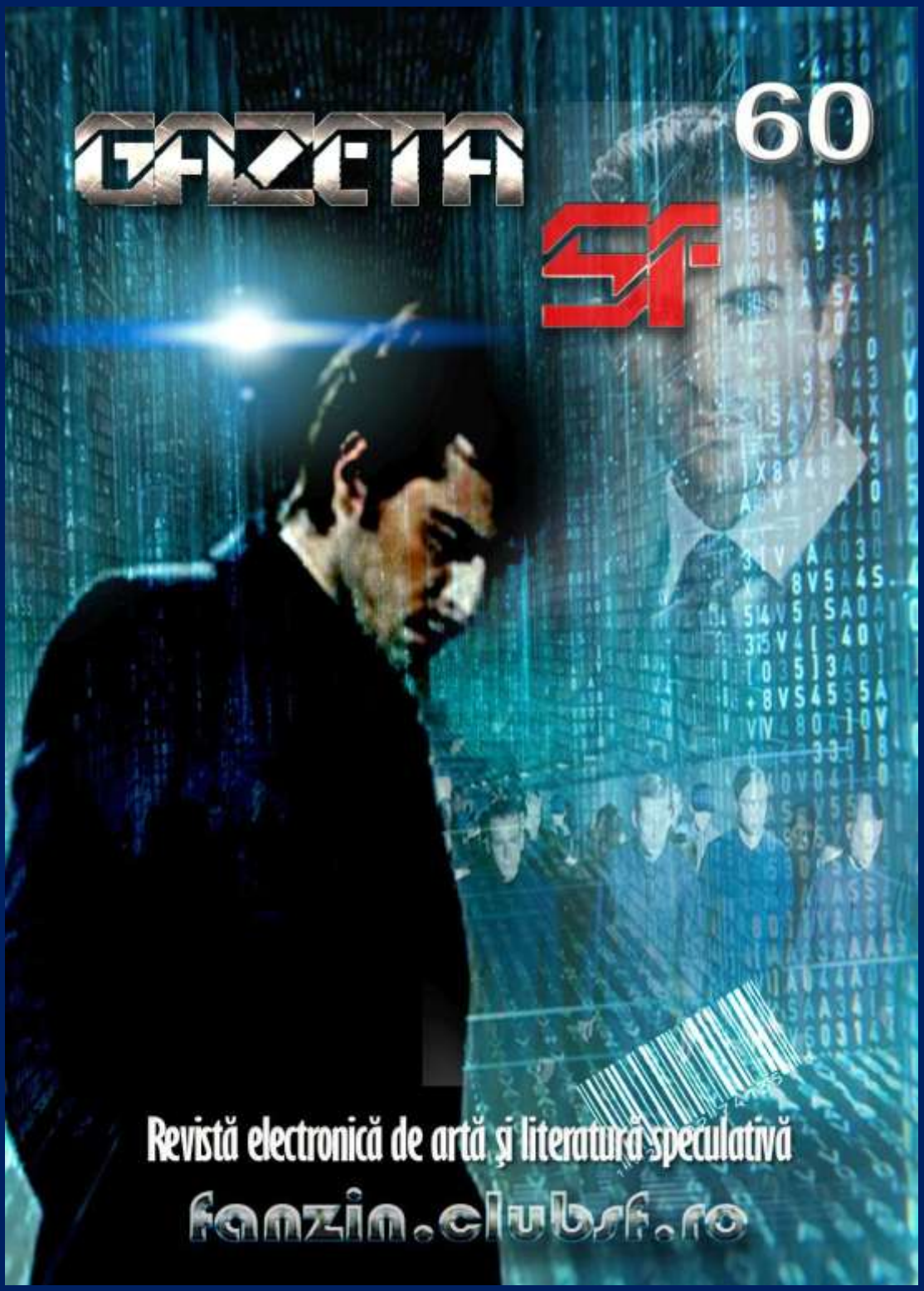

Sfarşit şi început de an bun pentru "COPERTE POTRIVITE"